

МАРГАРЕТ МИЛЪР

СЕЗОНЪТ НА БЕДИТЕ

Превод от английски: Милена Григорова, 1994

chitanka.info

1.

Следобедът все още беше горещ, но по вятъра се усещаше, че през нощта може да падне мъгла. Лекият полъх се вмъкна през отворения прозорец, опипа с любопитните си, всепроникващи пръсти ъглите на приемната, повдигна полата на бялата униформа на госпожица Шилър и проучи тъмната коса на момичето, седнало до вратата. В скута на посетителката имаше списание, но тя не четеше, а само прегъваше едно по едно ъгълчетата на страниците му.

— Не знам дали доктор Кийтинг ще може да ви приеме — каза госпожица Шилър. — Доста е късно.

Момичето се изкашля нервно.

— Не можах да дойда по-рано. Аз... аз трудно намерих кабинета.

— Аха. Значи не сте оттук.

— Не, не съм.

— Насочена ли сте към доктор Кийтинг?

— Моля?

— Изпраща ли ви някой?

— Аз... не, не. Взех името ѝ от телефонния указател. — Момичето изведнъж скочи от мястото си и списанието заедно с евтината ѝ кафява чанта се изсипаха на пода. — Непременно трябва да я видя. Много е важно.

— Ако ми дадете името и адреса си, ще съобщя на доктор Кийтинг за вас.

— Вайолет О'Горман, улица „Маслините“ 916.

— Госпожица ли сте?

— Госпожа. Госпожа Вайолет О'Горман.

Госпожица Шилър я изглежда остро, преди да се обърне и да изшумоли с колосаната си униформа на влизане в лекарския кабинет.

Шарлот вече се беше преоблякла в ежедневните си дрехи, но се примири с промяната в плановете си. От години не помнеше ден, без да се е налагало да го прави.

Точно си нагласяше шапката пред огледалото. Беше висока, стройна жена, съвсем скоро навършила тридесет години, и излъчваше някакво усещане за спокойствие и компетентност.

— Какво има пак? — попита, без да се обръща.

— Току-що дойде едно момиче. Никой не я е насочил към вас, била взела името ви от указателя.

— Аха.

— Твърди, че се казвала госпожа О'Горман.

— След като дава това име, значи така се казва — отвърна Шарлот рязко. — И между другото, госпожице Шилър, когато говорите по телефона, моля, питайте „Как се казвате?“, а не „Как се казвахте?“. Звучи така, сякаш разговаряте с мъртвец.

— Аз толкова много се старая. — Тонът и стиснатите устни на госпожица Шилър подсказваха, че на доктор Кийтинг трудно може да се угоди.

Шарлот си свали шапката и приглади умело с ръка гладката си кестенява коса. Госпожица Шилър леко се намръщи при вида на шапката. Тя не одобряваше начина, по който доктор Кийтинг се обличаше извън работно време — с големи, привличащи погледа шапки, тънки рокли и обувки на високи токчета. Някой случайно срещнал я на улицата пациент направо би могъл да загуби доверието си в нея и да си помисли, че е тръгнала на коктейл или сбирка за бридж вместо за визитация в болницата. Самата госпожица Шилър нямаше такива проблеми. Тя ходеше на масажист заради лумбагото си и си купуваше китайски билки от магазинчето в центъра на града за вдигане на хемоглобина.

— Моля, поканете госпожа О'Горман да влезе.

— Добре, доктор Кийтинг.

Госпожица Шилър излезе с ръка, поставена отзад на кръста — проява на изпълнителността и чувството ѝ за дълг въпреки причинените ѝ страдания. Шарлот се усмихна. Беше ѝ известно и за масажиста, и за китайските билки, всъщност почти всичко, което можеше да се знае за госпожица Шилър, ето защо проявяваше търпимост към нея. „Да знаеш всичко значи да прощаваш всичко“ — беше цитирала тази мисъл веднъж на Луис и искрено вярваше в това. Той ѝ отговори, че е забележителна жена. Тя се бе съгласила без излишно самомнение. В наше време е невероятно как човек може да

оцелее без нервните напрежения, безсънието или някой друг от неясните психосоматични симптоми, които тормозеха половината от хората, прекрачили прага на кабинета ѝ.

Шарлот беше и здрава, и щастлива. Работеше много, но не до пълно изтощение. Разбираше от професията си — обща медицина, — отличаваше се с буден, но не чак толкова задълбочен ум и добро чувство за хумор. Повечето от колегите ѝ мъже я наричаха Чарли и говореха за нея в нейно отсъствие по един приятелски и някак безполов начин. Тя обаче не беше безполово същество. Съществуваше Луис. И все някога — един ден — щеше да се наложи да предприеме нещо по отношение на него. Започваха безвъзвратно да излизат от стадия на лунните нощи и розите. В момента се намираха на фазата на глухарчетата и слънцето, нещо много по-силно и земно. Луис започваше да става настойчив, а пазенето на дистанция все по-трудно.

Беше си създала правило да не мисли за него по време на работа. Измести го от съзнанието си и посвети цялото си внимание на момичето, което госпожица Шилър въведе в кабинета. Сестрата беше го хванала здраво за ръката, сякаш е затворническа надзирателка, придружаваща евентуален беглец.

Лицето ѝ беше зачервено и възмутено.

— Можете ли да си представите, тя нямаше да влезе. Взе, че избяга. Как е възможно? След всичкия труд, който вие си...

— Благодаря, госпожице Шилър, това е всичко — прекъсна я Шарлот.

— Аз щях да вляза — възрази момичето, след като вратата се затвори зад гърба на сестрата. — Излязох само да потърся вода за пиене в коридора. Просто страшно ми се пиеше.

— Седнете, госпожо О'Горман.

Момичето седна неспокойно на крайчеца на стола. Беше около двадесетгодишно, с тъмна коса и доста обикновен вид, ако се изключат блясъкът на очите и здравият руменец по бузите ѝ. Въпреки че денят бе влажен и горещ, носеше тежко вълнено палто и придържаше с две ръце краищата му плътно към корема си. На челото ѝ имаше дълъг, зигзагообразен белег от рана. Той беше хванал ръбец и Шарлот се запита дали момичето би се подложило на лечение с рентген, което да направи белега по-незабележим.

— Просто ужасно ми се пиеше вода. Сигурно изпивам по пет-шест литра на ден.

— Това е добре за вас — обади се Шарлот, — особено във вашето положение.

Момичето нададе сподавен вик:

— Божичко! Мили боже, толкова ли си личи? Личи ли ми?

— Съжалявам, че ви изненадах. Естествено си мислех...

— Как може вече да си личи?

— Няма такова нещо.

— Но сигурно е така. Вие казахте... казахте... — Тя скри лице в шепите си. През пръстите ѝ се процедиха сълзи и покапаха от китките ѝ.

Носеше венчална халка. Само че те всички винаги имаха халка. Купуваха си ги от магазинчетата за евтина бижутерия. На Шарлот ѝ мина през ум, че за някои от тях сигурно този момент бе най-ужасен, по-непоносим от родилните болки — да отидат в магазинчето и да си купят халката. Едва ли някоя не си бе мечтала да бъде булка. Изведнъж се почувства потисната.

Накрая каза:

— Къде живеете, госпожо О'Горман?

— В Орегон. Ашли, щата Орегон.

— Омъжена ли сте?

— Да. Да. Само че аз го напуснах. Но не е той, той не е... бащата.

— Какво искате от мен, госпожо О'Горман?... Как е малкото ви име?

— Вайолет.

— Кой ви изпрати при мен, Вайолет?

— Никой. — Момичето я погледна с широко отворени, демонстративно невинни очи. Шарлот не се остави да я заблудят. Надяваше се да не е тръгнал слух, че извършва нелегални аборти.

— Никой не ме е изпращал — повтори Вайолет. — Както казах и на сестрата, видях името ви в указателя и дойдох при вас, и понеже сте жена и мислех, че ще разберете как се чувства едно момиче без съпруг в положение.

— Значи не искате бебето?

— Как бих могла да го искам? — попита простичко Вайолет.

— Млада и здрава сте. Ако решите да родите детето, ще можете да останете на работа до последните няколко дни преди...

— Аз не работя.

— Добре тогава, навярно замесеният мъж ще помогне за издръжката ви. Ако можете да докажете, че детето е негово, ще бъде длъжен.

— Разбира се, че мога. Аз не живеях с Еди. Той каза, че го нервирам, и заради него отидох за малко при сестра си. Затова съм сигурна, че детето не е негово. — Тя докосна белега на челото с връхчето на пръста си. — Той ме удари с лампата. Издържах още два месеца и после го напуснах. Такива ужасни неща ми приказваше. Аз не съм искала да постъпя лошо.

Момичето отново се разплака. Шарлот я погледна строго и делово. („Нищо ли не е в състояние да те развълнува, Чарли?“, я попита Луис последната седмица, преди да замине. „В моята професия не можеш да си позволиш да се поддаваш на чувства — отвърна му тя. — Иначе щях да плача по цял ден и от мен нямаше да има никаква полза, не разбираш ли?“ Очевидно не разбираше. Въпреки интелигентността си той преценяваше тежестта на едно чувство според количеството сълзи или смях, които то освобождава.)

Тя попита:

— Доколкото разбирам, въпросният мъж не желае да се омъжи за вас.

— Не би и могъл. — Тя потърси в джоба на палтото си хартиена кърпичка. Намери една, подгизнала от предишни сълзи и със следи от червило. — Вече е женен.

— Знаехте ли го, когато...

— Да. Каза ми. Но в този момент това въобще не ме интересуваше. Той беше толкова различен от хората, които познавам.

— По-възрастен ли е от вас?

— Около четиридесетгодишен, предполагам.

— Отдавна ли го познавахте?

Вайолет издаде някакъв звук, почти подобен на смях.

— Никога до този момент не го бях срещала.

— И въпреки това...

— Да. О, да. Аз... съмнявам се, че ще ме разберете.

— Ще се опитам — сериозно каза Шарлот.

— Вижте, той дойде в бара, където работи Еди — Еди е съпругът ми. Започна да говори за гигантските секвой и какво престъпление е изсичането им. Спомена, че някои от тях били на по четири, петстотин години, шест метра високи, живи същества почти като хората. Не си спомням точно думите му, но звучаха като... като поезия.

Шарлот я наблюдаваше с мълчаливо съжаление.

— А пък Еди каза, че това са глупости, и когато се обадох, ми нареди да си затварям устата и да отивам при сестра си. Не смеех да не го послушам. Еди е... силен мъж.

— Силен?

— Бил е професионален боксьор, но апендиксът му се спукал. Не исках да имам неприятности, затова тръгнах.

— Но не при сестра си?

Вайолет поклати глава.

— Излязох и изчаках до колата му. Само тя имаше калифорнийски номер. Аз... аз наистина исках само да му се извиня за лошото поведение на Еди. Поговорихме си малко и той каза, че трябва да се връща в мотела, понеже рано сутринта щял да си тръгва за дома.

— Тоест тук, в Салинда?

— Да. Бях ужасно разочарована. Вижте, не ви ли се е случвало да отидете в някой голям град, като Портланд например, и да срещнете нечий поглед, докато си вървите по улицата, и изведнъж да усетите, че между вас двамата има нещо общо, много общо? Аз се почувствах така с него... Вие сигурно никога не сте били в Ашли.

— Не. — Даже не беше го чувала.

— Това е малко градче, в което хората никога не се задържат. Минават през него на път за изток, север или юг. Но никой не остава.

Тя вдигна глава и каза с чувство:

— Мразя го. И Еди мразя.

И от омразата, помисли си Шарлот, се е родила връзката на Вайолет с човека, чиито думи звучали като поезия. За нея той навярно е бил възплъщение на всички онези хора, които преминават през градчето на път за изток, север или юг, но никога не остават.

— Не знам как се стигна дотам после. Просто не знам. Аз... о, госпожо доктор, моля ви. На всяка цена трябва да ми помогнете.

— Съжалявам, но не мога. Не по този начин.

Момичето нададе отчаян вик.

— Аз си мислех... мислех си, че и вие като сте жена... като сте...

— Съжалявам — повтори Шарлот.

— Какво да правя? Какво да правя с това... това нещо, дето расте в мен, расте ли, расте, а аз нямам нито пари, нито работа, нито съпруг. Божичко, иска ми се да умра! — Тя удари с юмруци по бедрата си. — Ще се убия!

— Не бива, Вайолет. Престани и се дръж разумно.

Госпожица Шилър отново цъфна на вратата. Беше подслушвала. Обичаше възмущенията и сънищата ѝ редовно бяха изпълнени с бурни събития.

— Трябвам ли ви, доктор Кийтинг?

— Не, защо — хладно отвърна Шарлот. — Всъщност вие можете да си вървите. Аз ще заключа.

— Ами мислех си...

— Лека нощ, госпожице Шилър.

Вратата отново се затвори с трясък.

Лицето на Вайолет беше станало на бели петна.

— Сигурно ме е чула. Ще тръгне да разправя на всички.

— Няма на кого. Само на котката си.

— К-котка?

— Има един голям котарак. Двамата с него си клюкарстват с часове... По-добре ли се чувствате вече, Вайолет?

— От какво? Нищо не се е променило.

Шарлот се почувства малко глупаво.

Обикновената тактичност изглеждаше нелепа пред лицето на такива директни и прости реакции като тези на Вайолет: „Как бих могла да желая това дете? Защо ще се чувствам по-добре, след като нищо не се е променило?“.

— Подобна операция е незаконна — направо ѝ каза Шарлот, — освен ако не е наложителна. Тоест от медицинска гледна точка, в случай че животът на майката зависи от нея.

— Моят живот зависи от това.

— Така мислите сега. По-късно, когато се приспособите към...

— Моля ви... — прекъсна я Вайолет. — Умолявам ви. Дайте ми някакво лекарство.

— Не мога. Даже и да ви дам, няма да подейства. Бременността ви е в твърде напреднал стадий. В кой месец сте?

— Четвъртия.

Шарлот си представи детето, свито на сигурно в тялото на Вайолет, което не го иска, недосегаемо за юмруците и враждебността ѝ. То вече би следвало да има човешки очертания, с добре оформени ръчички и крачета, почти изправена главичка, проличаващи си вече нос, уста и бузки.

— Сигурна съм — обади се Вайолет. — Беше единствен случай. — Тя вдигна глава и погледна Шарлот, полувраждебно, полуюмолително. — И вие сигурно не ми вярвате като Еди.

— Вярвам ви.

— Само един път. За минутка, а ето вижте ме сега. Не е честно. Просто не го заслужавам.

— Знам... знам... Този Еди, когото споменавате, съпругът ви... Най-добре би било поне за момента да се върнете при него, ако той ви приеме.

— О, той ще ме приеме. Много обича да съм му подръка, да му готвя и да ми взема страха. Каква ли полза има да стоя тук и да си приказваме? Вие няма да ми помогнете.

— Не мога.

— Можете, но не искате, понеже се страхувате. Да, но аз също се страхувам, и то повече от вас. — Очите на Вайолет бяха мрачни. Сълзите бяха отмили предишната им мекота и те лъщяха като топчета. — Госпожо доктор, не познавате ли някого, който би могъл...

— Съжалявам, не — отвърна съвсем честно Шарлот. Носеха се слухове естествено за стария доктор Чизъм, но пък подобни неща се говореха от време на време за много други лекари, включително за самата нея. Повечето от приказките бяха разпространявани от недоволни пациенти или хронични мърморковци.

Вайолет я гледаше тъжно и горчиво.

— Сигурно никога не сте били в такава безизходица като мен.

Шарлот прояви търпение.

— Хайде, Вайолет, нека не превръщаме тази работа в състезание между вас и мен, коя от двете ни е по-отчаяна и уплашена. Въпросът е чисто практически. Няма да го решим с емоции. Кажете ми, имате ли къде да живеете?

— Доведеният ми чичо държи пансион в центъра. Позволи ми да отседна в задната стаичка на горния етаж, докато нещата се оправят.

— Кой неща?

— Той смята, че трябва да взема пари от оня човек... бащата.

— Опита ли?

— Да. Но не си беше вкъщи. Извън града бил.

— Ще се върне ли?

— Да, довечера, така ми казаха.

— Знае ли, че си бременна?

— Не.

— Според теб ще признае ли, че детето е от него?

— Длъжен е. Негово си е. Чичо ми казва, че мога да го осъдя и да го накарам да ми плати много пари. Можела съм да му съсипя живота, така вика.

— На твоє място не бих мислила за отмъщение, Вайолет, а само кое е добре за теб и детето.

Настъпи дълго мълчание, преди момичето отново да проговори.

— Не искам да го съсипвам. Не храня лоши чувства към него, че нали вината е колкото негова, толкова и моя. Даже не ми трябва парите му. Просто искам да си бъда както преди — без нещо да расте вътре в мен. Ще се примиря с Еди, с всичко, само и само да стана предишната.

— Съжалявам — каза Шарлот. — Искан ми се да можех да ти помогна.

В приемната извън телефонът и тя отиде да го вдигне. Обаждаше се Луис. Шарлот му каза доста рязко, че се радва на завръщането му, но да ѝ се обади по-късно у дома.

Когато се върна в кабинета си, Вайолет я нямаше. Беше се измъкнала през задната врата и единственото доказателство за посещението ѝ бяха смачканата подгизнала хартиена кърпичка, оставена на стола, и картонът на бюрото на Шарлот. Страницата му беше празна, с изключение на името и адреса в горния му край, написани с наклонения, библиотечарски почерк на госпожица Шилър: госпожа Вайолет О'Горман, улица „Маслините“ 916. Взе картоната и го задържа в ръцете си повече от минута. После го смачка на топка и го захвърли доста яростно в кошчето за боклук.

2.

През работно време се опитваше да забрави за Луис, а въпреки гледеше да не мисли за работата си. Не успяваше да го постигне напълно.

— Нещо си неспокойна тази вечер — каза Луис.

— Така ли?

— Мога ли да се лаская от мисълта, че причината е единствено радостта от завръщането ми?

— Не.

— Но се радваш, нали?

— Естествено.

— Липсваше ми, Чарли.

В гласа му не се долавяше обичайната закачливост. Изглеждаше уморен.

Тя отиде при него и сложи ръце на раменете му. Рядко го докосваше първа и по собствена инициатива. Беше много горда — Луис трябваше да бъде настъпателният и да предприема първата стъпка.

Той беше в началото на четиридесетте, висок мъж, строен и дългокрак, поради което не се побираше в нито един нормален стол. Този, на който седеше, си бе купил сам и го бе подарил на Шарлот. Тапициран бе с червена кожа и не подходеше на обзаведената в сиво и лимоненожълто дневна. Изпъкваше, привличаше вниманието. Когато Луис го нямаше, столът символизираше съществуването му, внасяше дисхармонична нотка в спокойната стаичка, също както самият Луис внасяше дисхармонична нотка в живота ѝ.

Той изви глава, така че дланта ѝ се озова плътно притисната между бузата и рамото му. Испита някакво нелогично чувство, сякаш ръката ѝ е приклепена в дупката между два камъка.

Тя наруши мълчанието:

— Луис?

— Да, мила.

— Може би трябваше да прекараш у дома, с Гуен, първата вечер...

— Не бях в състояние — отвърна протичко той. — Хайде да сменим темата.

— Добре. Как беше почивката?

— Както винаги, когато те няма — дълга и скучна. — Ходил бе с двама други адвокати на едноседмичен риболов в Сиерските планини. Традиционно, ежегодно пътуване. На него никога не му бе доставяло удоволствие, правеше го единствено защото това се очакваше от него. Луис обичаше да се съобразява с условностите, пренебрежението му към тях беше само на думи.

— Радвам се, че е било скучно. Сега ще ти се видя повълнуваща. — Тонът ѝ бе лековат, но изпита пристъп на болка, причинена отчасти от гняв, отчасти от ревност. Минутите, прекарани с него, бяха редки и скъпоценни. А той беше пропилял цяла седмица заради някаква риболовна екскурзия. „Почвам да се държа собственически — помисли си тя. — Трябва да внимавам. Хората не се притежават. Притежавам колата си, къщата си, дрехите си и това би трябвало да ми е достатъчно.“ Но не беше. На кормилото на колата трябваше да седи той, дрехите ѝ бяха подбрани, за да му харесат, а къщата беше купила шест седмици след като се запозна с него, без да знае защо по това време, просто понеже реши, че апартаментът ѝ е прекалено тесен и недостатъчно уединен.

Домът ѝ бе обграден от трите страни с висока каменна стена. От четвъртата се откриваше великолепна гледка към града и пристанището. От креслото на Луис до панорамния прозорец се виждаше прострелият се отдолу град — плетеница от светлини, разположени по целия хълм чак до морето. Беше среден по големина, дотолкова, че да може да поддържа пет-шест второстепенни нощни клуба, но да пусне клюката, ако станеш постоянен посетител на някой от тях. Тя и Луис никога не ходеха заедно по нощни барове, нито даже на кино. Срещаха се в нейната къща — той скриваше колата си в гаража ѝ или я оставяше една пресечка по-долу — а друг път отиваха нощем с кола до плажа, анонимни като всички останали двойки, паркирали на раздухания от вятъра пясък.

— Харесвам косата ти — каза Луис и вдигна глава да я види. — Кафява е, чисто кафява. Вече е рядкост да срещнеш чисто кафява коса,

обикновено имат червеникав оттенък... Чарли, ти даже не ме слушаш.

— Чувам те. Каза, че имам кафява коса.

— Искях да ти кажа, че те обичам. Всичко у теб е както трябва.

— Много мило.

— Мило. — Той се намръщи. Гъстите черни вежди му придадоха жесток вид. — Чарли, нещо става с теб тази вечер. Май пак сбърках с дума или с поведение. Или пък ти все още се сърдиш заради екскурзията.

— Не се сърдя. Нещо ми тежи на мисълта. Една пациентка, която дойде следобеда.

— Разкажи ми за нея.

— Не мога.

— Често си го правила, независимо от лекарската етика.

— Знам... Луис, струва ми се, че направих грешка. — Тя застана пред прозореца и започна да сплита и разплита пръсти. Някъде там в града, в хаоса от жълти, червени и зелени отблясъци, се намираше светлинката, принадлежаща на Вайолет — мътната, оплюта от мухи крушка в задната стаичка на един пансион на улица „Маслините“. И Гуен — и тя си има светлинка, докато седи и чака Луис да се прибере, търпелива и мила както винаги, с колитата до себе си, всяко от тях внимателно като нея.

— Нали не си убила човек — обади се Луис — и не си предписала на никого неправилно лекарство.

— Аз не правя такива грешки. Става въпрос за неправилна преценка. Момичето... всичко, което каза тя, е вярно. Страх ме беше и все още се страхувам. Само че в сравнение с нейните, моите страхове са толкова глупави и тривиални... Каза ми, че никога не съм била в безизходица. Така е. Нищо не ме е докарвало до отчаяние.

Изведнъж се извърна, долавяйки някаква неясна промяна в атмосферата, Луис си палеше цигарата. По изражението му позна, че е разочарован и ядосан заради начина, по който се развива вечерта. Първата им вечер заедно от седмици насам — би трябвало да е съвършена, а не беше и той мълчаливо я обвиняваше, като че ли вината, че не могат да живеят отделени от околния свят, е нейна. Те двамата никога нямаше и не биха могли да бъдат сами, независимо от каменната ограда, опасала къщата ѝ от три страни. Четвъртата беше

незащитена, неохранявана. Вайолет се промъкна оттам и Гуен, а също и госпожица Шилър, даже двамата, с които Луис бе ходил на риболов.

Каза с въздишка:

— Депресирана и сприхаво настроена съм, Луис. Може би ще е най-добре да си отидеш у дома.

— Като че ли да. — Той загаси цигарата си в пепелника от мирта, който ѝ бе донесъл от пътуването си на север. — Макар че не ми е приятно да ме командват като малко момченце.

— Не исках да прозвучи така, мили. Просто, ако останеш, само ще се скараме.

— Понякога се държиш толкова официално. Господи, Чарли, да не мислиш, че съм направен от дърво? Караш ме да чакам, казваш ми да дойда, а после ме пращаш да си гледам работата. Косиш се за някаква глупачка и нейните страхове, а ние имаме толкова неща да си говорим за самите нас. — Той се изправи и я хвана грубо за раменете. — На кого му пука, кой дава пет пари за това? Чарли, нали не си се променила, нали все още ме обичаш?

— Естествено.

— Когато те прегръщам, се дърпаш, сякаш ми мирише устата.

— За бога, Луис — рязко го прекъсна тя и се измъкна от хватката му. — Казах ти, не съм на себе си тази вечер. Всичко е наопаки, не както трябва.

Той придоби непреклонен вид.

— Заради онова момиче?

— Предполагам, нещата тръгнаха оттам.

— Защо?

— Тя е в беда. Аз отказах да ѝ помогна.

— И от къде на къде ще ѝ помагаш? Сигурно е една най-обикновена въртиопашка, която се е хванала в капана.

— Не е такава. Тя е симпатично момиче, чувствително и много объркано.

— И друг път си имала подобни случаи. Защо именно този те тревожи?

— Заради нас двамата, Луис. Не разбираш ли...

— Не.

— Ако продължаваме така, ако станем любовници, и аз може най-накрая да се окажа в същата каша.

Той изсумтя възмутено.

— Сега разбирам. Незнайно по каква причина ти си се идентифицирала с това момиче, а мен — с мъжа, който я е вкарал в беля, безсърдечния скот и прелъстител.

— Не, не е така. — Тя вдигна очи към него и потърси по лицето му някакъв знак, че я разбира. — Какво ще направиш, ако забременея?

— Като се има предвид настоящата ни платоническа връзка, въпросът е доста смешен.

— Не виждам да се смееш. Какво би направил?

— Хайде, стига. Няма да забременееш.

— Възможно е.

— Не и ако се застраховаш както трябва.

Тя се усмихна с известна горчивина.

— Правиш интересна аналогия. Когато се застраховаш срещу земетресение, това означава, че си финансово обезпечен в случай на подобно събитие. Застраховката не ти гарантира, че то няма да се случи. Чувството за сигурност е измамно.

— Сега пък земетресения. Божичко, Чарли, какво ти има? Започваш да се превръщаш в невротичка.

— Така ли? — Тя извърна лице. — Мисля, че е най-добре да си тръгнеш.

— Точно така. Точно така.

Той бавно отиде през стаята до вратата, за да ѝ даде възможност да го спре. Тя не го направи. Остана на прозореца, докато не чу колата да излиза шумно от гаража. Ядосаният рев на двигателя подсказваше, че Луис си изкарва лошото настроение върху автомобила.

Цигарата му все още пушеше. Тя занесе пепелника в кухнята, изми го с несръчни движения, понеже все още беше ядосана. Нейният гняв не беше силен и внезапен като този на Луис и не можеше да бъде уталожен като неговия с форсиране на двигател или чупене на стик за голф. Този на Шарлот беше бавен и студен, просмукваше се постепенно в тялото ѝ, притискаше нервната ѝ система и почти я лишаваше от способността да се движи или да говори.

Сети се за всичките неща, които можеше да му наговори.

После си ги каза наум, перифразира ги и ги оформи, докато не станаха остри и елегантни като диаманти. Рядко си позволяваше подобно детинско удоволствие.

Погледна часовника. Девет и половина. Луис вече сигурно се е прибрал у дома и е сервирал някаква лъжа на Гуен. Госпожица Шилър навярно си вдига косата и приказва с котарака си, а може би дори му разправя за Вайолет: „Днес дойде едно лошо момиче, безсрамница, ти казвам, и поиска от доктор Кийтинг да я отърве от детето — божичко, какви работи стават по този свят! И какви хора има!“.

Да, какви работи стават. Изведнъж изпита съжаление. „Трябваше да помогна на това момиче, помисли си Шарлот. Имах намерение да направя нещо за нея, но тя вече си беше отишла.“

Стоеше на прозореца и ту сплиташе, ту разплиташе пръсти. Над покривите на къщите в далечината беше надвиснала ниско сива мъгла и им придаваше приказни очертания. Под някой от тях се намиреше Вайолет в изпълнената с тревоги нощ, без приятели, без стотинка, обзета от мисли за смъртта.

Улица „Маслините“ 916. Адресът бе заседнал в паметта ѝ също като мъката и ужаса на момичето, които усещаше като буца в гърлото си.

С едно решително движение Шарлот се извърна и отиде да си вземе палтото и шапката от шкафа в коридора.

3.

„Маслините“ пресичаше града от север на изток. На единия ѝ край се намиреше внушителен хотел, който предлагаше гледка към океана срещу двадесет долара на вечер, а на другия — мелница. По средата ѝ — в миналото престижен квартал — бяха разположени величествени триетажни къщи във викториански стил, които постепенно бяха изпаднали до състоянието на бедняшки коптори и бяха изоставени. Бордеите бяха се настанили тук като армия от скакалци, прегазила всичко, изпречило се на пътя ѝ. Нищо вече нямаше да израсне в тази циментена пустош, освен хора. Нови и нови хора, бели, черни, мексиканци, китайци, италианци. Те бяха живи и се множаха. Работеха в доковете или товареха кораби, ставаха градинари, помощник-келнери, чистачки, приемачи на облози за конни надбягвания, перяха чуждо пране и приемаха квартиранти, продаваха пикантни мексикански ястия, зелен чай, религия, гърмящи фишеци, мебели втора употреба, сувенири, розови храсти и мексикански сребърни украшения.

Улица „Маслините“ никога не беше пуста или тиха. Тук нямаше установени часове за работа и почивка както в районите за средната класа в града. Тя не заспиваше нито денем, нито нощем. С настъпването на тъмнината започваха побоищата, игрите на зарове, воят на полицейските сирени и скандалите.

Шарлот познаваше добре квартала. Двама от постоянните ѝ пациенти живееха на една пресечка от номер 916. Въпреки че не изпитваше опасения във връзка с посещението си, тя заключи за всеки случай буика си и махна дистрибуторната капачка, която автомонтьорът ѝ бе нагласил така, че да може да я сваля и да я носи със себе си. (Бяха ѝ задигнали две, докато осмисли факта, че няма да направи хората по-честни само с проява на доверие. Най-добре е да се отстранява съблазънта.)

916 беше истинска останка от миналото, строена да устои на времето, къщата беше издържала упорито на шестдесет години

употреба, едно силно земетресение и поредица от собственици и наематели.

Сегашният наемател според несръчния надпис на десния прозорец отпред бе Кларънс Г. Вос. Целият текст звучеше така: „КЛАРЪНС Г. ВОС, ФРЕНОЛОГИЯ И ГЛЕДАНЕ НА РЪКА. ПРОДАЖБА НА СВЕЖИ ЦВЕТА, УРОЦИ ПО ПИАНО“. Вътре в къщата някой свиреше, но не на пиано, а на хармоника, при това сякаш нарочно невярно. Един възрастен италианец седеше на верандата и се поклащаше напред-назад, здраво притиснал ушите си с ръце.

Шарлот му кимна и поздрави:

— Добър вечер.

Той свали ръце и се намръщи:

— Какво било?

— Казах, добър вечер.

— Студена е и шумна.

— Бихте ли ми казали дали госпожа Вайолет О’Горман си е у дома?

— Не обръщам внимание на другите хора.

Той постави отново ръце на ушите си и потъна в своя мълчалив свят. Но не свали погледа си от нея, сякаш имаше някаква слаба вероятност тя да извърши нещо интересно.

Шарлот натисна звънеца на вратата.

— Повреден е — обади се италианецът.

— Благодаря.

— Никой не поправя нищо тук.

— Струва ми се, че бутонът е приклещен.

— Греша.

Но наистина беше приклещен. Тя го оправи за три секунди с една фиба под изпълнения с неохотно одобрение поглед на мъжа.

Свиренето на хармоника спря внезапно при извъняването на звънеца.

Някакъв дребен мъж на средна възраст, с червена бейзболна шапка, нахлупена ниско над челото му, отвори. Ушите му стърчаха изпод нея — необикновени, бледи като восък и огромни. Брадичката и носът му бяха миниатюрни и остри, а очите му приличаха на малки черни грахчета. Шарлот забеляза очертанията на хармониката в джоба на ризата му с хавайски мотив.

Тя не се усмихна и дори не направи опит да си придаде любезен вид. Той беше от типа мъже, които веднага биха изтълкували усмивката на една непозната жена като покана за близост — човек, еднакво готов да се обиди и да си позволи твърде много.

— Търся Вайолет О'Горман. Вкъщи ли си е?

— Не знам. — Гласът му бе изненадващ за мъж с неговия ръст, дълбок и звучен. — Кой я търси?

— Аз.

— Ясно, ясно, знам, но кое име да й кажа?

— Госпожица Кийтинг.

— Кийтинг. Влезте, а аз ще ида да видя дали Вайолет си е у дома.

Тя го последва, без да издава колебанието, което изпитваше. Той блъсна вратата с крак и я затвори. В коридора миришеше на вкиснато. На светлината на старомодния полилей с висулки Шарлот видя, че линолеумът на пода е мръсен и напукан от старост. В ъглите се беше събрал прах, подобен на плесен, а боята по дървенията приличаше на кожата на алигатор.

Той застана с ръце в джобовете и присвити очи.

— За какво искате да се видите с Вайолет?

— По личен въпрос.

— Казвам се Вос. Аз съм й доведен чичо.

— Така и предполагам.

— Ние с Вайолет нямаме тайни един от друг. Тя е страхотно хлапе, честна дума. Само някой да я закачи с пръст, ще го удуша с голи ръце.

— Доста бързам — обади се Шарлот.

Той се поколеба, а после внезапно се извърна и изтича по стълбите, бърз и гъвкав като котка.

Шарлот запали цигара и се запита дали бе разумно да дава на Вос името си.

Не се страхуваше от него, но къщата й внушаваше безпокойство. Тя събуждаше усещането за някаква декадентска примиреност, сякаш толкова много неща са се случили тук, че едно в повече дори няма да бъде забелязано.

Дочу Вос да шепне нещо на горния етаж. Какво има да се шепне, почуди се тя. Вайолет или е тук, или не е, няма никаква нужда от

потайност.

Но шепненето продължи и подът горе изскърца слабо под тежестта на нечии предпазливи стъпки. Шарлот вдигна глава и зърна някакво лице да наднича надолу към нея през пръчките на парапета. То се дръпна в сенките толкова бързо, че тя не беше сигурна дали е било мъжко или женско. Остана ѝ само впечатлението за младост и представата в съзнанието ѝ за сплескан, изкривен нос, който изглеждаше, сякаш някога е бил чупен.

Тя извика рязко:

— Вос!

Мъжът се появи на горния край на стълбището.

— Вайолет не е вкъщи. Изглежда, е отишла на кино или нещо такова.

— Предайте ѝ, моля, че съм идвала и ще ѝ се обадя рано утре сутринта.

Той слезе бавно по стълбите, влачейки показалец по перилото.

— Естествено, ако знаех по каква работа идвате, можеше евентуално да ви помогна. Аз съм човек с доста опит.

— Благодаря, не ми е нужна помощ. — Тя отвори вратата. — Лека нощ.

— Лека нощ.

Шарлот пое хладния, свеж въздух с чувство на такова неудържимо и необяснимо облекчение, че чак коленете ѝ леко трепереха. Ядосваше се на себе си, че се е оставила въображението ѝ да я подведе по отношение на къщата. Една къща може да бъде стара и мръсна, без непременно там да се е разиграла трагедия. А Вос, въпреки че е неприятен тип, би могъл да води сравнително почтен живот.

Тя отиде от другата страна на слабо осветената улица при колата си. Старият италианец, с когото бе разговаряла на верандата, седеше на края на тротоара така, че да не го виждат от къщата, и ядеше чипс от една прозрачна кесийка.

Той мълчаливо проследи как Шарлот извади дистрибуторната капачка и я завинти на мястото ѝ. После каза:

— Вос е истински нехранимайко.

— Така ли?

— По колата ти разбрах, че си лекарка.

— Да.

— На Вос не му трябва лекар, а някой от погребално бюро.

Шарлот отключи предната врата.

Старецът внезапно се изправи и разсипа чипса си в канавката.

— Почакай малко. Мога да дойда с теб донякъде.

— Защо?

— Нямам къде другаде да ходя.

— Това не е достатъчна причина.

Появи се един черно-бял помияр и започна лениво да яде парченцата чипс, едно по едно. Старецът се пресегна и погали прашния му гръб.

— Имам много основателна причина — каза той. — Искаше да разбереш за Вайолет, нали?

— Да.

— Ами тогава... Тук не можем да говорим. Вос ни гледа. Той ме мрази, ние с него взаимно си се мразим.

Шарлот отвори другата врата. Старецът се качи и прокара ръка по тапицерията на седалката с въздишка на задоволство.

— Това се вика живот, даа, ей на такова би трябвало да седя, като голяма клечка. И щях да стана, ако не бях хванал язва преди години. Пептична язва, тъй рече докторът. Понякога ме мъчи — как само ме мъчи! В момента обаче се чувствам добре. Името ми е Тидолиани, между другото. Тидълс ми викат.

— Моето е Кийтинг.

— Знам. Чух те, като го каза на Вос. Слушах през прозореца.

— Защо?

Той доби учуден вид.

— Защо? Ами обичам да знам с какво се занимават враговете ми, за да мога да ги надхитря.

Шарлот потегли. Подозираше, че старецът, Тидълс, не е съвсем здрав психически, но ѝ се видя безобиден, пък и бе изразил с думите си собственото ѝ впечатление от Вос. (Помисли си колко ли ще се ядоса Луис, ако разбере някога. Все се опитваше да я накара да обещае, че няма да взима автостопаджии, и даже ѝ бе купил оръжие да го държи в жабката на колата. Въпреки че загрижеността му я ласкаеше, беше отказала да приеме пистолета.)

— Вече можете да спрете, където искате — каза Тидълс.

Тя зави в следващата пресечка и паркира. Попита го направо:

— Къде е Вайолет?

— Не знам, ама Вос знае. Той беше наясно, че не си е горе в стаята. Че нали самичък я отведе някъде, с она, от новите пансионери.

— Отвел я е?

— Ами тя се държеше, сякаш не иска да ходи. Она другият караше старата синя кола, дето има номер от друг щат.

— Тя носеше ли куфар?

— Не. Тримата потеглиха заедно и съвсем скоро след това Вос и другият се върнаха. Вос носеше две бутилки мискет и даже не ми предложи да пийна. Като че ли ми пука — добави той с горчивина. — Обаче ми пука.

— И Вайолет не се върна по-късно сама?

— Не. Може и никога да не си дойде.

— Защо говорите така? Разбира се, че ще си дойде — твърдо каза Шарлот. — И когато се върне, искам да ѝ кажете, че ще ѝ се обадя утре сутринта, да не би Вос да забрави.

— Няма да забрави, но няма да ѝ каже. — Тидълс я погледна лукаво с ъгълчето на очите си. — Може да мислите, че преувеличавам за него, понеже го мразя? Грешите! Не е така! Той е един евтин мошеник, дето мястото му е в затвора. Само като се сетя какви хора пъхат там в наши дни, а пък Вос си се разхожда по улиците! Имам един приятел, дето извърши убийство. Досието му дотогава беше чисто като бяла покривка, даже не беше пуснал фалшив жетон в уличен телефон, ама го затвориха доживотно. Трябваше да го пуснат да си върви. Той си научи урока и това нямаше повече да се повтори. Пък и тя беше единственият човек, когото би искал да убие, жена му де. Много симпатична жена, само дето го нервираше. А пък значи вземи един човек като Вос. Душата би си продал за някой и друг десетак, би направил какви ли не мръсни, дребнави, мизерни и низки неща. Да. Ами че той даже си мисли, че може да свири на пиано и на хармоника!

Старецът се опиваше от думите и омразата си. Шарлот се намеси:

— Сега ще ви откарам у дома.

— Добре — въздъхна той. — Бива. Много мило от ваша страна да си дадете този труд.

— Няма нищо. За мен бе удоволствие.

Мъжът слезе на ъгъла преди къщата на Вос. Въпреки че изглеждаше уморен, дребният заговор с Шарлот срещу Вос очевидно му доставяше радост.

— Оня вече ще си помисли добре, когато се връща с две бутилки мискет, без да ми предложи даже да пийна.

— Благодаря ви за помощта и лека нощ, господин...

Той разпери ръце.

— Такова трудно име. Викай ми Тидълс като другите.

— Лека нощ, Тидълс.

— Ще изчакам Вайолет.

Той затътри крака по улицата с наведена срещу вятъра глава.

Шарлот мисли за стареца по целия път до дома. Започнал бе да оглупява. Единственото, което поддържаше живота у него, бе омразата му към Вос.

Прибра колата в гаража с облекчение, че отново си е у дома. При вида на приветливата къща с големи прозорци настроението ѝ се оправи. Реши, че е било глупаво да се разстройва и тревожи за Вайолет. Ще ѝ се обади утре, ще ѝ помогне по някакъв начин. Старецът сигурно преувеличава за Вос...

Тъкмо вдигаше ръка да смъкне вратата на гаража, когато ѝ нанесе удар. Нямаше време да се дръпне или дори да съзнае, че е ударена отстрани по главата.

Падна тежко като повалено дърво.

4.

Сънуваше, че се вози в дълъг сив автобус заедно с Луис, Вос, Вайолет и стареца — Тидълс. Другите ужасно се караха, а тя се опитваше да ги помири, да ги вразуми. Но от устата ѝ излизаха съвсем неподходящи думи: „Трябва да се успокоите и да повърнете. Спрете с това синтетично акне и родилни болки. Ще повикам полиция и всички ще бъдете карциномирани. Спрете автобуса, спрете гнойта!“

Когато дойде в съзнание, лежеше на кушетката в собствения си хол, а Луис, на колене до нея, я караше да пие от бутилката със скоч и я държеше под носа ѝ, сякаш самата му миризма има медицинско въздействие като амоняка.

Тя направи гримаса и я отблъсна.

— Не... не...

— Чарли, скъпа, добре ли си?

— Да. — От едната страна на главата ѝ имаше болезнено място, но без да е подуто и кожата да е сцепена: увитите около главата ѝ плитки бяха смекчили удара.

— Намерих те припаднала пред гаража. Все това ти казвам, Чарли, преуморяваш се от работа.

Тя се изправи и усети зашеметяване и гадене.

— Някой ме удари — изненадано каза Шарлот. — По главата.

— Легни си, скъпа.

— Не...

— Ударила си главата си при падането.

— Не. Някой го направи — къде ми е чантата?

— Чантата ли? Не знам.

— Не я ли намери?

— Просто не съм я търсил, естествено — отвърна Луис и се намръщи. — Върнах се да се извиня, задето се държах сприхаво, и те намерих пред гаража.

— Луис, донеси ми фенерчето.

— Защо?

— Искам да проверя дали чантата ми е някъде навън.

— Не бива да се движиш. Аз ще отида.

— Не. Остави на мен.

— Непременно ли трябва да си толкова дяволски независима? Никога нищо ли няма да мога да направя за теб? По дяволите, Чарли...

Изражението на лицето ѝ бе твърдо и упорито. Той намери фенерчето в чекмеджето за инструменти в кухнята и двамата излязоха да потърсят чантата. От нея нямаше и следа.

Луис попита:

— Колко пари имаше вътре?

— Четиридесет и няколко долара.

— Ще трябва да уведомиш полицията.

— На сутринта — каза Шарлот.

Не му обърна внимание на това, което бе забелязала пред вратата на гаража, на мястото, където бе паднала. Там имаше нанесен мокър пясък. От месеци не бе ходила на брега, така че нямаше как пясъкът да се е озовал тук случайно. Влажен пясък, насипан в чорап, помисли си тя. Хубавичко саморъчно оръжие, само дето понякога оставя следи.

Върнаха се в къщата и Луис заключи:

— В качеството си на адвокат те съветвам да телефонираш на полицията. Въоръженият грабеж е сериозна работа.

— Не мога, поне не тази вечер. Ще дойдат, ще разпитват, а аз не съм в състояние да им отговарям.

Изпитваше известно облекчение, че чантата ѝ е открадната. Наскоро в квартала бе имало поредица от дребни кражби и ѝ се искаше да вярва, че и тази е от тях, а извършителят няма нищо общо с Вос, Вайолет или лицето между перилата на стълбището. Съвпадението между грабежа и посещението ѝ на улица „Маслините“ е съвсем случайно.

Луис я изглежда остро.

— А ти какво всъщност правеше вън пред гаража? Мислех, че ще си лягаш, когато си тръгнах.

— Трябваше да направя едно посещение.

— Спешен случай?

— Да, струва ми се.

— Нещо криеш.

— Не мога да обсъждам пациентите си с теб, Луис.

— Не вярвам, че е бил пациент.

— Италианец е — каза Шарлот. — Възрастен човек на около осемдесет. — Това не беше съвсем лъжа, Тидълс донякъде наистина беше пациент. Заболя я, че лъже Луис, макар и на дребно, но понякога той я принуждаваше с крайните си реакции по отношение на истината. Той не би одобрил посещението ѝ при Вайолет.

Луис имаше малко старомодни разбирания по отношение на жените. Гуен посвоему отговаряше на неговия идеал: тя обичаше дома си, поддържаше го изрядно, кучетата ѝ бяха чисти и послушни, градината — спретната и ухаеща. Но Луис никога не си оставаше у дома, за да им се порадва. Гуен го отегчаваше до смърт, а пък Шарлот много често го шокираше. За мъжката му гордост беше удар фактът, че една жена може да бъде дотолкова емоционално и физически независима като Шарлот. Добър лекар, тя печелеше доста добре, наблюдаваше отстрани най-мъчителни болести и смърт, караше сама из най-съмнителните квартали на града и вземаше в колата когото си пожелае, дали от любопитство или съжаление, ходеше на посещение в домове, където децата спяха по пет на дюшек върху пода. Подобни дейности би трябвало да бъдат извършвани само от мъже, според Луис. Няма нищо лошо в това една жена да бъде лекар, но практиката ѝ би следвало да се ограничи сред определен слой от обществото, хора със солидни доходи. Никога не би могъл да разбере, че нейният произход е различен от неговия. И по темперамент, и по образование тя бе подходяща за работата, която вършеше. Обичаше да общува с всякакъв вид хора и го правеше с една непреднамерена лекота, без никакви преструвки.

— Не бива да оставаш сама тук тази нощ — каза Луис. — Обади се на госпожица Шилър и я помоли да дойде.

— Не, не! Тя сигурно си е легнала.

— Пак ще стане. Бъди разумна, Чарли.

— Ще ми се суети цяла нощ.

— Нищо.

— Добре, Луис — съгласи се уморено Шарлот. — Ще ѝ се обадя.

Сестрата пристигна с такси пет минути след заминаването на Луис. Залиташе под тежестта на куфар с размерите на гардероб. Лицето ѝ лъщеше от нощен крем, а в кока на тила ѝ бяха забучени две железни куки за плетене. Беше в състояние на неистова възбуда.

— Представете си, моля — не спираше да повтаря. — Само си представете!

На приятелите на госпожица Шилър непрекъснато нещо им се случваше — хората се сгодяваха, разболяваха, женеха, развеждаха, оставаха без работа — това бяха доста чести събития. Но крадец да удари по главата някой от нейните познати и жертвата да бъде оставена да умре през нощта — такива работи не ставаха всеки ден.

Тя беше малко разочарована от размера и сериозността на травмата на Шарлот. Поне една цицина да имаше — все пак безмилостен обирджия напада беззащитна жена и я оставя, смятайки я за мъртва. А то — нито цицина, нито капка кръв. Госпожица Шилър преглътна разочарованието си и напомни на Шарлот, че престъпникът винаги се връща на местопрестъплението. Тонът ѝ намекваше недвусмислено, че е много вероятно нападателят да намине през нощта да си довърши работата.

— Де да знаеш — заключи тя. — Той може да ни наблюдава през пердетата дори в този момент.

— Тогава би трябвало да има очи като рентген. Щорите са дръпнати.

— Никога не съм харесвала венецианските щори — решително каза сестрата. — Със сигурност знам, че се вижда през лентите.

Тя отказа да приеме предложението да спи в стаята за гости. След като изгаси лампата на Шарлот, зае позиция на кушетката. Оттам можеше да наблюдава всичките прозорци и те нея.

Извади куките от косата си и ги постави наблизко върху холската масичка. Предназначени бяха не за плетене, както бе предположила Шарлот, а за самоотбрана. А в големия куфар в краката ѝ се намираха някои от най-ценните вещи на госпожица Шилър. (След като има един крадец в града, възможно е да има и друг, следователно не бива да се поемат рискове.)

Госпожица Шилър прекара неспокойна, но много удовлетворителна нощ. Тя определяше източника на шумовете, проучваше сенките, патрулираше из къщата и я обливаха някакви топли вълни, поради което се налагаше да си налива студена вода от хладилника. На всеки десет-петнадесет минути се промъкваше в стаята на Шарлот да я пита дали спи и да я увери, че всичко за момента е наред.

Да слушаш как сестрата прави обиколките си из къщата беше лошо от капането на хиляда чешми или сбиването на котараци под прозореца ти. Призори Шарлот заспа, изпълнена с недобри чувства и към Луис, и към госпожица Шилър.

5.

След закуска тя остави сестрата и куфара ѝ пред кабинета и отиде в болницата за сутрешната визитация. Когато мина през тежките въртящи се врати, изглеждаше свежа и в добра форма.

Провери номера на Вос в телефонната кабина в коридора на долния етаж и позвъни. Въпреки че чу как някой вдига, никой не се обади.

— Ало? Ало, 28–593 ли е?

— Да. — Не беше Вос. Гласът беше висок и треперлив, като на много стар и уплашен човек. — Вайолет? Вайолет?

— Не е тя — обади се Шарлот. — Точно нея търся.

— Тя замина.

— Къде?

Но разговорът прекъсна. Шарлот затвори нетърпеливо. „По дяволите това момиче, помисли си тя, колко време изгубих по него вече. Та аз си имам и друга работа.“

Докато свърши с визитацията си по отделенията, стана десет и половина. Когато се върна в кабинета си, откри, че госпожица Шилър нищо не е свършила в нейно отсъствие — даже не бе отворила писмата. Съвсем очевидно бе, че сутринта е минала в телефонни разговори с всичките ѝ приятели, на които е разказала за разигралите се събития, а може би и за някои, които въобще не се бяха случвали.

Като се изчерви под погледа на Шарлот, тя взе тефтерчето си с предварително записаните часове.

— Момченцето на Уилърови ще дойде в два — каза тя. — Майка му каза, че са го скъсали. Смята, че е, защото се притеснява от брадавиците си. Искат да му ги премахнат.

Шарлот издаде някакъв уклончив звук. Единственият проблем на детето бе истеричната му майка.

— Обади се госпожа Балард. Получила пак пристъпи на сърцебиене през нощта и иска да отидете, преди да започнете следобедния прием.

— Обади ѝ се и ѝ кажи, че няма да успея преди пет и половина или шест.

— Казах ѝ, че графикът ви е почти пълен и не се чувствате добре.

— Съвсем добре съм — възрази Шарлот. — И се надявам, за бога, да забравите за снощи.

Госпожица Шилър придоби засегнат вид.

— Добре. Добре. Хубава работа.

— Имате ли списък на домашните посещения, които трябва да направя преди обед?

— Ето го.

Шарлот го прегледа. Всичките пациенти бяха жени. По-голямата част от клиентелата ѝ се състоеше от жени и деца и този факт я дразнеше, тъй като ѝ се искаше да има по-обширна практика. Тя каза:

— Последното ми посещение ще бъде у госпожа Конъли. Можете да се свържете с мен там, ако възникне нещо.

— Да, госпожо доктор.

— След това ще трябва да отида до кметството и да съобща за изчезването на чантата ми.

— Можете да се обадите от кабинета.

— Само че тогава ще изпратят някой полицаи тук.

— А, да. Няма да направи добро впечатление.

— Не особено.

— Ще се обадя на госпожа Балард в такъв случай. Приятна жена, нали?

— Да.

— Направо превъзходна според мен.

Шарлот я изгледа втренчено. Дали пък госпожица Шилър не знае за... Не, разбира се, че не. Тя просто си бърбори както винаги. За нея госпожа Балард е обикновена пациентка, чийто съпруг редовно плаща сметките ѝ, само че лично, и понякога се отбива да поприказва с лекарката за състоянието на жена си. Все по-непоносимо ставаше Гуен да ѝ бъде пациентка. Но трябваше да издържи някак си, нямаше как да се измъкне. Беше ѝ предложила няколко пъти да се обърне към друг лекар, специалист по нервни заболявания, но Гуен беше много мила и непреклонна: „О, не, доктор Кийтинг. Аз имам такова доверие във вас!“.

Няма да отида, реши Шарлот. Ще изпратя някого — Парслоу или Джеймс, но няма да отида.

На излизане мина край огледалото в коридора и видя, че лицето ѝ изглежда бледо измъчено — започваше да ѝ личи напрежението не от изминалата нощ, а от предстоящия следобед.

Полицейският участък заемаше задната половина на кметството.

Шарлот познаваше по лице дежурния сержант, мъж на име Куинси. Съпругата му бе лежала няколко седмици в гипс в болницата и Шарлот често го бе срещала по коридорите, с поразмъкнат и безпомощен вид. В униформа и зад бюрото си, той изглеждаше по-едър, а тонът му бе по-рязък и официален.

Сержантът упрекна Шарлот, че не е съобщила веднага за кражбата.

— Можеше да го заловим още снощи — намръщи се той.

— Навярно. Макар че едва ли би се навъртал наоколо.

— Не можете да очаквате полицията да ви защитава, ако не ѝ сътрудничите. Най-малкото поне съобщавайте навреме нещата. — Той почука раздразнено кокалчетата си с молива, сякаш му се искаше да са нейните. — Казвате, че сте затваряли вратата, когато нападателят ви ударил отзад и избягал с чантата ви.

— Да. Не бях сериозно наранена, както виждате.

— И все пак си е нападение. Видяхте ли оръжието?

— Не, но смятам, че е чорап, натъпкан с мокър пясък.

Той пак се намръщи.

— Това са аматьорски предположения, нали?

— Да.

— По-добре да отбележа: неизвестно оръжие. Как изглеждаше тази чанта?

— Кафява, от гуцер, със златна закопчалка. — Описа съдържанието ѝ и определи цялостната загуба на седемдесет и пет долара.

— Следващия път, като се случи нещо такова, незабавно се обадете в полицията, госпожице... — той провери в протокола, — Кийтинг. Не съм ли ви виждал някъде?

— В болницата.

— А, да. Сестра ли сте?

— Лекар.

— Лекарка. — Изражението му издаваше горчивина. — Напоследък се срещам с толкова много лекари, че навярно би трябвало да ги познавам от пръв поглед. Съпругата ми...

— Знам за нея. Преживя доста трудности.

— Много.

— Тези операции на костите са сложна работа, но скоро трябва да я пуснат.

— Аз... — Изглеждаше малко объркан от съчувствието ѝ. Като че ли се беше наканил да изнесе реч срещу лекарите, болестите и болничните сметки, а не му е била дадена реплика. — Добре, добре. Ще се вържа с вас, ако открием нещо.

Тя излезе. Токчетата ѝ почукваха енергично по мраморните плочки. Всичко в сградата, изглежда, бе направено или от мрамор, или от желязо, или пък от камък — студени, твърди материали, които символизираха студената, твърда природа на безпристрастното правосъдие.

На края на коридора, полускрит зад една колона, стоеше един старец, сякаш не беше съвсем сигурен дали да влезе навътре в сградата, или да изтича навън. Извади от джоба си кърпичка, изтри лицето си и пак отстъпи зад колоната, така че се виждаше само крайче от ръкава му.

— Тидълс? — повика го Шарлот.

Старецът се вторачи в нея, пребледнял от изненада.

— Какво правиш тук, Тидълс?

— Нищо.

— Нали не са те арестували или нещо такова?

— А-а, не...

Той пак изтри лицето си и върна кърпичката в джобчето на самото си, като остави връхчето ѝ да стърчи доста елегантно. Облечен бе в чисто нов зелен костюм с папийонка. Беше се сресал и избръснал. Дрехите му бяха прекалено големи — ръкавите му стигаха до кокалчетата, маншетите на панталона му бръснаха пода, а той непрекъснато пипаше папийонката си, сякаш за да се увери, че си е на мястото и не е паднала или не са я откраднали. Миришеше на тоалетна вода, вино и нафталин.

— Издокарал си се — каза Шарлот.

— Добре ли изглеждам?

— Много.

— Когато човек идва в полицията, трябва да изглежда добре. Иначе... ами... — Раменете му мръднаха многозначително под дебелия подпльнки. — Взех костюма от един приятел — той пък го купи, за да отиде на една шиказна сватба миналата година. Трябва да имаш почтен вид, щом си в полицията. Те не ме обичат много. Прибирали са ме един-два пъти — нищо сериозно, просто за вдигане на малко повече патърдия или заради няколко чашки в повече. Какво от това! Само че те не са от тия, дето забравят. — Погледна я с безпокойство. — Тая папийонка май е твърде младежка за мен.

— Изобщо не е.

— Хората ги посрещат по дрехите. Ако имаш вид на скитник, така и се отнасят към теб. Няма да ти повярват нито на една дума.

— Какво смяташ да им кажеш?

— За Вайолет. Как ония я убиха.

— Защо смяташ така?

— Тя така и не се върна у дома. А и Вос е неспокоен. Непokoен като котка.

— Разбирам.

— Тази сутрин ми каза, че трябвало да се изнасям. Нямало повече да дава стаи под наем. Слушай мене, Вос е нервен. И двамата...

— Двамата?

— Квартирантът, Еди му е името. Двамата приказваха цялата нощ в кухнята, да не ги чувам. Те са подозрителни типове, все ги е страх, че някой ги подслушва.

Настъпи тишина за малко, а после Шарлот отново проговори:

— На твое място не бих твърдяла пред полицията, че Вайолет е убита. Ще искат доказателства, а ти нямаш такива.

— Всичките ми сетива са доказателство.

— Кажи им само това, което знаеш със сигурност — че снощи не се е прибрала.

— Смяташ, че така е най-добре?

— Да. Ако отправиш някакво невероятно обвинение, което не можеш да докажеш, току-виж, те сметнали за ненормален.

— Какъвто не съм.

— Не, не си.

— Никога не съм бил и няма да стана ненормалник.

Той продължи нататък по коридора.

Маншетите на панталона му обираха праха по мраморния под.

Шарлот изпита желание да го последва, да подкрепи историята му, но се въздържа. И сам ще им я разкаже. Присъствието ѝ само може да породии въпроси: „Нима се връщате, госпожице Кийтинг? А, този път изчезнало момиче значи. А каква е връзката между вас, момичето и този старец?“ Тидълс беше прав. Ще се оправи сам.

На връщане към кабинета си мина край къщата на Вос. Прозорците и вратите бяха затворени, а щорите спуснати. Някой бе прибрал люлеещия се стол от верандата и свалил от прозореца надписа, на който пишеше: „КЛАРЪНС Г. ВОС. ФРЕНОЛОГИЯ И ГЛЕДАНЕ НА РЪКА. ПРОДАЖБА НА СВЕЖИ ЦВЕТА. УРОЦИ ПО ПИАНО“. Спря колата и отиде до къщата, забързана, сякаш се опитва да изпревари здравия си разум.

Звънецът пак беше заклещен, но този път тя не си игра да го оправа. Заудря по вратата с юмрук. Пет-шест негърчета се събраха на тротоара да я гледат, любопитни и мълчаливи, а очите им щяха да изскочат от въпроси.

Вратата се откряна и един женски глас каза грубо през цепнатината:

— Какво искате?

— Търся Вайолет О'Горман.

— Няма я.

— А господин Вос тук ли е?

— И него го няма.

Тя отвори още малко вратата, колкото да си провери главата през нея, и извика на децата:

— Я да се разкарвате! Не ми трябва разни чернилки да ми се мотаят тук.

Децата си тръгнаха, прикривайки унижението си зад широки белозъби усмивки.

— Вие ли сте госпожа Вос? — попита Шарлот.

— Аха, само че това си е моя работа. — Тя сложи дясната си ръка на хълбока, а лявата опря на вратата, готова всеки момент да я затръшне. Кожата ѝ беше мъртвешки бяла с ярки петна от руж, които

стигаха от скулите чак до косата над ушите ѝ. Тънките ѝ устни бяха силно подчертани с червило. Изглеждаха абсурдно младежки и сладни на състареното ѝ лице. — Не ми е ясно защо трябва да стърча тук — каза тя ожесточено. — Като искате да видите Вайолет, търсете си я. Аз да не съм ѝ майка на тая малка мръсница.

Шарлот вдигна вежди.

— Мръсница?

— Казах му на Кларънс — разкарай това противно хлапе оттук, преди да съм пощуряла. Не, вика той, няма. Той си имал подход. Да, да. Все си има нещо наум, само дето не се получава. Пари. Пари ми трябва на мен. Поне веднъж, преди да умра, бих искала да имам пари!

Бедността и болестите бяха унищожили мозъка ѝ. Там повече нищо нямаше да се роди.

Жената я отвращаваше, но Шарлот изпита и някакво съчувствие към нея. (Това понякога дразнеше Луис. Нямаше доверие на съчувствието ѝ, не можеше да повярва, че не е вид невроза: „Естествено, ти можеш да си позволиш да намираш извинения и да съжаляваш хората, Чарли, понеже се държиш на дистанция. Никой всъщност не е в състояние да те докосне.“) Докато гледаше съсипаното лице на госпожа Вос, Шарлот осъзна, че парите са единствената надежда на тази жена. Тя не можеше да си поиска обратно красотата, здравето, младостта. Парите символизираха и бяха заместител и на трите. При това достъпен. Те се търкалят навсякъде — десетаче в казиното в подходящ момент, залагане на печеливения кон, печелившото число от лотарията, печелившият подход. Почуди се какъв ли е подходът на Вос спрямо Вайолет. Сигурно става въпрос за пари, но не тези на момичето. „Чичо ми казва, че мога да го осъдя и да го накарам да ми плати много пари — бе казала в кабинета ѝ вчера Вайолет. — Можела съм да му съсипя живота, така вика.“ Сигурно е това. Но вместо да подаде иск в съда, Вайолет бе избягала.

— Е, какво сте ме зяпнали, а? — измърмори госпожа Вос. — Не съм длъжна да стоя, та да ме зяпат.

Вратата така се затръшна, че цялата веранда се разтърси и една сойка изхвърча с уплашен писък изпод стряхата.

6.

Когато се върна след обеда си в кабинета, малкият Уилър и майка му вече чакаха в приемната. Момчето седеше мълчаливо над една книжка с комикси, а госпожица Шилър разговаряше с майка му. Сестрата винаги се опитваше да постави диагноза, да даде съвет и да излекува пациентите, преди дори да са пристъпили в кабинета на Шарлот.

— ... рициново масло — тъкмо казваше тя. — Виждала съм и най-ужасните брадавици да изчезват от рициново масло — а, ето я и лекарката. Добър ден, госпожо доктор.

— Добър ден — отвърна Шарлот. — Можете да влизате, госпожо Уилър, и ти, Томи.

Детето бе красиво дванадесетгодишно момче, дребничко за възрастта си и плахо. Майка му беше грамадна жена. Когато се понесе към кабинета с Томи зад себе си, приличаше на тримачтова шхуна, повлякла на буксир малка лодчица.

— Седни, Томи. Тук, на тази маса.

Той седна. Целият трепереше.

— Пак те безпокоят брадавиците, а? Я дай да ги видим.

Приблужи лупа до ръцете му. Брадавиците бяха израснали на гроздове около целите кокалчета и ставите на пръстите му.

— Чакай да си спомним. Значи аз премахнах две с електрическа игла преди около година, нали така?

Момчето прошепна:

— Не искам пак.

— Няма. Този път са прекалено много. — Тя се обърна към майката: — Мисля да опитаме инжекции с бисмут.

— Инжекции. — Госпожа Уилър направо зяпна: — Божичко! Томи ужасно го е страх от инжекции. Нали, Томи?

Детето изхълца.

— Виждате ли? Той умира от ужас от иглите, още откак...

— Никой не обича инжекциите, Томи. — Шарлот докосна рамото му успокоително. — Някога да си се оципвал здраво?

— Май че да.

— Горещо-долу толкова ще те заболи.

Той се оципа по ръката замислено.

— Мисля, че става.

Детето е разумно, помисли си Шарлот, но въпреки е изложен на прекалено много емоции и е само въпрос на още малко време да ги изпусне от контрол.

Направи инжекцията възможно най-бързо, като му говореше, за да отвлича вниманието му. Но все пак се наложи да повика госпожица Шилър и трите задържаха момчето насилно на масата, докато Шарлот вкара иглата в хълбока му. Когато всичко приключи, сестрата беше плувнала в пот, Шарлот бе одраскана по китката, а госпожа Уилър приличаше на грамаден, отпуснат призрак.

— Следващата инжекция ще бъде след една седмица. И нека да дойде сам. Може да се разходи с колелото.

— Той няма колело — обади се госпожа Уилър. — Аз ги считам за много опасни.

— Куп неща са опасни, ако човек седне да се тревожи за тях — рязко отвърна Шарлот. — Той е достатъчно голям да дойде сам, нали така, Томи?

Момчето закри очи с ръкав от срам и майка му го изведе.

В приемната чакаха двама души — една жена със съвсем малко бебе и симпатичен мъж на около тридесет и пет години с яркосини очи, леко присвити като че ли от смях. Въпреки че никога не го бе виждала досега, Шарлот изпита чувството, че го познава. Малко по-късно осъзна с известна приятна почуда, че двамата дотолкова си приличат, сякаш той ѝ е брат.

И мъжът забеляза приликата и се усмихна леко с крайчеца на устата си. После сведе поглед и заби очи в големия плик на коленете си.

Шарлот се обърна към жената с бебето:

— Госпожо Хейстингс, можете да влезете в кабинета с госпожица Шилър. Аз ще дойда след минутка.

Когато вратата се затвори след тях, мъжът стана и се приближи.

— Доктор Кийтинг?

— Да.

— Казвам се Истър. От полицейското управление съм.

— Аха.

— Съобщили сте за кражбата на чантата ви.

— Да.

— Намерихме една. Не отговаря съвсем точно на вашето описание, но в нея имаше картонче с името ви.

— Професионалната ми визитка ли?

— Не. Името и адресът ви са написани на машина, а не отпечатани.

— В чантата ми нямаше подобно картонче.

— Все пак погледнете — каза Истър. Той остави плика на бюрото на госпожица Шилър и го отвори. Отвътре падна дамска чанта. Беше кафява, но не от гуцер, вместо със златна закопчалка се затваряше с пластмасов цип и имаше дълга дръжка за премтане през рамо. От нея се носеше миризма, която Шарлот не можа веднага да определи, нещо като мирис на море.

— Не е моя.

— Но ви е позната?

— Не.

— Вашият приятел я разпозна.

— Приятел ли?

— Старчето, което си вика Тидълс. Казва, че чантата принадлежала на Вайолет О'Горман.

— Възможно е. — Опитваше се да изглежда незаинтересована под прицела на странния му поглед.

— Според тоя Тидолиани госпожа О'Горман ви била приятелка и дори всъщност вчера сте се опитвали да я откриете, но не сте успели.

— Не ми беше приятелка. Дойде вчера следобед при мен като пациент.

— Какво й имаше?

— Бременна беше.

— Омъжена?

— Напуснала съпруга си.

— Какво искаше от вас — да я наглеждате по време на бременността и раждането ли?

Шарлот го погледна сухо.

— Не съвсем.

— Разбирам.

— Отказах да ѝ помогна, поне в този смисъл. Но възнамерявах да направя всичко възможно за нея.

— Възнамерявахте?

— Обадиха ми се по телефона и докато говорех, Вайолет си тръгна през задната врата. Затова ходих при нея вчера вечерта. Следобеда ми се видя доста отчаяна. Не беше достатъчно зряла, за да осъзнае, че положението ѝ не е чак толкова необичайно или безнадеждно. Хората щяха да ѝ помогнат, пък и има няколко организации, които...

— Вижте — прекъсна я той със саркастична усмивка. — Опитвайте се да убедите себе си, а не мен. Не съм писал аз законите, отнасящи се за нежеланите деца.

От вътрешността на кабинета се дочу гласът на госпожица Шилър, странно преиначен. Говореше на бебето:

— Тя е такова сладко бебче. С'адко мъничко бонбонче.

Шарлот попита:

— Какво се е случило с Вайолет?

— Мъртва е.

— Как е станало?

— Приливът я е изхвърлил тази сутрин. Или поне по-голямата част от нея. Част от дясната ѝ ръка липсва.

— Нарочно ли се опитвате да ме ужасите?

— Просто ви отговарям. Би трябвало да сте свикнали с тези неща.

— Никога не се свиква — простичко поясни тя. — Всеки път е наново.

Той извърна очи. Лицето му бе сериозно.

— Що се отнася до чантата ѝ, две деца я намерили, увита около една от подпорите на кея. Вътре нямало нищо, освен картончето с името ви. Странно, като се имат предвид всевъзможните неща, които жените разнасят със себе си. Може децата да са я пребъркали, но се съмнявам. Щяха да я пуснат обратно във водата, вместо да ни я носят, ако бяха взели нещо от нея. — Той върна чантичката в плика. — Е, ще ви оставя да си гледате работата.

— Не бързам. Моля ви, искам да разбера повече за Вайолет.

Той се изсмя странно и приглушено.

— Госпожо, няма нищо повече. Била е в беда, самоубила се е и сега е в моргата. Точка за Вайолет.

Шарлот го погледна с неприязън.

— Браво, много добре го обобщихте. Общуването със смъртта ли ви прави толкова безчувствен?

— Мразя я. И се страхувам от нея. — Той взе плика и го пхна под мишницата си. — Да сте забелязали случайно, че си приличаме?

— Не.

— Така е. Надявам се да не се окаже, че сме отдавна разделени брат и сестра. Това — добави полицаят и я погледна с дълъг, многозначителен поглед — би било много жалко.

Шарлот се извърна рязко и влезе в кабинета си. Вайолет беше мъртва, в моргата.

„Хората щяха да ѝ помогнат, пък и има няколко организации, които...“

„Вижте, опитвате се да убедите себе си, а не мен.“

Бебето на семейство Хейстингс лежеше на масата, риташе с крачка и махаше с ръце във въздуха, Шарлот го взе и го притисна към рамото си — бебето на Хейстингови или пък на Вайолет, а може би самата Вайолет.

7.

Балардови живееха в един каньон под линията на мъглата. В пет и половина, когато Шарлот пристигна, мъглата вече бе закрила слънцето и въздухът бе влажен и студен.

Три от колитата я посрещнаха на вратата. Не я залаяха, понеже Гуен им нареди да мълчат, но подушиха лекарската ѝ чанта и обувките ѝ, а едното от тях — огромно и красиво — вдигна лапи на гърдите ѝ и се, взря в лицето ѝ сериозно и любопитно. Златистобелият му нос бе поне десетина сантиметра дълъг. Шарлот нежно го погали.

— Ах, този Лади — засмя се Гуен. — Долу, момчето ми.

Беше облечена в син копринен пеньоар, който стигаше до пода, и въпреки че ѝ се видя малко нервна, изглеждаше както винаги добре. Винаги е била дребна и много слаба. Възползваше се от крехката си фигура и затова я поддържаше. Носеше малки обувчици без ток и непрекъснато пазеше диета, като притъпяваше апетита си с литри горещ, силен чай.

— Долу, Лади — повтори Гуен. — Просто не мога да го науча да стои долу. Не слуша. Предполагам, знае, че най-много него обичам. — Тя хвана кучето за предните лапи и го свали на пода. — Той е моето бебче. Ръкувай се с доктор Кийтинг, Лади.

И трите колита седнаха на задните си крака и предложиха лапите си с учтиво отегчен вид. Шарлот се здрависа с всичките и се почувства както винаги, когато идваше в тази къща, сякаш влиза в един нереален свят, където ценностите са обърнати и кучетата държат Гуен за домашно животно.

— По-добре ли сте? — попита Шарлот.

— О, да, много.

— Добре.

— Направих чай... Обожавам чая.

Шарлот остави лекарската си чанта в коридора и я последва в хола. Кучетата също дойдоха — те ходеха навсякъде с домакия.

Стаята принадлежеше на Гуен — нищо тук или пък в останалата част от къщата не говореше за Луис, освен кабинета му. Гуен бе изработила овалните килимчета, изтъкала плата за калъфите на мебелите, изплела покривчиците и ушила завесите от кретон с волани. Опушеното стъкло и лъскав метал, кретонът и кленовото дърво й отиваха, а мебелите бяха съобразени с нейния ръст. Всичко беше малко и крехко, а Гуен изглеждаше едновременно и живописно, и добре, седнала в стола от клен с източени крака, подпряла елегантно единия си крак на мъничка табуретка. (Никак не е чудно, че Луис ми купи големия червен стол, помисли си Шарлот. Тук няма къде да седне.)

На масичката вече беше сложен най-красивият порцелан на Гуен, чаят бе готов, а чайникът — защитен от хладната мъгла с жълто вълнено покривало, изплетено от самата домакиня.

Кучето Лади дойде и постави глава в скута на стопанката си. Тя галеше гъстата козина на гърдите му, докато говореше.

— Всъщност аз вече се чувствам много по-добре. Сигурно постъпих глупаво, че не отмених посещението ви. Но...

Тя наклони глава настрана с привлекателен жест, който говореше: „Нали ме знаете“. Русата й коса бе се поразредила и пожълтяла, а фината й бяла кожа се бе отпуснала под брадичката, но тя все още имаше маниерите на някогашна красавица. Историята й бе изписана по нейното лице и сръчните й, пърхащи ръце я илюстрираха. На осемнадесет светът е бил в краката й — тя е била най-търсената дебютантка в Луивил, разполагаше и с изрезки от вестници за доказателство, но постепенно я е изоставил. Тя нямаше какво друго да му предложи, освен младостта си.

На четиридесет живееше единствено заради къщата и кучетата си и понякога нощем получаваше пристъпи на страх. Пулсът й се ускоряваше, та чак не можеше да се преброи, тялото й се разтърсваше от конвулсии, челото й гореше. Два пъти бяха викали Шарлот през нощта и я бе намирала в това състояние. Беше й дала успокоителни. Физически сърцето на Гуен беше наред. Симптомите й бяха типични за сърдечна невроза и не можеха да бъдат преценени от лекар без специално психиатрично образование.

— Този пристъп като предишните ли беше? — Шарлот потърси пулса на китката й. Все още беше учестен, почти сто.

— Малко по-лош, струва ми се. Ах, колко се уплаших — какъв ми е пулсът?

— Почти нормален. Вземате ли капсулите и хапчетата, които ви предписах?

Хапчетата бяха успокоителни, а капсулите съдържаха естрогенни хормони, но Гуен не беше от пациентите, на които се казват подобни неща. Със сигурност щеше да възприеме неправилно предписването на хормоните, помисли си Шарлот мрачно.

Гуен я погледна неопределено и малко обидено.

— Толкова се старая. Вземам ги винаги, когато си спомня. Само че толкова неща са ми на главата. Уинки пак ще има кученца след шест дни. Сигурно ще бъдат много. Поне дванайсетина. Толкова е натежала, че едва...

— Капсулите преди всичко. В края на краищата вие сте по-важна от Уинки или кученцата ѝ.

Гуен леко възкликна:

— И Луис ми казва същото! Все повтаря: „Пази се, скъпа, помни, че си много по-ценна от някакви кучета“.

„Ценна.“ „Мила.“ Думите се блъснаха в ушите на Шарлот. Тя лъже. Той не би я нарекъл... Но защо пък не? Те са женени, живеят под един покрив ден след ден, сигурно има моменти на нежност. А може би на голяма нежност, въпреки че Луис твърдеше обратното.

Шарлот каза безизразно:

— Не би било зле да намалите стимулантите като чай, кафе или кока-колата.

— Но аз наистина се старая. Само че толкова си обичам чая... Готов е, мога ли да ви предложа чашка, госпожо доктор?

— Благодаря, ще пия.

Чаят бе изстинал и толкова силен, че езикът и небцето на Шарлот изтръпнаха. Тя го изпи набързо и остави празната чаша на масичката.

Ръцете на Гуен ужасно трепереха. Тя все тъй се суетеше и вълнуваше, но треморът им ставаше забележим едва когато вземеше чаша, за да я допълни. Съдинката тракаше по чинийката като градушка по прозорец.

— Още ли сте на диета? — попита Шарлот.

— Е, не много. Но се налага, поне по малко. При такава дребна жена като мен всеки килограм си личи. Нали разбирате — изям едно авокадо, а после на ханша ми се лепват още два сантиметра.

— Вие сте слаба. Съветвам ви да прекъснете диетите за известно време.

— Ще опитам.

— Аз няма да мога да направя за вас нищо, госпожо Балард, ако вие сама не си помогнете. Безсмислено е да ми плащате пет долара за рецепта, а после да оставяте лекарството да събира прах на полицата в банята.

Гуен плесна доволно с ръце като дете.

— Точно това харесвам у вас, госпожо доктор. Толкова сте откровена и преди всичко честна.

— Така ли? Благодаря.

Кучетата доловиха някакво напрежение и възбуда в смеха на Гуен. Те се скупчиха около нея. Вдигнаха главите си в израз на внимание и замахаха с опашки, помитайки чашките и пепелника. Те не бяха просто кучетата на Гуен, помисли си Шарлот, а част от самата нея — всяко от тях като отделна симпатикова нервна система, която усеща нещата също като Гуен.

— Моли, лошо момиче — скара им се домакинята. — Разпиля пепелта. Хайде, седнете всички и се дръжте прилично, иначе ще ви изпратя навън.

Кучетата притихнаха, но не се отделиха от стопанката си. Тръгнаха след нея из стаята, докато тя включваше лампите, сякаш очакваха да се случи нещо необичайно.

Шарлот също се изправи и започна да чисти белите копринени кучешки косми от предницата на роклята си.

— Може да звучи много тривиално, но ми се струва, че проблемът ви всъщност е свързан с нервите, госпожо Балард.

— Моля ви, наричайте ме Гуен. Все пак вече се познаваме почти от цяла година.

— Нервните смущения не са всъщност от моята област и ви препоръчвам да се консултирате с някой друг.

— Не искам да бъда прехвърлена на някакъв така наречен „специалист“. Прекалено сте скромна. Не осъзнавате колко много ми

помагате. И Луис го забеляза. Един път каза: „Доктор Кийтинг ти действа направо тонизиращо, Гуен, скъпа моя“.

„Гуен, скъпа моя.“

— Това само доказва думите ми. На практика аз нищо не правя. Просто съм някакъв вид емоционално успокоително, за вдъхване на кураж.

— Май сте права.

— Именно затова ви препоръчвам... специалист по нервни заболявания.

— Искате да кажете психиатър?

— Да.

Гуен се усмихна. Но усмивката ѝ не беше истинска и кучетата го усетиха застанаха с пухкавите си опашки прибрани между краката, загледаха и зачакаха.

— Само че аз не искам — възрази тя. — Не мога да направя нещо, което не искам.

— Вижте, вече не се счита за срамно да се ходи на психиатър. Всъщност това дори се е превърнало в белег на изисканост — само богатите могат да си го позволят.

Тонът на Гуен стана игрив:

— Госпожо доктор, вие май се опитвате да се отървете от мен, признайте си. Смятате, че има достатъчно наистина болни хора по света и само си губите времето с мен и моите глупави пристъпи.

— Не е така. Ако не мога да лекувам един пациент както трябва, препоръчвам друг лекар.

— Добре, но аз не искам никой друг, това е. Представете си ме само в кабинета на някой неприятен психиатър, как му казвам абсолютно всичко. Господи, та аз ще умра!

Шарлот си сложи ръкавиците. Да говориш с Гуен бе като да пускаш сапунени мехури — пръскат се, преди да стигнат където и да било.

— Радвам се, че все пак по някакъв начин помогнах — каза тя.

Изпитваше такова напрежение и умора, че бе готова да се разплаче. „Толкова сте честна, госпожо доктор, толкова честна...“

— Вземайте капсулите и лекарството и гледайте да не се тревожите много за пристъпите. Не мисля, че са нещо сериозно.

Тя излезе в коридора и си взе медицинската чанта, а Гуен и кучетата я последваха. Домакинята изглеждаше малко обидена от тръгването ѝ, като разочаровано дете.

— Колко жалко, че трябва да си ходите. Вечерята е готова, няма да е никакъв проблем да сложим още един прибор. Луис всеки момент ще се прибере.

— Благодаря, аз...

— Друг път тогава?

— Добре.

— Сигурна съм — тихо добави Гуен, — че на Луис ще му бъде особено приятно да ви види.

— Много... мило.

— Довиждане засега.

— Довиждане.

Мъглата навън се бе разредила, но небето притъмняваше.

8.

Вечеря късно, сама вкъщи. Стаите бяха празни и тихи. Пусна няколко плочи на Кейпхарт да прогони тишината, но тя продължи да я чака в засада, скрита зад музиката, готова да я нападне в паузата между два записа.

Не се бе чувала с Луис през целия ден. (Толкова дълъг ден, помисли си тя. Сякаш, от закуската с госпожица Шилър и откак видя Тидълс в полицейския участък, облечен в зеления костюм, бе изминала седмица... За мен безкраен ден, а за Вайолет безкрайна нощ, безкрайно, мрачно завинаги... Не мисли, недей да мислиш за това. Вината не е твоя.)

Луис винаги ѝ се обаждаше един или два пъти всеки следобед. Не говореха дълго — и двамата бяха заети хора, — но обажданията ѝ вдъхваха увереност. Караха я да се чувства обичана, а не като жена, която просто се забавлява с чужд мъж. С Луис се обичаха, но за лош късмет той вече беше женен, когато се срещнаха.

Не го беше търсила в дома му отдавна — наложи ѝ се да провери телефонния му номер в указателя, преди да позвъни.

Обади се той. Гласът му звучеше фалшиво любезно, както винаги, преди да е познал кой се обажда. Това беше част от образа му в обществото.

— Здравейте. Луис Балард на телефона.

Шарлот бързо каза:

— Искам да те видя. Можеш ли да дойдеш?

— Съжалявам, сбъркали сте номера.

— Това означава ли, че не можеш?

— Точно така. Тук е 55–919.

— Скъпи... Луис... аз...

Но той вече бе затворил.

Всъщност той не е виновен, помисли си тя. Нямаше как да не затвори — Гуен беше там и слушаше. Но все пак се почувства пренебрегната и малко унижена. „Съжалявам, сбъркали сте номера,

дрън-дрън.“ „Може пък и да съм, приятел.“ Отиде, седна на неговия стол и покри очите си с длани.

Външната врата все още беше отворена — оставила я бе да се проветрява, след като свърши с готвенето на вечерята, и вятърът се плъзгаше по пода и ѝ студенееше на краката.

Отиде да я затвори. Двама мъже тъкмо влизаха през портичката в оградената градина. По-високият затвори портичката внимателно зад себе си и изтри ръце в панталоните си. Другият бе дребен. Придвижваше се из сенките с крадливата изтънченост на горска фея, а ушите му стърчаха изпод червената бейзболна шапка и изпъкваха на фона на тъмните дървета като огромни бледи восъчни топки. Той мина безшумно по каменните плочи и се приближи към осветената врата — не човек, а мушица. Вече беше късно да затвори вратата. Късно и безполезно. Дребничкият мъж би могъл да прелети през прозореца, да се спусне през комина, да пропълзи през някоя пролука, да профучи през някой нощен кошмар.

— Помните ли ме? А?

— Господин Вос.

— Точно тъй. — Той посочи с палец придружаващия го човек. Шарлот забеляза, че и двамата носеха грубо ушити траурни ленти на ръкавите си. — Този тук ми е приятелче. Еди О'Горман.

— Вече сме се виждали с господин О'Горман.

Другият пристъпи в обсега на светлината. Въпреки че беше млад, лицето му свидетелстваше за жестокост и небрежност към себе си — носът му бе счупен, лявото ухо — почти на каша, а бузите надупчени от белези от акне.

Ръцете му бяха свити на юмрук до яките бедра.

— Че къде сте ме виждали?

— В дома на господин Вос. Наблюдавахте ме през перилата на стълбището.

— Тъй ли? Че какво лошо има да...

— Хайде, хайде, Еди — намеси се Вос и се обърна към Шарлот: — Горкият, той е разстроен. Днес му съобщиха много неприятна новина, страшно неприятна. Нали така, Еди?

— Аха. — Еди пипна инстинктивно жалейката на ръкава си, сякаш му се искаше да я откъсне.

— Съпругата му умря — поясни Вос. — Самоубила се. Но вие навярно вече знаете за Вайолет.

— Да.

— Бедната, малка Вайолет. Кой би си помислил, че ще направи такова нещо? За Еди беше ужасен шок. Нали така, Еди?

— Ами да.

Вос обясни на Шарлот:

— Той не е от приказливите, а пък като тъгува — съвсем, дума не продумва, чак...

— Какво искате? — попита Шарлот. — За какво сте дошли?

Вос като че ли се обиди от резкия въпрос.

— Ами решихме, аз и Еди, че може да не сте научили за Вайолет, пък като знаем колко се интересувате от нея, рекохме си, че сигурно ще искате да разберете, преди да го прочетете във вестниците.

— Е, добре, казахте ми. Благодаря и довиждане.

— Я почакайте малко. — Лицето на Вос се набръчка в недоброжелателна гримаса. — Бива ли да се държите така с двама опечалени. Какво ще кажеш, Еди?

Еди се изкашля с ръка на гърдите.

— По-добре да поговорим вътре. Нощният въздух не се отразява добре на бронхиалните ми тръби.

— Няма да умрете от него — пресече го Шарлот. — Същият е като дневния.

— Е, вие сте лекарката. Я кажете, какво е това, като ставаш сутрин — кашляш, кашляш, пък след един час нищо ти няма? Мислите ли, че е някаква болест?

Шарлот го изгледа през мрежата на вратата. Съпругът на Вайолет. „Той ме удари с лампата — беше казал момичето. — Много обича да съм му подръка и да ми взема страха.“ Шарлот погледна към телефона, на десет крачки от нея, с надеждата, че може да позвъни и така да влезе във връзка с някого. Но апаратът мълчеше, а тя се страхуваше да отиде и да вдигне слушалката — подобно действие можеше да предизвика по-бързо неприятности.

— Е? — озъби се Еди. — Някаква болест ли е? Мислите ли, че съм от ония, охтичавите? — Тъглчето на устата му нервно потрепери. Беше уплашен до смърт и агресивността бе прикритие за страховете му.

— Не — отвърна Шарлот. — Кашлицата вероятно е причинена от постназални стичания. Тоест, когато спите, в задната част на носа ви се събира слуз и се стича в гърлото ви. На сутринта я изкашляте.

— Как се викаше това, дето го имам?

— Постназални стичания.

— Виж ти. А бе, Вос, тая си знае работата, само ме погледна, и рече „постназални стичания“, просто ей така.

— Я си затваряй устата — обади се Вос. — За бога, и аз имам разни симптоми, но не дрънкам наляво и надясно за тях, когато има работа да се върши.

Шарлот повтори:

— Работа ли?

— Не съвсем точно. Значи горката Вайолет нямаше много приятели, само мен, Еди, жената и вие. Тя беше страхотно хлапе и не заслужава бедняшко погребение, без цветя и така нататък. Пък погребенията днес са скъпички. Поразучих цените днес следобеда и, да ти кажа, тия погребални бюра направо ринат парите с каруци. Въпреки че някои от ковчезите бяха красиви. Нали така, Еди?

— Аха.

— Мислехме си за ковчег, покрит с бял сатен, и може би една голяма подкова, направена от виолетки.

— Ей — възкликна Еди, — адски хубаво ще бъде. — Докосна носа си предпазливо. Чувстваше се страхотно. Божичко, той да се тревожи толкова време, че е охтичав, пък то било постназални стичания.

— Та значи — продължи Вос — затуй дойдохме с Еди. Рекохме си, Вайолет имаше няколко приятели, та ще вземем да съберем пари, да купим два-три венеца, ей такива работи.

— Колко? — попита директно Шарлот.

— Неприятно ми е да мисля за пари, а пък Вайолет да е там, където е. Ала все пак — той сви рамене, — нали те карат света да се върти. Аз ли ще го променя?

— Колко?

— Да речем — 300 долара.

Измина доста време в мълчание, преди Шарлот да проговори.

— Доста венци могат да се купят с такава сума.

— Тъй е, но не забравяйте ковчеза.

— Нямам триста долара.

— Можете да намерите. Имате приятел.

— Имам много приятели.

— Но и един по-специален.

— Няколко.

— Един много, много специален.

— Престанете — извика Шарлот. — Да не ме смятате за луда, че да...

— Триста долара са нищо работа за него. Или за вас. Помислете за бедната Вайолет.

— Виждала съм момичето само веднъж в живота си.

— Но ѝ помогнахте да умре — каза Вос доста мило. — Тя се прибра снощи ѝ вика — бях на лекар, само че тя не иска да ми помогне, направо ми се иска да умра.

— Мисля, че е по-добре да си тръгнете — намеси се Шарлот, като се опитваше гласът ѝ да не трепери. — Всичко това започва да прилича на изнудване.

— Чакайте, чакайте малко, тая дума е много лоша. Нали, Еди?

— Ами да. Хич не ми харесва.

Вос опипа траурната лента на ръкава.

— Дойдохме тук като приятели на Вайолет, понеже искахме да ѝ устроим хубаво изпращане. Божичко, даже на свещеник трябва да се плаща. Че докъде ще стигнат триста долара, как мислите?

— Не знам и не ме интересува.

— Я не се дръжте така, че да не научите. Накрая да не започне да ви интересува. А?

— И аз това викам.

От клоните на лимоновото дърво се обади един присмехульник, обругавайки натрапниците.

— Най-добре и двамата да си отидете у дома — повтори Шарлот, — и да вземете да измислите нов „подход“.

— Няма нужда — каза Вос. — Подходът си е тук и не е никак приятен, госпожа, никак.

— Не сте много ясен.

— Достатъчно ясен съм. Мога да ви го обясня най-подробно, буква по буква. Значи, от една страна, сте вие, в-и-е и той, Б-а-л-а-р-д. А, от друга, моята бедничка Вайолет. Хубаво трио, а?

— Бъдете по-точен — повтори Шарлот. — Искате да ви платя триста долара заради господин Балард и понеже смятате, че отчасти нося отговорност за самоубийството на Вайолет. Така ли?

— Може би. Макар че май вие не усещате номера.

— Какво?

— Помислете си. — Вос се обърна към приятелчето си: — Хайде, Еди.

— Ама тя не ни даде парите — възрази той. — Не сме си получили тристата...

— Нали чу дамата. Не иска да ни даде парите.

— Ти каза, че ще ги даде.

— Ще стане. Трябва й време да поразмисли, това е. Може малко бавно да съобразява. Хайде да си вървим.

— Почакайте — спря ги Шарлот.

Внезапно я обхвана неясното и ужасяващо чувство, че този дребосък, тази мушица се кани да прояде дупки в живота ѝ. Вече се чувстваше гола, незащитена.

Вос я погледна неясно, присвил очи срещу светлината на лампата над вратата.

— Да не си променихте решението?

— Не. — Тя изведнъж взе решение. — Вече до гуша ми дойде от тая работа. Махайте се или ще извикам полиция.

Еди започна да отстъпва към стъпалата, но Вос продължаваше да стои и да я гледа.

— Няма да го направите. Поразмишлявайте над думите ми и като дойдете на друг акъл — знаете къде живея. Само гледайте да побързате. Имам заложили доста важни неща. Може да не ви изглеждам, но съм голяма клечка, много важен...

— Вие сте един дребен мошеник — прекъсна го Шарлот. — Изчезвайте оттук.

Тя тръшна вратата, дръпна резето и стоя подпряна с гръб на нея, докато не чу скърцането на портичката при отварянето и затварянето ѝ. После вдигна слушалката и набра номера на полицейското управление. Направи го импулсивно, без да помисли какво ще им каже или за последиците.

— Полицейското управление. Валерио на телефона.

— А-ало?

— Какво е станало?

— Необходима ми е някаква... защита.

В слушалката се чуваше някакъв страничен хленчещ глас, загрубял от уиски — „профукал всичко до цент, та после идва при мен да ми плаче за...”

— Я млъкнете за малко — каза Валерио. — Говоря по телефона. Ало? Как ви е името и адресът?

— Шарл... — Гърлото ѝ се стегна и затисна думите: „Шарлот Кийтинг, «Маунт Драйв» 1029. Шантажират ме. Въпросните мъже са потенциално опасни и трябва да бъдат арестувани. Не, нямам доказателства. Не, не мога да ви кажа за какво ме изнудват, но не за някакво престъпление, нито пък нещо лошо. Срецам се с един женен мъж...”

Представяше си ги двамата — Валерио и човека с хленчещия глас — как се ухилват многозначително, ако им каже, и как цвелят:

„Срещала се само с женен мъж, как ли не, тая си я бива, екстра работа...”

— Не чух името — каза Валерио.

Шарлот затвори тихичко.

Включи градинските лампи и отиде при колата си.

9.

Обади се на Луис от едно малко кафене в подножието на вълнолома, където понякога се срещаха.

— Аз съм долу, в заведението на Сам, Луис. Налага се да се видим.

— Не се ли обаждяхте пак вие преди малко? Пак сте набрали грешен номер.

Колко е съобразителен, помисли си Шарлот. Гуен може да заподозре, ако два пъти има грешка за толкова кратко време, но от негова страна да се престори, че и двете обаждания са от един и същ човек. Прекалено умно. Говори за опит в дребните измами.

— Моля те, побързай, и за двама ни е важно — изрече тя бързо и затвори, без да му даде възможност да отговори.

Изчака отвън в колата си, загледана в лодките, закотвени при вълнолома. Цяло градче, като човешките, с всякакви видове и от всякакъв клас — елегантни, луксозни яхти с примигващи светлини, здрави рибарски корабчета, спретнати малки катери, бързи като стрела, плоскодънки и стари, препатили лодки, които едва се крепят на водата.

Някаква кола мина бавно и спря на метър-два пред нея. Луис излезе и сви рамена срещу вятъра. Едва го позна. Облечен бе с палто и мека шапка, а на врата му бе увит плътно шал.

Повървяха мълчаливо към фара на края на вълнолома.

— Даже не предполагах, че имаш такава шапка — обади се накрая тя.

— Сега знаеш.

— Добре те... дегизира, нали?

— Не можах да си намеря фалшивите бакенбарди. Наложих се да се примиря с шапката.

— О, Луис!

Бяха сами на вълнолома, а единствената слаба светлина наоколо идваше от непълната луна и зеления сигнал, присвъткващ на върха на

фара. Тя го хвана за ръка, притисна се към него и скри лице в ръкава му.

— Господи, Луис.

— Какво има, мила. Хайде, седни.

Той я придърпа на една от каменните пейки по протежението на вълнолома. Беше мокра, от пръските на отдръпващите се вълни, но и двамата не обърнаха внимание.

— Казвай сега — подкани я той и приглади косите ѝ с ръка. — Какво има, Чарли?

— Загазила съм.

— Съжалявам.

— Ти също...

— Нищо ново — иронично подхвърли Луис. — Откак те срещнах преди година, влязох вътре и с двата крака.

— Това е нещо по-лошо.

— Разкажи ми.

— Не зная как да започна.

— Започни от началото и продължавай, докато стигнеш до края. Усмивката ѝ беше бледа и тъжна.

— От „Алиса в страната на чудесата“ е, нали?

— Да.

— Де да бях Алиса.

— Защо?

— Щях да се събудя и да разбера, че всичко е било лош сън и никога всъщност не съм виждала... — Тя замлъкна, заслушана в шума от вълните, разбиващи се в скалите под тях. — Шантажират ме.

— Защо?

— Има някой, който знае за нас двамата.

— Виж ти — тихичко каза той. — Виж ти. Кой?

— Двама мъже.

— Непознати?

— Не съмсем. С единия съм се срещала вече. Вчера.

— Онази „домашна визита“, която си направила, след като си тръгнах ли?

— Да. Отчасти.

— Не беше съмсем точно домашна визита, нали... Не, не се извърщай. Отговори ми. Така ли е, Чарли?

— Отидох да видя дали мога да открия бременното момиче, за което ти говорих снощи.

Наложи се да му разкаже цялата история — за Вос и стареца Тидълс, за Вайолет и Еди, за посещението на Истър в кабинета ѝ с изцапаната с водорасли чантичка на момичето, за грозната сцена на верандата пред дома ѝ, когато Вос ѝ поиска пари за погребението на Вайолет.

Когато свърши, Луис попита:

— Значи тя се е самоубила?

— Така смята полицията.

— Нима не знаят със сигурност?

— Още е рано за резултатите от аутопсията. Намерили са я едва тази сутрин.

— Ясно. — Той извади запалката от джоба си и започна разсеяно да си играе с нея, като я палеше и гасеше в несъзнателен синхрон със сигнала на фара. — Със страхотни типове си се забъркала.

— Изглежда.

— И преди съм те предупреждавал за проявите ти на дружелюбие към непознати. Добре. — Луис въздъхна. — Предполагам, че вече е късно да ти чета конско като стара леля. Какво смяташ да правиш?

— Не знам.

— Плащането на пари при шантаж е незаконно деяние.

— Знам. Аз... всъщност донякъде ми се иска да му платя и да приключа с тая работа. Триста долара не са чак толкова много, ако от тях зависи спокойствието ми. Само да можех да съм сигурна, че всичко ще спре дотук...

— Да не си луда, Чарли! — Той надзърна в лицето ѝ, отчасти ядосан, отчасти озадачен. — Ти се страхуваш от тези мъже. Така ли е?

— Малко, предполагам.

— И защо?

— Не съм сигурна. — Въпреки че по природа беше откровена, не можеше да даде израз на съмненията си. Разлюляното море, което винаги бе обичала, се бе превърнало в заплаха за нея, а циментовият вълнолом ѝ изглеждаше несигурен, подвижен.

Ръката на Луис на рамото ѝ бе сигурна и здрава, но не със сила, на която да се облегне, а такава, която може да бъде използвана срещу

нея.

— Чуй ме — каза той грубо. — Ако имаш желание да плащаш на всеки, разбрал за нас двамата, накрая ще се разориш. Поне десетина души вече знаят. Няма нищо престъпно в това да...

— Обаче си сложи шапка и шал тази вечер.

— Има вятър и е студено.

— Чак толкова не е.

Шарлот извърна лице настрана. Скалите под тях бяха плъзгави от водораслите, оголени от отлива. Не ги виждаше в тъмнината, но долавяше мириса им. Той ѝ напомни за чантичката на Вайолет и за смъртта.

— Не ми казваш всичко — рече Луис. — С какво още те заплаши Вос?

— Нищо определено.

— Но е намекнал за нещо.

— Да.

— Кажу ми го.

— Той... — Тя наблюдаваше лицето му, докато му разправяше. Беше бледо и неясно в мрака. — Каза, че не било зле да си помисля за възможностите, че Вайолет, ти и аз сме били... трио.

— Трио? — Устата му се отвори в неподправено изумление. — Какво, за бога, е имал предвид?

— Не зная. Реших, че навярно иска да каже, че ти... че познаваш Вайолет отнякъде.

— Не бях чувал за нея, докато ти не я спомена снощи.

Шарлот беше сигурна, че той казва истината. Изведнъж ѝ стана леко, сякаш камък ѝ падна от гърба.

— Искях да съм сигурна, Луис. Не се сърди.

— Как ли пък не — простичко отговори той. — Този Вос е направо луд. Трябва да бъде спрян. — Стана от каменната пейка и вдигна яката на палтото си. — Къде живее?

— „Маслините“ 916. Какво възнамеряваш да предприемеш?

— Ще се видя с него. Ще си поговорим. Няма да позволя да те тревожи. Ще му изкарам ангелите, ако е необходимо.

— Нали няма да се стига до неприятности?

Той погледна сериозно към нея.

— Естествено, че ще се стигне. Ти какво очакваш? Тоя тип те шантажира и аз смятам да му попреча.

Дъхът заседна в гърлото ѝ.

— Предпочитам да му платя, отколкото да се наложи да се биеш с него.

— Що за мекушавост, Чарли? — Усмивката му бе по-неприятна от намръщване. — Това ти е проблемът. Забъркваш се с хора като Вос и О'Горман, а после не знаеш как да се справиш с тях. Нямах никакви защитни средства, понеже те не боравят с твоите оръжия.

Въпреки свежия бриз Луис се потеше. Лицето му бе набраздено от пот, а когато посегна да хване ръката му, Шарлот усети, че дланта му е лепкава. Знаеше, че се притеснява, дори навярно се страхува. Адвокатската му практика не бе свързана с престъпността или с престъпници — ограничаваше се със завещания, опекунства и имоти, както и някое случайно, дискретно и много скъпо дело за развод. Тя осъзна какво огромно усилие за него е да се заеме и да отиде да се срещне лично с Вос.

— И аз ще дойда — обяви Шарлот.

— За какво?

— Защото искам. Понеже...

— Не си ли се забъркала в достатъчно голяма каша? — попита той. — Виж. Ти не можеш да се справиш с такива изпечени мошеници. Чувствителна си и си жена. Приписваш на тези типове чувства, мисли и морал, каквито нямат. Попаднала си сред крадци, Чарли, а пък си симпатично, мило момиче въпреки всичките ти знания.

— Ще дойда — повтори тя.

— Ама че си упорита...

— Малко. Налага се.

— Защо държиш да дойдеш? Нямах ли ми доверие?

Тя се поколеба за секунда, преди да отговори:

— Нямам доверие на нервите, на настроението ти.

— Ясно. Смяташ, че ситуацията ще има нужда от умиротворителното влияние на жена.

— Навярно. Защо се ядосваш от това?

— Не се ядосвам.

— Ядосан си... Да не си се скарал с Гуен?

— Тя никога не се кара — произнесе той натъртено. — Просто си седи с много, много обиден вид.

— Видях я днес следобеда.

— Каза ми.

— Не мога да продължавам да я лекувам — примоли се Шарлот.
— Луис, измъкни ме някак си.

— Как?

— Кажи й, че според слуховете съм пияница или нещо такова. Все едно какво.

— Това е абсурдно — възрази Луис. — Отказвам да го направя.

Върнаха се към кафенето, без повече да си проговорят. Шарлот вървеше малко пред него с твърда и непреклонна крачка.

Той я заведе до колата й.

— Предполагам, че няма смисъл да те разубеждавам. Идваш, така ли?

— Да. Не разбираш ли, може да успея да помогна, може да...

— Може, може, може... Добре, няма да споря с теб. — Луис затвори вратата. — Ще се срещнем там след двадесет минути.

— Толкова дълго ли ще се бавиш? Съвсем близо е, на „Маслините“.

— Трябва да се отбия в кабинета. Налага се да уредя първо една работа.

— По това време вечерта?

— Да. Върн ме беше помолил да се погрижа за нещо, а пък аз забравих. — Върн Джонсън му беше партньор в адвокатската кантора.
— Искаше да добавя храна в аквариума.

— Аха. — Убедена бе, че лъже. Върн никога не би позволил някой друг да храни скъпоценните му рибки.

— Значи среща след двадесет минути.

— Добре.

— И паркирай на улица „Джуниперо“ — поръча й той. — Няма нужда да бием тъпаните, че пристигаме.

Луис постоя още минута, загледан с наклонена глава в нея през отворения прозорец. Шарлот реши, че ще я целуне. Искаше го. Но той се извърна внезапно и отиде при колата си.

10.

На „Маслините“ малолетни восовци и едита се тълпяха като стада овце пред баровете и залите за билиард, промъкваха се поединично из уличките като гладни котараци, натъпкани като зайци в мрака между стените на колибите от нуждата за топлина или любов.

Ала хората тук не бяха животни, както изглежда, си мислеше Луис. Шарлот бе посещавала болни на тази улица и през деня, и през нощта, и ги познаваше. Те са човешки същества като мен, само че не са имали моя късмет, помисли си тя, така че им дължа нещо. Дължа им толерантност, разбиране и дори вяра. Вяра във Вос и жена му, в Еди? Не, не, прекалено е късно. Твърде са осакатени, за да бъдат излекувани, вредата е нанесена, мускулите атрофирали, нервите — дегенерирали.

Тя сви по „Джуниперо“ и паркира пред кафява дървена барака. На прозорците нямаше щори и семейството вътре се виждаше — една съсухрена, дребна мексиканка гладеше, а млада двойка танцуваше унесено без музика, забравили за жената и дъската ѝ за гладене, момчето имаше дълга коса, разделена на път и пригладена по средата чак до врата.

Синият кадилак на Луис се плъзна зад нея. В този квартал колата му така биеше на очи, както би изпъквала дребничката мексиканка, ако се озовеше в операта с дъската си за гладене. Шарлот излезе от своята и те се срещнаха на разбития тротоар.

— Нахрани ли... рибките?

— Рибките ли? Не. — Той избягваше да срещне погледа ѝ. — Върн беше там. Отбил се да нагледа една от черните си молинезии. Смята, че е бременна.

Изведнъж в гърлото ѝ се надигна смях като мехурчета и ѝ защита до сълзи. Тя се отпусна на рамото му и заби лице в ръкава на палтото му.

— Какво толкова смешно има, Шарлот?

— Не знам. Всичко. Върн се тревожи за бременната си рибка... Извинявай. Съжалявам, че се разсмях.

— Ето. — Той ѝ подаде кърпичка. — Изтрий си очите. Само че не се смееше.

— Не е вярно. Смеех се.

— Не мисля така. — Шепнеха, сякаш Вос може да се е скрил зад някое дърво или да се е притаил в багажника на някоя кола и да подслушва. — Готова ли си?

— Да.

— Ела тогава.

Хвана я за ръката, докато пресичаха.

Като се изключи едно квадратно прозорче, в което трепкаше светлина на тавана, къщата на Вос беше тъмна, сякаш е покварено чудовище с едно умиращо око. На верандата миришеше на мокро дърво, а по средата, където дъските се бяха огънали, се беше събрала локвичка вода. През последния час някой бе я мил и още не бе успяла да изсъхне. Шарлот се надвеси пред перилата. Маркучът бе захвърлен в глоговите храсти, без да бъде изваден от чешмата, и от него продължаваше да се отцежда вода през дребните шипчета и листенца. Някой (Вос?) бе измил верандата набързо, а после бе избягал или се бе прибрал в къщата да се скрие на тъмно.

Никой не отговори на почукването на Луис. Той отново потропа и зачака, като ту вадеше, ту пъхаше нервно ръце в джобовете си.

— Луис...

— Да?

— В джобовете си имаш оръжие.

— Изненадана ли си?

— Много — шепнешком отвърна Шарлот. — Много изненадана.

— Нося го да ми повдига духа. — Той отново почука. — Понякога е необходимо.

— Луис, не заплашвай тези мъже, няма да им подейства. Вос е психопат, става опасен, когато го притиснат, уплашат или се почувства по-долу от някого...

— Добре, добре, ще му кажа какъв страхотен тип е, а после ще му поднеса тристата долара като знак на високото ми уважение.

— Ненавиждам оръжията — произнесе с чувство тя. — Мразя насилието.

Той леко сви рамене и се извърна.

— Мрази си ги, но не се преструвай, че не съществуват.

От сенките се измъкна дълъг, слаб, сив котарак и наперено мина по нацепеното перило на верандата, презрително махайки с опашка. Шарлот посегна да го погали. Той изсъска насреща ѝ, скочи долу и изчезна из преплетените стебла на здравеца.

— Само си губим времето — обади се Луис. — Няма никой.

— Да опитаме задната врата.

— Защо да си даваме труд, като никой не си е у дома?

— На тавана свети, пък и тук живеят и други хора, освен Вос и Еди — старият италианец, за когото ти казах. А може би и още. Това би следвало да е пансион.

— Божичко — възкликна Луис.

Очите на Шарлот бяха свикнали с тъмнината и тя виждаше съвсем ясно, докато слизаха по стъпалата и заобикаляха къщата. Тук зловонието на гниещи отпадъци се бореше и задушаваше аромата на жасмина в нощта.

Пътечката към задния двор беше потънала в плевели и обсипана със смет. Сякаш всички наематели и квартиранти, живели в къщата, са изхвърляли боклуците си направо през прозорците и вратите. Купчини от вестници, празни бутилки, прогнили, вонящи консервени кутии, стол без крака, две почернели рамки от снимки, сложени напреко на ръждясали пружини за легло, стар автомобилен фар с разбито стъкло, захвърлен гардероб, чието картонено дъно се бе издуло като шкембе от старост. Имаше следи даже от деца — скелет на хвърчило, кукла (стъкленото ѝ око натикано в главата сякаш от любопитни, изучаващи пръстчета) и плетена бебешка количка без предни колела, като че ли е коленичила и се моли.

Все счупени, безполезни вещи, отпадъците, обелките и корите на живота.

— Божичко — обади се Луис. — Не ти ли стига вече?

— Май да.

— Тогава да се махаме.

— Добре.

Тя се обърна да си ходи и докато се извъръщаше, вдигна очи към таванската стаичка с трепкащата светлина. Към стъклото бе

притиснато лицето на някаква жена — изкривено, странно бледо и светещо като риба в синьо-черните дълбини на морето.

Изведнъж се чу трясък на счупено стъкло, последван от звънтенето на посипалите се по покрива на верандата парчета.

Жената се развика:

— Помощ! Помощ! Освободете ме оттук! Извадете ме!

— Идваме — обади ѝ се Шарлот. — Спокойно, госпожо Вос, не викайте.

— Освободете ме! Освободете ме! Освободете ме! Освободете ме!

Две момчета, минаващи по улицата, извърнаха за малко глави и продължиха по пътя си. На „Маслините“ често се разнасяха женски писъци, момчетата не бяха толкова глупави, че да се намесят или пък да се навъртат наоколо, ако или когато полицията пристигне.

Задната врата беше откrehната. Луис влезе пръв, опипа стената, намери ключа и светна. На масата имаше следи от разпиване — три празни бутилки от мискет, четири изцапани чаши и половин пакетче чипс. По пода бяха разсипани парченца чипс, сякаш някой се е понапил и ги е разхвърлял наоколо като конфети. Масата и поставката за чинии на мивката бяха осеяни с хлебарки.

Писъците на госпожа Вос не спираха, приглушени от дебелите стари стени.

Таванът беше четири етажа по-горе. По някое време е бил преграден, за да се превърне в отделен апартамент. Жената бе затворена в стаичката, която е служила за кухня. Ключът бе оставен в ключалката, извъртян така, че тя да не може да го избута с фиба и да го издърпа през процепа под вратата.

Шарлот отвори вратата. Госпожа Вос млъкна наред един писък с широко отворена уста, притиснала двете си, ръце към гърлото. Седеше на пода с разкрасени крака. Полата ѝ бе сцепена до ханша — дърпала я бе като обезумяла. В един от ъглите на стаята гореше малка, червена свещичка — крушката на лампата бе отвинтена преди месеци или години и в празната ѝ фасонка се разполагаха по царски паяци.

— Аз нямам нищо общо! — писна госпожа Вос. — Нищичко не съм направила! Даже не съм чула нищо, не съм, не съм!

— Разбира се, разбира се — успокои я Шарлот.

— Те не ми дадоха да тръгна с тях, не поискаха да ме вземат, затвориха ме тук да умра! — Тя започна да удря по пода с юмруци и да мята глава. Пламъчето на свещта потрепери, сякаш се отдръпна от уплаха. — Много съм говорела и не съм можела да си държа устата затворена. Истеричка съм била. Аз, аз ли! — Тя си пое дъх на пресекулки. — Не поискаха да ме вземат.

— Не разбирам какво казвате, като викате — меко се намеси Шарлот. — Никой нищо лошо няма да ви направи. Успокойте се.

— Истеричка съм била. Не съм! Не съм! Никога не съм била!

— Хайде, хайде. — Тя се обърна към Луис, който стоеше зад прага. — В колата имам малко бренди. Би ли го донесъл?

— И да те оставя сама с...

— Естествено. Госпожа Вос знае, че съм ѝ приятел и ще ѝ помогна.

— Да! — изхлипа жената. — Да! Да! Вие сте ми приятели! Приятели!

От очите ѝ рукнаха сълзи, сякаш нещо изведнъж се отприщи у нея. Шарлот приклекна и обви раменете ѝ с ръка. Чу как Луис бързо слезе по стълбите, като че ли бърза да се махне.

— Аз нямам нищо общо, наистина... — Тя попи очите си с подгъва на скъсаната си пола. Въпреки всичкото викане и плач лицето ѝ беше все така бяло. — Не могат да ме затворят. Ще умра, ако ме пхнат в затвора. Пък и съм болна, болна съм.

— Знам.

— По лицето ми личи, че не съм добре. Сигурно ще умра.

— Глупости. Нуждаете се само от хубава, питателна храна и една добра почивка в болница.

— Не, не, от болници ме е страх. Никога не съм лежала там.

— Затова ви е страх... Хайде, подпрете се на ръката ми и ще слезем долу.

Госпожа Вос продължаваше да диша тежко и учестено, но вече не беше в истерия. Събрала бе достатъчно присъствие на духа и дори напомни на Шарлот да изгаси свещичката, преди да слязат.

В огромния празен хол жената легна на кушетката, Шарлот си свали палтото и уви краката ѝ с него.

— Каква е тази работа, дете нищо общо нямате с нея? — попита тя.

— Нищичко не знам.

— Не е вярно. Как да ви помогна, ако не ми кажете?

— Те се дърпаха, спореха долу в кухнята, след като аз се качих горе.

— Кои?

— Еди, Кларънс и старецът.

— Тидълс?

— Да, Тидълс.

— За какво спореха?

— За някаква чантичка. Нещо, свързано с някаква чантичка.

Луис се върна с блендното и Шарлот наля тридесетина грама в половин чаша вода. Не беше сигурна как ще се отрази алкохолът на госпожа Вос — една прекалено голяма доза, неразредена, може отново да предизвика истерия у нея.

— Значи те спореха — поде пак Шарлот — и после какво?

Жената пак се разплака, тихичко и уморено.

— О, не мога да ви кажа. Не зная.

— Нещо се е случило.

— Мисля... мисля, че Тидълс умря.

— Тоест те са го убили?

— Не... о, не знам. Не съм видяла. Просто имаше кръв, много кръв. Чух Еди да говори за това на верандата — него го е страх от кръв. Все повтаряше, че трябвало да я измият. Аз тръгнах да слизам, да видя какво става, ама Кларънс ме забеляза. После ме заведе на тавана и ме заключи. Няма да ме вземат, така рекоха, защото от устата ми ставало течение. „Сбогом, мила, вика Кларънс, сбогом, животът с теб беше страхотия.“ — Тя извърна лице и го притисна към кафявата вълнена тапицерия, за да прикрие срама и унижението си.

Луис отново бе излязъл в коридора. Шарлот го чуваше как се разхожда напред-назад по скърцащия под като затворник, който размишлява над възможностите за бягство от килията.

— Какво ви кара да смятате, че Тидълс е мъртъв?

— Тишината. Отначало всички спореха в кухнята, а после се преместиха на верандата. И после изведнъж настъпи тишина, продължителна, мъртва тишина, а след това Еди заприказва за кръвта, дето трябвало да се измие с маркуча. Аз тръгнах да слизам и Кларънс

ме чу. „Възникна нещо — вика, — с Еди ще предприемем едно малко пътешествие.“

— Според вас къде отидоха?

— Заминаха с колата на Еди, не знам къде. Може да са взели стареца със себе си.

— Възможно е.

— Уморена съм, толкова съм уморена.

— Добре, ще видя какво може да се направи.

Откри телефона в трапезарията и се обади на общинската болница. Когато приключи с разговора, излезе в коридора. Луис беше седнал на най-долното стъпало на стълбището и въртеше незапалена цигара между пръстите си. Изглеждаше мрачно развеселен, сякаш току-що е осъзнал колко смешно е той, Луис Балард, да се намира на подобно място.

— И сега какво? — попита я.

— Мислех си, че можеш да закараш госпожа Вос в общинската болница. Те я очакват...

— Защо аз?

— Аз трябва да отида в полицията. Струва ми се, че е било извършено убийство и е по-добре ти въобще да стоиш настрана от цялата тая работа.

Вече не му беше забавно, а само бе уплашен. Каза: „Господи“, и изтри чело с опакото на ръката си.

— Не е необходимо изобщо да те замесваме — предложи Шарлот, понижавайки глас, за да не я чуе госпожа Вос. — Ще им кажа, че съм пристигнала сама, намерила съм я в истерия, заключена на тавана и съм позвънила на приятел да дойде и да я закара в болницата.

— Да, но твоите думи ще се разминават с нейните.

— Тя е объркана. Може дори да не помни, че сме пристигнали заедно.

— За бога, надявам се да е така.

— Мини от задната страна на болницата — там има врата с надпис „Бърза помощ“. Дежурният лекар е мой приятел. Казала съм му какво да прави. Просто я закарай там. Не оставай да чакаш, а се прибери у дома колкото може по-бързо.

— Божичко.

Тя се върна в дневната и обясни на госпожа Вос, че ще я закарат в болницата.

— Не искам да ходя там — изхленчи жената. — Не искам. Страх ме е.

— Няма от какво да се страхувате. Ще се наспите добре нощес, а утре сутринта аз ще дойда да ви видя. Ще гледаме да ви възстановим.

Луис докара колата си пред къщата и двамата с Шарлот почти пренесоха на ръце госпожа Вос и я сложиха на задната седалка.

Жената отново се разплака, скрила лице в шепите си. Сбогом, мила.

11.

Когато колата се скри от погледа ѝ, Шарлот се върна в къщата и позвъни на Истър. Телефонът иззвъня седем-осем пъти, преди той да отговори.

— Господин Истър?

— Да.

— Обажда се Шарлот Кийтинг. Не знам дали ще си спомните...

— Помня.

— Намирам се на „Маслините“ 916. Станало е нещо доста неприятно. Не знам със сигурност какво точно. Бихте ли дошли да поогледате?

— Легнал съм си.

— Можете да станете.

— Стига да има причина.

— Една от причините е, че аз ви моля.

Пристигна за десет минути. Шарлот не можеше да се насили да остане сама в къщата и го чакаше на верандата.

Той прекоси дворчето, без да бърза, огледа прозорците и парчетата стъкло на покрива на верандата. В полумрака очите му изглеждаха странни, необикновено проникателни, сякаш виждат повече, отколкото им е дадено.

— Какво има?

— Не съм сигурна, но мисля, че старецът, Тидълс, е бил убит.

— Защо не съобщихте в управлението вместо на мен?

— Нямаше как.

— Защо?

— Аз... ами не ми хареса тонът на полицаия по телефона.

— Значи все пак сте се обадили в управлението?

— Не... тоест обадох се преди това. По съвсем различен въпрос.

Истър се облегна на колонката. Опитваше се да изглежда разсеян, но очите го издаваха.

— Какъв въпрос?

— Това няма нищо общо с... с тази работа. Защо сте седнали да ми задавате такива глупави въпроси?

— Защото получавам глупави отговори. — Той погледна към фасадата на къщата, на която беше закован големият дървен номер 916. — Тук е живяла Вайолет О'Горман. Какво търсите на това място?

Колебанието ѝ трая само частица от секундата, но той го долови. Повдигна едната си вежда иронично.

Шарлот каза:

— Дойдох да видя какво мога да направя за роднините на момичето.

— Минава единадесет часът. Милосърдните подтици винаги ли ви нападат по такова неудобно време?

— Подтиците са си мои и ги изпитвам по всяко време на деня или нощта.

— Май ви причиняват доста неудобства.

— Не съм ви повикала, за да обсъждаме моите подтици. Всъщност вече съжалявам, че ви се обадох.

— Нима?

— Естествено. Не очаквах да попадна на аматорски изиграно желязно ченге. Не съм обвинена в нищо.

— Тогава защо са необходими лъжите?

— Лъжи ли?

— Обадили сте се в полицията преди това, но по съвършено различен въпрос. Затворили сте, понеже тонът на полицаия не ви се полюбил. После идвате тук да предложите помощта си на близките на Вайолет О'Горман, Вос и жена му, а единствената помощ, която трябва да им се предложи на тях, е да умрат по-скоро. Хайде, да бъдем по-благоразумни, госпожо Кийтинг. Каквато и каша да е забъркана тук, вие сте част от нея, без да сте виновна може би, а може и да не сте толкова невинна. Не знам много за вас. Когато дойдох в кабинета ви следобеда, бях впечатлен. Стори ми се, че сте невероятна жена. Но може да е било, понеже си приличаме и изглеждате като моя по-малка сестра.

— Доста сте откровен.

— Нека да ви послужи за пример.

— Не знам мога ли да ви се доверя.

— Опитайте — каза той. — Досега не съм срещал някой, на когото да се доверя изцяло, но вие може да имате по-голям късмет.

— Дойдох, защото... Вос искаше пари от мен.

— Защо?

— Разполага с информация, която не бих желала да се разпространява.

— Мъж.

— Да.

— Женен.

— Да.

— Колко? Не колко е женен, а колко пари?

— Триста долара.

— Евтиничко.

— Нямах намерение да му плащам. А и отношенията ми с този мъж не са такива, каквито си мислите, господин Истър.

— Чисти са като сняг.

— Именно.

— Добре. — Той изведнъж ѝ се усмихна с много топла и дружелюбна усмивка. — Знаете ли, вярвам ви. Не ви бива да лъжете. И сте мъжко момиче.

Похвалата беше толкова неочаквана и искрена, че тя усети как се изчервява. Извърна се, ядосана на себе си и на Истър заради лекотата, с която бе измъкнал необходимата му информация. И все пак нямаше начин да не му каже. Някой трябваше да знае истината. По-добре той, отколкото друг полицаи — не толкова интелигентен и честен.

— Добре — подкани я той. — Дойдохте да видите Вос и после какво?

— Никой не отвори. Госпожа Вос беше заключена на тавана. Счупи прозореца с обувката си, за да привлече вниманието ни.

— Ни?

— Моето.

— Ние, кралят, а?

Тя не отвърна.

— Когато бяхте малка — попита той с усмивка, — карали ли са ви да напишете на дъската петдесет пъти: „Шарлот Кийтинг говори измислици.“?

— Не.

Мършавата сива котка отново се появи.

Шарлот видя лъскавите ѝ зелени очи да я гледат през листата на хибискуса на не повече от половин метър. Животното започна да се мие, много придирчиво, сякаш да демонстрира презрението си към мизерията, в която живее и от която се стреми да се измъкне. И двете му лапички бяха почернели от кръв.

— Котката — обърна му внимание Шарлот.

— Къде?

— Под храста. Има кръв по себе си.

— Може да си е хванала мишка.

— Нямаше да се оплеска толкова, ако беше мишка.

Истър отиде при колата си и се върна с фенерче. Кървави отпечатъци от лапички заобикаляха къщата, скриваха се в купчина натрошени бутилки и отново се появяваха върху стария гардероб с издутите страни.

В този момент тя забеляза нещо, което ѝ беше убягнало преди. Зад гардероба, наполовина скрит от плевелите, стърчеше стъпало и част от мъжки крак. Обувката му беше черна, внимателно лъсната, но сцепена на извивката на подметката, чорапите — на жълти ивици, а панталонът — зелен, оплескан с червено — все весели коледни цветове.

Сети се за Тидълс и заетите му официални дрехи, загрижен да покаже на полицията, че не е някой скитник, а солиден, почтен гражданин. Ето че е мъртъв. За него вече нямаше значение какъв е бил приживе, какво си мислят хората или пък че лежи наред вмирисана купчина отпадъци, а котаракът се разхожда из кръвта му.

Шарлот се промъкна през боклуците и се надвеси над Тидълс. Той лежеше по гръб, очите му, застинали в ужас, гледаха към небето, въпреки че самият ужас отдавна бе отминал. Потънал бе в кръв, толкова много кръв, че от пръв поглед бе невъзможно да се познае къде и как е бил ранен. Тя бе шуртяла от носа му и от отворената му уста, миришеца на кисело от повръщано.

Истър повдигна едната му ръка — пръстите ѝ вече бяха студени и започваха да се вкочаняват.

— Трудно ще бъде да се установи времето на смъртта.

— Госпожа Вос го знае. Чула спора между Тидълс и другите двама, а после изведнъж настъпила тишина.

— За какво е бил?

— Някаква чантичка.

— Къде е сега госпожа Вос?

— Изпратих я в общинската болница. Тя е зле, навярно много зле, не знам със сигурност все още.

— Какво стана с вашия приятел?

— Той я закара. Не искам да го...

— А с Вос и О'Горман?

— Заминали с колата на О'Горман.

Истър отново освети стареца с фенерчето си.

— Няма рани по главата и дрехите му не са скъсани. Всичката кръв като че ли е изтекла от носа и устата му. Направи ли ви впечатление миризмата?

— Да.

— Много странно. — Светлината премина неспокойно по дължината на тялото на Тидълс, през гардероба с кървавите котешки отпечатащи и се спря на почернелите рамки от снимки, сложени върху счупените пружини. Под тях, на около половин метър, извън обсега на лявата ръка на стареца, лежеше кафява чанта от гущерова кожа със златна закопчалка. Шарлот я позна — нейната.

Тя пристъпи към чантата, но Истър също я беше видял и долови намерението ѝ. Задържа я с ръка.

— Не я пипайте, не се докосвайте до нищо. Ще отида да се обадя в управлението. — Той се поколеба. — Ще трябва да почакате тук. Предполагам, че разбирате.

— Да.

— За приятеля ви — ще направя всичко възможно да не бъде замесен. Заради вас.

— Благодаря.

— Ако беше заради него — добави тихичко той, — щеше да ми достави удоволствие да му разбия физиономията.

12.

На следващия ден, когато се върна в кабинета след визитацията в болницата, намери Истър да си приказва с госпожица Шилър. Полицаят приличаше на буден млад търговски пътник със затвореното си куфарче под мишница, а сестрата беше доволна и зачервена, развълнувана като младо момиче.

— О, госпожо доктор, лейтенант Истър точно ми разправяше невероятни неща за отпечатьците от пръсти. Знаете ли, че моите отпечатьци не приличат на никои други в света?

— Не. Така ли е?

— Абсолютно различни, единствени.

— Направо ти се променя мнението за себе си. А пък аз все съм си мислела, че съм като всички останали.

— Не е трябвало да се притеснявате — каза Шарлот.

Телефонът иззвъня в кабинета ѝ и госпожица Шилър отиде да вдигне, като цъкаше с език от разочарование.

— Обядвали ли сте? — попита Истър.

— Не.

— Двете аутопсии бяха извършени тази сутрин. Реших, че можем да обсъдим резултатите и да хапнем същевременно нещо.

— За пръв път ме канят на обяд, за да си говорим за аутопсии.

— Това ми е специалността — да бъда абсолютно различен и единствен като отпечатьците от пръстите на госпожица Шилър.

— В такъв случай...

— Ще дойдете? Добре.

— Къде отиваме? Трябва да оставя телефонен номер на сестрата.

— В „Зеленото лукче“.

— Добре.

Независимо от името си, заведението представляваше добър френски ресторант в самия център на града. Седнаха в едно задно сепаре и Шарлот поръча омлет и зелена салата на сервитьорката, която имитираше лошо френски акцент и я наричаше „мадам“.

Истър каза, че предпочита котлети. Сервитьорката вдигна невероятно черните си вежди.

— Котлети? Какви котлети, мосю?

— Каквито и да е. Агнешки, свински, телешки. Няма значение.

— Мо-о-ля, моля — каза момичето и си тръгна, полюшвайки възмутено бедра. (Хората никога не се държат толкова странно у дома в Бъфингтън Фолс, Айова.)

— Успяхте ли да дремнете малко снощи? — попита Истър.

— Достатъчно.

— Съжалявам, че полицейските процедури ви отнеха толкова време.

— Вината не е ваша. — Последната част от полицейската процедура, която си спомняше, бе как един полицаи покрива с водонепроницаем брезент мястото, където бе намерено тялото на Тидълс, включително и гардероба, пружините, оплетените плевели и ръждясалите консервени кутии.

Истър сложи куфарчето си на масата и извади няколко напечатани листа хартия и десетина уголемени снимки.

— Защо си давате труда да ме уведомявате за аутопсиите? — попита Шарлот.

Той вдигна рязко глава.

— Мислех, че ви интересуват.

— Само затова ли?

— Какво искате да кажете?

— Мислех си... че имате някакъв друг мотив.

— Не, никакъв друг мотив нямам.

Но на Шарлот не й хареса начинът, по който се усмихна. Имаше чувството, че й поставя капан и тя не може да го избегне, понеже не знае защо и къде точно е заложен.

— Аутопсията на Вайолет бе извършена първа — подхвана Истър, — така че ще ви разкажа първо за нея. Общо взето, става въпрос за сравнително недвусмислен случай на самоубийство.

— Защо?

— Ще ви изложя главните улики. На първата снимка е Вайолет, така както е била намерена.

Шарлот я разгледа. Вайолет, но не тази Вайолет, която бе видяла преди два дена и не усмихнатото хубаво момиче, чиято снимка бе

отпечатана в сутрешния вестник.

Тук тя беше почти неразпознаваема, тъй като долната част на лицето ѝ бе покрита с бяла пяна сякаш от сапун.

Очите на Истър я следяха.

— Знам, че сте лекар — каза той, — но не ми е известно доколко имате опит със случаи на неестествена смърт като например от удавяне.

— Много малко. Няма да нараните чувствата ми, ако бъдете прекалено директен — това май имате предвид.

— Добре. Пяната е типична при смърт от удавяне. Причинена е отчасти от слуз от гърлото и дихателната тръба и отчасти от морската вода. Ако е била мъртва или в безсъзнание, когато е попаднала във водата, нямаше да има такава. Наличието ѝ говори за борба за въздух. Опитвайки се да си поеме въздух, тя е поела морска вода. Дразненето на мембраните е предизвикало слузта, която се е смесила с водата и се е разбила на пяна поради опитите ѝ да диша. Фактът, че устата ѝ е отворена, също е типичен за този вид смърт.

Сервитюрката се върна с поръчката им. Шарлот забодя вилица в омлета си — беше лек и пухкав като пяна. Тя бутна чинията настрана.

Истър даже не беше забелязал котлетите с неопределен вид, поставени пред него. Той продължи:

— Следващата снимка е близък план на лявата ръка на Вайолет. Дясната, както вече споменах, липсва — може да е била изядена от акула или отрязана от витлото на някой голям кораб. Тъй като нараняването съвсем очевидно е станало след настъпването на смъртта, не си дадохме труд да определим точно причината.

Пръстите на Вайолет бяха свити в юмрук, а между втория и третия се бе закачила гирлянда от морски водорасли. Халката си беше на място.

— Когато разтворихме юмука ѝ — добави Истър, — намерихме малка топчица катран от подводните петролни кладенци, а също и дълбоки следи, оставени от ноктите ѝ по дланта. Давещите се хващат за каквото им попадне. На следващата снимка...

— Моля ви. Не мисля, че в момента ми се гледат повече снимки.

— Извинете. — Той върна снимките в куфарчето си. — Не исках да ви развалям обяда. Ще си довършим разговора за Вайолет по-късно. — Полицаят се усмихна с онази странно топла и неочаквана усмивка,

която винаги я изненадваше и я настройваше дружелюбно точно когато е на границата да изпадне във враждебно отношение към него. — Странно, досега сме си говорили единствено за смърт. Не знам ходите ли на кино, какви книги харесвате или пък кога си миете зъбите — преди или след закуска, нито пък как обичате яйцата си.

— Отношенията ни не са на лична основа.

— Може би не. И все пак мисля, че са. — Той се поколеба с вилица във въздуха. — Е, добре, ходите ли на кино?

— Когато ми остане време.

— Ще дойдете ли с мен?

— Не знам — отвърна честно тя. — Наистина не знам.

— А защо не?

— Имам чувството, че не бива.

Той разчупи едно хлебче и го намаза с масло. Имаше огромни ръце, които се движеха много прецизно.

— Разбирам. Вярна сте на Балард.

— Бал... — Устата ѝ зина, а после пак се затвори. Кръвта биеше в слепоочията ѝ, учестено и силно. — Как... разбрахте?

— Моето гестапо работи ден и нощ. Освен това трябва да сте внимателна и да унищожавате писмата му.

— Какви писма?

Той извади един плик от джоба на самото си и го хвърли на масата с презрителен, може би ядосан жест.

— Беше в кафявата чанта от гущер снощи. Взех го, преди някой друг да го е видял. Приемете го с почитанията ми.

Беше писмото — единственото, което Луис ѝ бе написал, докато бе на риболов в Гиерските планини. Тя го държеше в чантата си, да си го препрочита, когато се почувства самотна, без да помисли, че може да ѝ я откраднат, а то бе написано на служебна бланка на кантората.

Истър започна да цитира дума по дума, тонът му изведнъж стана мек и жлъчен: „Чарли, скъпа, колко е ужасно, когато те няма. Всичко е мрачно и пусто...“

Тя накъса писмото на парченца.

— Винаги ли четете чуждите писма?

— Когато имам причина.

— Вие сте измамник и мошеник.

— Не смятам така — отвърна той. — Просто съм човек и, предполагам, страдам от една често срещана човешка слабост — ревност.

Когато тя не отговори, Истър добави:

— Ужасно тъпо е, Шарлот, да се занимаваш с чужд мъж.

— Това си е моя работа, а не ваша.

— Ще ми се да зная как го е постигнал този Балард. Може да понауча нещо.

— Да понаучите нещо?

— Как те е накарал да се влюбиш толкова в него например. Бих искал да постигна същото.

— Обиждате ме...

— Нямам такива намерения. Възхищавам ти се. Ти си силна жена. Ще е необходима много сила, за да се живее с теб. Аз я притежавам. Ти никога няма да потърсиш опора у мен, но аз не се нуждая от това, за да се почувствам силен. Понеже така или иначе си се чувствам такъв.

— Сега и завинаги — каза тя саркастично. — Имаш самочувствие в излишък.

Той я погледна сериозно.

— Най-глупавото е да се обвържеш с някого без самочувствие. Ще има твърде големи претенции към твоето.

— Не искам... не искам да обсъждам въпроса.

— Добре. Просто го оставяй да се промъква в подсъзнанието ти от време на време. За момента и това стига.

Сервитьорката пристигна с кафето. Истър смени темата, гласът и тонът му отново станаха безпристрастни, сякаш притежаваше уменията да я включва и изключва от съзнанието си с кранче.

— В чантата ви бе намерено и портмоне — без пари естествено. Това обяснява и запивката в кухнята. Четири чаши, четирима гуляйджии — можем да предположим, че са били Вос, жена му, О'Горман и старецът Тидолиани.

— Вос и Тидълс се мразеха. — „Ние с него взаимно си се мразим“, беше й казал той черта, когато се срещнаха за първи път.

— Моята хипотеза е — продължи Истър, — че Тидолиани ги е шпионирал, те са го хванали и са решили да оправят нещата по приятелски с три бутилки вино. Напили са вероятно стареца, но

същевременно и те са се напили и са започнали да спорят за чантата. Можем да предположим, струва ми се, че Тидолиани я е намерил на мястото, където Вос и О'Горман са я скрили, вероятно в купчината боклуци... Ходих при госпожа Вос тази сутрин.

— И аз.

— Тя преструва ли се?

— Не — отвърна Шарлот. — Не си спомня нищо за снощи. Дезориентирана е в известна степен. Решила си е, че ще ѝ вадят сливиците и Вос всеки момент ще дойде да я види. — Тя отпи от кафето и си представи жената, легнала в болничното легло с доста спокоен и доволен вид, с онзи странен, неопределен израз в очите: Вос не я е напуснал, не, точно обратното. Тя го е оставила, постъпила е в болница като истинска дама, за да ѝ оперират сливиците, а Вос ще дойде при нея в часа за свиждане. „Сливиците ми не са наред“ — бе казала на сестрата.

Шарлот продължи:

— Защо му е било на Вос да краде именно моята чантичка? Живее чак на „Маунт Драйв“, сигурно е имало стотици по-удобни и лесни за крадене чанти.

— Не им е трябвала чантата ви — каза Истър, но не пожела да ѝ обясни доводите за подобно твърдение.

Шарлот настоя:

— Свързано ли е с Вайолет?

— Да.

— Но смятате, че Вайолет се е самоубила, а не е била убита.

— Уликите навеждат на такава мисъл — отвърна Истър и сви рамене. — В допълнение към външните признаци, които ви изложих, има и вътрешни — пяна в дихателната и бронхиалните тръби, вода в стомаха, белите дробове и дванадесетопръстника. Вода, съдържаща водорасли и други дребни частици от морската флора и фауна. Дробовете са разширени, сърцето — отпуснато от едната страна.

— Всичко това — обади се тихо Шарлот — не доказва, че момичето се е самоубило, а само че е умряло във водата.

— Трудно е да ви убеди човек.

— Навярно.

— И последното доказателство е само косвено — фактът, че е била отчаяна от бременността си. Не е искала детето. — Забеляза

въпроса в очите ѝ. — Било е момченце.

Момченце. Помисли си за чудото, благодарение на което е било създадено това мъртво бебе — тънката прецизност на клетките, мрежата от нерви и вени, взаимодействието на жлезите, постепенния растеж, само по малко и нито грам повече, всичко това великолепно балансирано и оформено от една мъничка яйцеклетка и микроскопичен сперматозоид.

Въпросът на Истър бе неочакван като удар:

— Кой е бил мъжът, замесен с Вайолет?

— Не зная. Откъде мога да знам?

— Може да ви е казала.

— Само че бил женен, не си бил у дома, когато го потърсила, но някой ѝ обяснил, че ще си дойде същата вечер. Имаше намерение да се срещне с него.

— Един ден — каза мрачно Истър — аз също ще се запозная с него.

— Ако го откриете. — (Бащата на бебето на Вайолет, помисли си тя. Най-важната фигура в разследването, понеже без него не би имало такова — и въпреки това най-неясната, неизвестна и нереална, — навярно съвсем неподозиращ поредицата от събития, на които е дал начален тласък.)

Тя повтори мисълта си на глас, но Истър възрази:

— Неподозирането не е по-добро извинение от глупостта или невежеството.

— Разбирам. Не прощавате на хората.

— Понякога. Но да простиш, да обясниш, не е достатъчно. Човек не коригира една невроза, като я елиминира, трябва да предложиш приемлив заместител. Позитивният подход: ето ти дъвка, малкият, а сега не пипай отровата за мравки.

Тя повдигна вежди.

— Не знаех, че сте философ.

— Философията е за поетите — рязко отвърна той. — Аз работя с хора — мъртви или не. — Истър бутна чашката си за кафе настрани и по нея потече утайка като вълна, преляла над вълнолома. — Според мен истинската причина да не искате да повярвате, че Вайолет се е самоубила, е, защото това ще нарани съвестта ви.

— Тя именно от такъв материал е направена — белези от рани — каза Шарлот. Малки парченца съжаление, съшивани в едно година след година, докато не оформят определена шарка, начин на живот.

— Ако Вайолет е била убита, извършителят е човек, когото е познавала — не Вос, той няма мотив, нито пък О'Горман, от когото се е страхувала. Мъжът ѝ има мотив, но неговото оръжие са юмруците му — Еди не е способен на хитрост или сложен замисъл. Не. Евентуалният убиец на Вайолет би бил някой, когото е харесвала или на когото е имала достатъчно доверие, че да отиде с него до кея, близо до мястото, където е намерена чантичката ѝ. Някой като вас например.

— Тя нито ме харесваше, нито ми имаше доверие. Нали не подозирате наистина, че аз...

— Чудя се. Чудя се за картончето, което е носила в чантата си, с името и адреса ви, напечатани на него.

— Мога само да ви уверя, че не съм ѝ го дала аз.

— Един ден — каза той — ще открия кой го е направил. Може да се окаже интересно. — Една муха се завъртя над масата и кацна на кокалчетата на ръката му. Истър я загледа как изследва хълмчетата им и се спуска предпазливо в долините между пръстите му. — Някога разхождали ли сте се по кея късно през нощта?

— Случвало се е.

— Отидох там миналия петък след полунощ — търсех рибар, наръгал с нож някакъв мъж в един бар. Не го открих. Не намерих никого всъщност. На пристана нямаше жива душа и нито една лодка не светеше. Но беше шумно. Морето вдигаше шум, вятърът, някаква подпора непрекъснато се търкаше в дъските при всяка вълна и скърцаше като вик на гларус. Идеално място за убийство. Едно побутване, падане от близо пет метра във водата, писък навярно... Но както вече споменах, там има природни шумове. Биха го заглушили така успешно, както нощта би прикрила убиеца. — Докато описваше кея, Истър бе седял напрегнато на крайчеца на стола си. Сега се облегна назад и видимо се отпусна. — Е, добре, възможно е да е станало така. Но вероятно не е.

Мухата бе открила чашката от кафе и обикаляше внимателно по ръба ѝ, като изследовател около краищата на кратер.

— Колкото до стареца — продължи полицаят, — не може и да става въпрос за убийство.

— Въобще не може?

— Смъртта му е естествена. Няма следи от удари или рани. Починал е от остра пептична язва, ерозирала кръвоносен съд и причинила фатално кървене. Спорът между него и Вос и О'Горман вероятно е ускорил нещата, но това е недоказуемо. Вос и О'Горман на практика се оказват невинни като младенци.

Тя го погледна невярващо.

— Искате да кажете, че дори няма да се опитате да ги откриете?

— Е, разбира се, че има издадена заповед за арестуването им. Но не във връзка със смъртта на Вайолет или тази на стареца. Нищо не можем да докажем по отношение на тях, а също и относно обвинението в опит за шантаж, нито пък дори, че са затворили госпожа Вос на тавана. Разполагаме само с подозрения за въоръжен грабеж във връзка с чантата, която са ви откраднали. Тъжно, нали?

— Да.

— Няма справедливост. Хайде, кажете го.

— Няма справедливост — повтори тя. — Но би следвало да има.

— Определено — иронично потвърди Истър. — Трябва да има законност. Хайде, кажете и това — трябва да има законност.

— Е, добре, трябва да има! — Изрече думите с толкова висок и разгневен глас, че човекът в съседното сепаре се обърна да я види, отчасти разтревожен, отчасти обнадежден, сякаш би му се искало да погледа една хубава кавга, стига да не стане прекалено нажежено.

— Търсите ли някого? — попита го Истър.

— Аз ли? — Мъжът се прокашля. — Ами не. Не.

Главата му се скри като в черупката на костенурка.

— Възпитаните момичета не повишават глас на обществени места — каза полицаят. — Нито пък се забъркват с шантажисти. Естествено, винаги съществува вероятността да не сте възпитано момиче, да съм заслепен. И е така, да знаете. Абсолютно съм заслепен. Ужасно нещо. Това интересува ли ви?

— Не.

— Тогава не е необходимо да се изчервявате.

— Ако съм се изчервила, то е от неудобство заради нахалството ви.

Той се усмихна.

— Независимо дали сте изчервена или не — изглеждате добре... Та за какво говорех? А, за моето заслепление. Е, добре, това е всичко всъщност. Вече знаете.

— Какво трябва да кажа?

— Няма нужда да казвате нищо. Просто се изчервявайте от време на време. Така ме обнадеждавате.

— Вие сте... непоносим.

— Само на пръв поглед — търпеливо обясни Истър. — Вторият и третият разкриват истинските ми, по-малко очевидни ценни качества.

— Нямам желание да ги научавам.

— Но ще се наложи. Ще се навъртам край вас.

Шарлот си погледна часовника, като се стараеше да изглежда незаинтересована и студена.

— Трябва да се връщам в кабинета. — Тя се изправи. — Благодаря за обяда.

— Ще има и други.

— Едва ли.

— Нови аутопсии, нови обеда — добави той. — Между другото, забравих да спомена нещо.

— Какво?

— Ако на двамата с Балард ви потрябва добра стара леля за прикритие, обадете ми се.

13.

В пет часа госпожица Шилър се заприготвя да си ходи у дома. Откак бе прочела на обед във вестника за смъртта на Вайолет, не бе спряла да приказва за нея с куп пациенти, като украсяваше от време на време истината: „Стоеше си тя там, на прага, и изглеждаше толкова жива, нали ме разбирате? И все пак аз си знаех, познах по очите ѝ, ви казвам, че има нещо... Това е петно върху репутацията на града, но пък тя не беше местна. От някакво градче в Орегон била, така пише във вестника“.

Богат, пълноценен следобед, развалян само от време на време от някой черен поглед от страна на Шарлот и факта, че някои от пациентите егоистично предпочитаха да говорят за собствените си симптоми.

Сестрата се среса и си сложи мрежичката за коса. С нея изглеждаше, сякаш има не коса, а някаква пухкава сива шапка, под която се крие истинската госпожица Шилър, с плешива като яйце глава.

Купеният по обед вестник лежеше сгънат на бюрото ѝ, така че да може да хвърля поглед на снимката на Вайолет, когато усети, че възбудата ѝ не гори достатъчно силно.

„Госпожа Вайолет О’Горман от Ашли, Орегон, чието тяло бе намерено тази сутрин на западния плаж, очевидно се е самоубила...“

Тя препрочиташе за кой ли път съобщението напрегнато и в захлас, като че ли се отнася за нея, когато Шарлот излезе от кабинета си, облечена за излизане, понесла лекарската си чанта.

Госпожица Шилър бързо обърна вестника и каза с най-деловия си, компетентен тон:

— Да, госпожо доктор?

— Колко посещения по домовете имам да правя?

— Само три. Ето ги.

— Господи — изохка Шарлот. Облегна се на бюрото и затвори очи за момент. Самата мисъл пък дори и за три визити я отвращаваше.

— Не че ми влиза в работата, госпожо доктор, но трябва да ви кажа, че не изглеждате никак добре през последните няколко дни.

— Така ли?

— Изтормозен, направо изтормозен вид имате.

— Благодаря.

— Оня ден беше, като четох, че лекарите умирали по-рано, отколкото хората от която и да било друга професия. Онова билковото лекарство, дето го вземам, наистина е много тонизиращо.

— Сигурно е със страхотно високо съдържание на алкохол. Не е чудно, че ви вдига настроението.

— Алкохол? — Госпожица Шилър пребледня. — О, не. Не биха посмели.

— Хайде, горе главата, няма да умрете от него я.

— Но аз не пия. Противник съм на алкохола.

— Е, тогава може би лекарството ще ви накара да си промените мнението.

Телефонът иззвъня, но госпожица Шилър беше прекалено обезпокоена да го вдигне. В представите си тя вече беше завършена алкохоличка, обречена да свърши в гроба от пианство, без да има вина за това. Порочната течност дори в този момент се плискаше във вените ѝ, подкопаваше волята ѝ, деградираше характера ѝ. Така им бяха казали, когато полагаха клетвата — че човек не осъзнава как отслабва волята му, докато не стане прекалено късно. Божичко. Зави ѝ се свят.

— Чарли? Бил Блейк на телефона.

— Здравей, Бил.

— В началото на следващата седмица няма да ме има в града. Мислех си, че можем да опитаме да се разменим пак, ако имаш желание.

— Разбира се.

— Стига да нямаш някой много сериозен случай, бих могъл да поема пациентите ти до края на седмицата, а ти ще поемеш моите следващия понеделник, вторник и сряда.

— Устройва ме.

— Чудесно — зарадва се Блейк. — Смя ли да се надявам, че госпожица Шилър е напуснала и е постъпила в манастир?

— Недей.

— Значи ми остава само да я упоя с етер тогава. Ще се видим и благодаря, Чарли.

— Дочуване. — Тя затвори и се обърна към сестрата: — Доктор Блейк ви изпраща най-сърдечните си чувства.

— Наистина ли? — Госпожица Шилър изскочи от гроба си на пияница с целенасочената бързина на заек. — Много съм поласкана, да ви кажа. Доктор Блейк е толкова мил човек.

— Да. Ще наминава през останалите дни от седмицата. Ако има обаждания, прехвърляйте ги в неговия кабинет. А сутринта е добре да се обадите на записалите се пациенти и да ги препратите на доктор Блейк или да им запишете нови часове. Картоните наред ли са?

— Естествено — госпожица Шилър се обиди. — Моля ви. Та аз съм в тази професия от...

— Не исках да ви обидя. — Шарлот взе лекарската си чанта от бюрото, на което я беше оставила, когато вдигна телефона. Видя ѝ се по-тежка от обикновено. Осъзна, че за пръв път от години насам се чувства напълно изтощена. Раздвижи се бавно, сякаш част от мозъчната ѝ тъкан е била разрушена като на болен от церебрална парализа и трябва да обмисля всяко физическо движение, което прави, а мускулите — принудени да се подчинят.

— Какво приятно съвпадение, че доктор Блейк се обади — каза госпожица Шилър. — Сега можете хубавичко да си починете няколко дни. Ходете на плаж и се попечете.

— Може и да го направя. — Почуди се за секунда на „приятното съвпадение“, а после забрави за него още щом излезе на улицата и седна в колата си.

Беше почти седем часът и на небето изгряваха първите звезди, когато пристигна в дома си. Даже преди да е завила към гаража, чу, че телефонът ѝ звъни, пискливо и високо, а после затихва като квакане на дървесни жаби. Звъненето спря, докато отключваше външната врата, и се поднови след няколко секунди.

Реши, че може да е Луис, и когато вдигна, се опита гласът ѝ да не звучи уморено. Беше му неприятно, когато му се стореше уморена, и винаги стигаха до спора за това, че работела прекалено много.

— Ало?

— До късно работите — каза Истър.

— Ще ми се да престанете да ме безпокоите.

— Кой ви безпокои? Имам нова следа по случая на Вайолет и мислех, че ще искате да я чуете.

— Каква?

— Току-що научих, че е имала по-голяма сестра, която живее в Ашли — вдовица от войната на име Мъртъл Райърлинг. Вайолет може да е споделила с нея за мъжа, когото търсим — нека да го наречем господин Б.

— Защо господин... Б.?

— Без причина. Утре отивам с кола в Ашли, неофициално, да разговарям с госпожа Райърлинг. Искате ли да ме придружите?

— Не, благодаря.

— Помислете си.

— Няма нужда.

— Пътуването ще ви се отрази добре — свеж въздух и така нататък.

— Тук също има свеж въздух.

— Само че орегонският имал терапевтична стойност за нервни жени — нещо като газообразна зеленчукова градина.

На вратата се позвъни.

— Никога не съм била нервна в живота си и звънецът ми звъни.

— Чух го.

— Така че, ако ме извините...

— Ще го направя, макар че не ми се иска.

— Благодаря за поканата.

— Не спирайте да размишлявате — поръча Истър и затвори.

Докато отиваше към вратата, ѝ хрумна, че поканата му странно съвпада с предложението на доктор Блейк да поеме практиката ѝ за няколко дни. Нямаше връзка между двете, разбира се, но все пак това я притесняваше. Запита се за мотивите на полицаия — започва да се влюбва в нея, както твърди, или смята, че знае повече за случая, отколкото му казва.

Преди да отвори, погледна през прозорчето на вратата и видя, че посетителят е Луис.

За момент ѝ се стори като човек, когото някога е познавала добре, но не е виждала от години. Лицето му беше сериозно, устата — здраво стисната, горчива линия. Под очите му имаше черни сенки, сякаш петна от сажди.

— Здравей, Чарли.

— Луис... Луис, да не си болен?

— Не. — Целуна я по бузите, дъхът му миришеше на бренди.

Тя се измъкна от прегръдката му и го задържа с протегнатата ръка, за да го вижда по-добре.

— Да не би да си прекалил с пиенето или нещо такова?

— Нито съм болен, нито съм прекалил с пиенето. — Той прекоси стаята и се хвърли уморено на червеното кожено кресло. Облечен бе със същото палто и шапка като предишната вечер, при срещата им на вълнолома. Отпусна назад глава върху облегалката и шапката му се изтърколи на пода. Но Луис като че ли не забеляза. — Или поне пил съм само с лечебна цел, за да се удържа и да не удуша жена си.

Думите му я разтърсиха.

— Не бива да говориш така.

— Ако не го казвах, можеше да взема и да го направя. Чете ли вестниците?

— Да.

— Това е същото момиче, което беше при теб, нали?

— Да.

— Съжалявам — каза той. — Съжалявам за момичето и че ти си била замесена. — Гуен не беше спряла да говори за случая през цялото време на вечеря. „О, бедното момиче, колко самотно трябва да се е чувствало! Толкова добре знам какво е самотата. Понякога, когато не си тук, Луис, когато те няма с часове вечер, почти имам желанието и аз... и аз да се самоубия.“ — Гуен, седнала на масата срещу него, малка жива кукла с големите кучета, притиснали влажни носове до ръката ѝ, молеци за внимание, за парче месо. Беше усетил убийствена ярост, ужасно желание да спре тези бели, пърхащи ръце, този мек глас: „Бедното, бедното девойче. Помисли си за мъжа, който я е докарал до това положение, какво ли изпитва“.

Покри очи с длани.

Шарлот седна на възглавничката до краката му.

— Опитах се да ти се обадя днес в кабинета.

— Не бях там.

— Знам.

— Отидох на кино.

— Въобще не си представях, че ходиш на кино — каза тя малко лековато.

— Не ходя. Бях уморен. Мислех, че може да заспя от отегчение, но не се получи... Трябва ми някакво приспивателно, Чарли.

— Имам два-три нембутала, ще ти ги дам.

— Благодаря, много ти благодаря.

Тя донесе капсулите от шкафчето с лекарства в банята.

— Вземай ги едва двадесет минути преди лягане.

— Добре.

— Луис, нещо друго да не е наред?

— Абсолютно нищо.

— Радвам се, господин Б.

Той я погледна доста учудено и доволно.

— Не си ме наричала така от много време насам.

— Помня.

— Обичам те, госпожице К.

— Мили, толкова ми е приятно, че пак се усмихваш.

— Позагубил съм практика.

— Знам. Един ден нашите работи ще се пооправят, ще видиш. — Тя му даде цигара и му я запали, щастлива, че му е помогнала в момент, когато е бил уморен. Собствената ѝ умора бе изчезнала. — Вземам си почивка до края на седмицата, Луис.

Пръстите му стиснаха по-здраво ръката ѝ.

— Не е ли малко внезапно?

— Появи се възможност. Реших, че няма да е зле да направя едно малко пътуване с колата може би.

— До къде?

— А, нищо определено. Знаеш, че винаги съм обичала да ходя на нови места.

Той не сваляше очи от нея, даже не беше мигнал.

— Къде например?

— Ами почти не познавам Орегон — поясни тя. — Казват, че било много приятно там през лятото.

— Кой го казва?

— Мислех си, че може би...

— Престани с тия „мислех си“ и „може би“. Вече си взела решение. Винаги е така. Къде отиваш в Орегон?

— Ашли.

— Откъдето е момичето?

— Да.

— Нямах ли си вече достатъчно неприятности по този повод?

— Моля те, мили...

— Не отивай — помоли я той. — Не отивай, Чарли.

— Но аз искам. И смятам, че трябва.

— Защо? Това въобще не ти влиза в работата.

— Полицията ще ходи.

— Полицията?

— Искам да ги изпреваря. Не ми харесва лейтенантът, който отговаря за разследването, Истър.

— Познавам го — каза Луис. — Опак човек.

— Позвъни ми снощи и ми предложи да го придружа до Ашли, за да говоря със сестрата на Вайолет. Отказах. Струва ми се, че се опитваше да ми постави капан. Знам, че нищо лошо не съм направила, и все пак имам усещането, че по някакъв неясен начин съм много свързана със смъртта на Вайолет.

— Не отивай, Чарли — повторно я помоли Луис.

— Искам. Не се страхувам от Истър. Просто ми е любопитно.

— Просто ти е любопитно? О, боже.

— Пък и като карам, си почивам, пътуването ще ми се отрази добре.

— И на двама ни ще се отрази добре. Страшно добре.

Той се изправи. Когато се наведе да си вземе шапката от пода, леко се олюля и Шарлот се почуди дали е пил повече, отколкото си признава, или само е много уморен.

Луис я целуна на вратата — дълга целувка, която ѝ се стори тъжна и горчива. Изведнъж ѝ се доплака.

— Довиждане, Чарли. Довиждане, мила.

— Луис, нали ще внимаваш?

— Разбира се. Приятно пътуване.

— Почакай. Луис, ако не искаш да ходя, ако имаш причина да...

— Причина ли? — повтори той. — Не. Никаква причина, освен че ще ми липсваш.

— Надявам се.

— Довиждане, Чарли. — В думите му се долавяше някаква окончателност, сякаш не вярва, че отново някога ще я види.

Вратата се затвори.

14.

Шарлот тръгна на другата сутрин рано призори. Първите двеста километра кара край брега, където пътят лъкатушеше като застинала река от цимент и следваше извивките на отвесните голи скали, обвити в мъгла. С изгрева си слънцето погълна мъглата и остави само няколко несмлени валма да се крият из долчинките и падините край шосето.

Магистралата изведнъж сви към сушата, недосегаема за морето, в горещината, обгърнала плътно плодородната долина. Оттук голите скали изглеждаха далечни и на Шарлот ѝ беше трудно да приеме, че те се намират само на няколко километра от това внезапно изобилие на растения: акри и акри сребристокзелени салати — фермерите им викаха зелено злато, — портокалови горички, толкова големи, че изглеждаха неистински, и едри домати, червенеещи по стъблата си.

Ала долината свърши също като скалите. Пътят започна да се изкачва и Шарлот навлезе в царството на секвоите — така високи и древни, че произходът им надхвърляше въображението. През една поляна, където дърветата бяха безмилостно изсечени и издърпани настрана, Шарлот видя две планини на североизток, чиито снежни върхове бяха недокоснати от капризите на времето или човешки стъпки. Сякаш природата и пътните власти се бяха съюзили, с цел да представят на туристите цяла Калифорния — в неколкостотин километра.

Когато прекоси границата на щата Орегон, се наложи да намали скоростта, тъй като следобедното слънце, сипещо се през огромните дървета, беше нашарило пътя с ярки петна и беше трудно да гледа напред или да се различи истинското шосе от сянката. От време на време долавяше яростното бучене на планински поток, сякаш нищо не е в състояние да спре буйното му скокливо спускане към Тихия океан.

Стигна покрайнините на Ашли малко след два часа. Една табела я уведоми, че навлиза в Ашли — „най-дружелюбното градче в Запада, с население 9394 души, елате рано и стойте до късно“. Спря при първия срещнат мотел със знака на Американската асоциация на

автомобилистите. Построен бе на едно малко, свободно от дървета място, на двеста метра встрани от магистралата, и беше съвсем нов — още миришеше на сурова дървесина.

Един шишко по къси ръкави седеше на кухненски стол, подпрян на врата с надпис „Офис“, и си вееше с книжка комикси. Десетина други бяха разхвърляни около стола му, половината без обложки, останалите чисто нови: „Истинска любов в комикси“, „Романът на двама млади“, „Изоставена“, „Любов и романтика в Дивия Запад“. Лицето на дебеланкото бе невинно и изпразнено от мисъл като нарцис. Шарлот си помисли, че сигурно в училище са му се присмивали. А сега той си го връща — той е героят от всичките комикси, любовникът, който изоставя, каубоят, който потъпква с ботуши женските сърца. Горкият мъж, горкото момче.

— Свободни места? — попита го тя.

— Да, госпожо. Номер четири, ей там. С баня и душ, хубав матрак. Шест долара на вечер.

— Става.

Паркира колата си пред стаята и се върна да се регистрира — име, адрес, модел и номер на автомобила. Едно картонче на бюрото известяваше, че дебелият мъж е господин Рой Х. Кумс, Упр. Мотел „Да сиеста“.

— Значи сте лекарка, а? — констатира господин Кумс. — Разбрах по колата.

— Да.

— Досега не бях виждал жена доктор отблизо. Само по филмите. Ингрид Бергман веднъж игра такава, влюби се в Грегъри Пек, само че се оказа, че Пек...

— Сещам се. „Омагьосани“.

— Да, да, точно така. „Омагьосани“. Не знам какво намери тя в Грегъри Пек. Той е кльошав като свирка, пък и е откачен — във филма де.

— Да имате телефонен указател?

Въпросът го завари неподготвен. Наложил се да спре за момент, за да направи прехода от света на романтичната любов към телефонните указатели.

— Ами разбира се, че имаме.

— Искam само да видя един адрес.

— А, добре. — Той го потърси по бюрото и под рафта, но не го намери. Изправи се, задъхан от усилието, и изтри чело с ръкава на розовата си риза. — Някой трябва да го е отмъкнал. Мръсна работа, да свиеш указателя. (Но в очите му имаше замечтано изражение — шишкото вече се беше превърнал в Дик Трейси, тръгнал да търси отмъщение подир крадеца, задигнал телефонния указател. На тънката му китка — радиостанция. В главата му — фотографска памет.)

— Може би вие тогава ще ми помогнете да открия един човек — каза Шарлот решително и очите на господин Кумс внезапно се върнаха към действителността.

— Би трябвало да съм в състояние, живея тук, откак съм роден.

— Познавате ли госпожа Мъртъл Райърлинг?

— Мъртъл ли? Разбира се. Че сержант Райърлинг е от героите ни от войната, името му го има на паметната плоча на Първа национална банка, на ъгъла с Трета улица. Мъртъл живее в апартамент над магазина „Улуърт“. Няма начин да не го забележите. Карайте право в града и готово.

— Благодаря.

Магазинът имаше ярка, нова фасада, ала апартаментите над него бяха мрачни и душни и миришеха на пърженото от миналия месец и зелето от предишната седмица.

Шарлот се спря пред врата, обозначена с името „М. Райърлинг“, написано с молив на скъсано парченце хартия. Прозорчето ѝ беше отворено и от стаята се чуваха звуци не като от кавга, а две жени, шумно съгласяващи се една с друга относно трета в нейно отсъствие.

— Казвах ѝ. Колко пъти ѝ казвах.

— Ами да, знам си аз.

— Ама не, не, толкова беше упорита. Все си мислеше най-доброто за хората. Най-доброто. Аха. Аз пък вече съм разбрала, че никой не е най-добър. Само по-добър. А пък това е само малко по-добро от най-лошото.

— Абсолютно си права, Мъртъл, само че не се съсипвай заради тая работа.

Вратата отвори Мъртъл Райърлинг — висока, слаба жена, към тридесетгодишна, с двадесетсантиметров кок, леко килнат на една страна като шхуна под напора на вятъра. Устните ѝ изглеждаха здраво

стиснати, брадичката — решителна, но в очите ѝ се четеше нещо жалко: те бяха питащи, озадачени.

— Госпожа Райърлинг?

— Да.

— Казвам се Шарлот Кийтинг, приятелка на Вайолет.

Жената се извърна и преглътна няколко пъти, преди да проговори.

— Предполагам, знаете за нея тогава.

— Да.

— Влезте, ако искате. Това е моя приятелка, Сали Морис.

Тъмнокоса, млада жена с жилаво тяло и едри, мускулести крака отвърна на представянето с кимване.

— Из целия град вече се говори — каза госпожа Райърлинг. — Шушукат, шушукат, шушукат как Вайолет била в положение, само че не от Еди. Аз не го вярвам. Тя беше добро момиче. Сестричката ми бе добро момиче и никой да не смее да говори обратното.

— Успокой се, Мъртъл.

— Тя наистина беше сваяно момиче.

Младата жена, наречена Сали, направи слаб жест на нетърпение.

— О, за бога, добрите момичета могат да направят доста от нещата, дето ги вършат и лошите. Нали ти казах, че я видях със собствените си очи. Беше в онова легло, спеше. И имаше признаци... разбираш ли какво искам да кажа?

— Не!

— Хайде, Мъртъл, познаваш ме, не съм клюкарка, но не съм и загубенячка. Работя доста отдавна там и съм наясно с признаците.

Шарлот се намеси:

— За какво?

— Ами нали знаете.

Настъпи неловко мълчание, а после момичето отново проговори:

— Преди всичко какво правеше тя там — да спи в осем часа сутринта в стаята на мъж? Той вече беше напуснал и бе оставил ключа от външната страна на ключалката, както пише на вратата да се прави, щом си тръгваш. Значи видях аз ключа и реших да оправя стаята рано. Влязох и ето ти я Вайолет, спи си мирно като бебе. Не казах нищо. Не ми е работа. Просто излязох пак и почуках на вратата здраво, за да я събудя. После изчезнах. Даже на Мъртъл не бях казвала до днес. Тя

вдигаше такава врява, когато Вайолет сгрешеше нещо, даже ако само изпиеше някое питие или запалеше цигара.

— Не исках — прошепна госпожа Райърлинг. — Наистина. Бях длъжна да се грижа за нея, тя ми беше сестричка. Исках да порасне и да стане истинска дама.

— Да, да, знам, Мъртъл. Не те виня. Животът е такъв, това е. На всички ни фрасват един по брадичката.

— А аз по колко пъти да го понасям? Колко брадички, мислиш, имам?

— Хайде, Мърт. — Момичето се обърна към Шарлот: — Аз работя в мотела, разбирате ли? „Дворът на розите“, така се нарича, на другия край на града. Там я видях, в стаята на оня.

— Него помните ли го? — попита Шарлот.

— Не съм го виждала. Но после, като оправях стаята, намерих една вратовръзка, забравена в банята. Никога не съм срещала такава. Синя със сиви монети по нея и едни такива мънички зарчета с червени точки. Мислех да я свия и да я дам на стария, може пък да му донесе късмет на зарове. Но ме достраша и я предадох на шефа — Ролс. Ролс е честен колкото всички други, което не е кой знае колко, понеже взе сам да я носи, вместо да я изпрати на човека, дето си я забрави. — Тя се поколеба за момент. — Не че искам да кажа нещо против Ролс. Ако беше намерил портфейл, щеше да го предаде в полицията, без някой друг долар за труда. Но вратовръзката — на нея не можа да устои. Той се има за много шик в облеклото. В града му викат Контето.

Госпожа Райърлинг бе отишла при прозореца и гледаше надолу към улицата с ръце, скръстени пред гърдите.

— Аз така си го обяснявам — продължи Сали. — След като се е случило веднъж, може да се повтори много пъти. Значи може би оня човек, дето си забрави връзката, няма нищо общо с това, че Вайолет беше в положение.

— Въобще не е станало така. — Госпожа Райърлинг не се обърна. Говореше на стъклото, сякаш е някакъв безпристрастен съдник. — Детето беше на Еди. Той отрече, защото му беше писнало от Вайолет. Имал си е нещо с някоя друга и е искал да отстрани сестра ми.

Сали не възрази. Направи гримаса зад гърба ѝ, за да покаже, че с Мъртъл в момента не може да се излезе наглава.

Шарлот попита:

— Може би, ако говоря с този господин Ролс, той ще си спомни...

— Я чакайте малко. Смятате, че ще си признае каквото и да било? Никога! Ще се кълне до посиняване, че не е имало никакъв мъж, нито пък вратовръзка, та дори и мотел. Как ще си признае за нея, без да излезе, че е мошеник? Ами ако го направи, може даже да загуби мястото си в списъка на одобрените от Американската асоциация на автомобилистите мотели. Ония от AAA са придирчиви. Никак не обичат такива работи. Все си душат наоколо да видят сменила ли съм килимчетата в банята и завесите за душовете, дали е пометено под леглата. Ролс нищичко няма да ви каже. Пък и може да ме уволни, нали разбирате?

— Да, естествено.

— Значи няма да отидете при него?

— Не.

— Трябваше да си държа плямпалото затворено — каза Сали с известна горчивина. — Не знам какво ме прихваща, та толкова дрънкам. Уж дойдох да помогна на Мъртъл, да я ободря.

Госпожа Райърлинг я погледна безизразно.

— Да ме ободряла... Да ми разправя разни лъжи за собствената ми сестра.

— Слушай, Мърт. Недей да се настройваш срещу мен.

— Долни лъжи.

Момичето почна да се ядосва, по шията ѝ постепенно се разля червенина, като живак, покачващ се в термометър.

— Я по-добре провери собствената си съвест? Кой преди всичко събра Вайолет с Еди? Кой все повтаряше: „Еди е свястно, стабилно момче. Би бил добър съпруг за едно момиче“. Кой викаше: „Хубостта не е всичко“. Ами да, не е. Може да прилича на шимпанзе, прекарало дребна шарка, но се свиква, Вайолет. Веднъж като сложиш „госпожа“ пред името си...

— Не съм — извика госпожа Райърлинг. — Не съм я насилвала да се омъжи за него. Даже не съм я молила. Тя го харесваше.

— Ти ѝ нареди да го харесва. — Имитацията ѝ беше рязка, жестока: — „Ожени се за Еди, пък любовта ще дойде после, и може би

той даже ще се откаже от ония неговите дребни навици, като например да къса крилцата на мухите.“

— Престани! Престани! — Госпожа Райърлинг запуши уши с ръце и избяга в спалнята.

Чуха как се строполи на леглото. Не плачеше, но във влажния въздух се носеше тежкото ѝ, измъчено дишане като на ранено животно.

Войнственото настроение на Сали бе изчезнало. Тя стоеше и се почесваше по врата, там, където преди бе имало червенина, и като че ли я беше срам от себе си.

— Май трябва по-добре да се владеея.

— Сигурно за всички ни се отнася.

— Това, дето го наприказвах, е вярно, но не е цялата истина. Цялата истина... е, трудна работа е защо става всичко. Навярно Мъртъл си е имала причини да иска Вайолет да се ожени, да се устрои, да има сигурност. Не е нейна вината, че е сгрешила в преценката си за Еди. — Тя замълча.

— Ще взема да си тръгвам — обади се Шарлот. — Ако мога с нещо да помогна на госпожа Райърлинг, ще бъда в мотел „Сиеста“.

— Знам го. Отвориха наскоро. Вече ги имаме толкова, че никой не може да изкара пари.

— Бих могла да ви откарам на работа.

— Не, благодаря. За днес свърших. Ще остана и ще направя на Мърт малко чай. Ще ѝ мине. Грижих се за нея в деня, когато получи телеграмата за смъртта на Том.

Тя добави с лека въздишка:

— Може понякога да не се държим като приятелки, но сме такива.

Шарлот излезе в коридора. Имаше чувството, че момичето е право. Приятелството им с Мъртъл щеше да устои на караниците, а също и на драмите на ежедневието.

Долу на улицата лъчите на късното следобедно слънце проникваха през дебелиите стъкла на витрините и се отразяваха от тротоарите и белите стени с гипсови орнаменти на сградите. Горещината беше осезаема като слой желе, през което пълзяха коли и се влачеха пешеходци.

Само децата бързаха — момчета на колелета, промъкващи се из движението с небрежна лекота, и ученички от началните класове, забързани и целеустремени, нетърпеливи за всяка следваща минута, седмица, година.

Шарлот отключи колата си. Представи си как Вайолет върви нагоре и надолу по тази улица, по-мека от другите момичета, не толкова напориста или решителна. (А може би госпожа Райърлинг го е разбирала, опитала се е... да я защити и е сбъркала.)

Изпитваше неудовлетворение, чувство за провал. Колкото повече се потопяваше в живота на Вайолет, толкова по-тъмен и неясен ставаше той. Приличаше на скок в непознато езеро, когато се спускаш все по-дълбоко и постепенно осъзнаваш, че то няма дъно, а само непрекъснато движещи се наноси, които никога не се установяват на едно място. Можеш да се пресегнеш и да ги сграбчиш — както бе направила самата Вайолет в последните моменти от живота си, — но когато отвориш шепата си, намираш само няколко зрънца пясък и следите от нокти по дланта си.

15.

Обърна колата и се отправи обратно към мотела. Почуди се дали Истър вече е пристигнал в града и какво ли замисля. Може би момичето, Сали, ще се уплаши да не си загуби работата и няма да му каже за вратовръзката, взета от Ролс. А може и въобще да не се срещне с нея, да си е заминала, когато се добере до апартамента на госпожа Райърлинг, а тя едва ли ще му каже за приятелката си и Сали няма да има възможност да повтори историята си.

Почувства известно удоволствие, че Истър може никога да не научи за епизода в мотела, но не й стана ясно защо. Нямаше лично участие в случката. Тя засягаше само някакъв безименен мъж без лице, забравил вратовръзката си в мотелската баня, и един зародиш в утробата на Вайолет. Осъзна, че Истър я плаши. Въпреки че той не можеше да я нарани, даже с пръст да я докосне, страхът й растеше, глупаво и необяснимо. Какво всъщност беше казал снощи по телефона... Че пътува „неофициално“. Това би могло да означава, че официално разследването е приключено. Изведнъж й се прииска да е така, случаят да е закрит, а папките прибрани в някое стоманено чекмедже.

Вечеря рано в ресторанта за автомобилисти на Главната улица. Когато се върна в мотела, слънцето потъваше сред възглавницата на розовите облаци, а господин Кумс бе включил червения неонов надпис, обявяващ, че има свободни места. Все така седеше на кухненския стол, странно смален на фона на огромните дървета. Беше свършил комиксите си за деня и ги бе подредил спретнато на купчинка върху дървените стъпала, притиснати с камък, да не би нощният бриз да издуха мечтите му. Пленени, те пърхаха и шумоляха на надигащия се вятър.

Господин Кумс кимна и й свали невидимата си шапка.

— Здравейте.

— Добър вечер.

— Позахладнява. Вътре обаче все още е горещо. Ако искате да поседите навън, ще ви изнеса стол.

— Не, благодаря, няма нужда.

Мъжът плесна един комар на ръката си.

— Свързахте ли се с Мъртъл Райърлинг?

— Да.

— Сестричката ѝ починала. Истинска трагедия.

— Чух за нея.

— О'Горман, така ѝ беше името. Познавам мъжа ѝ от училище. Работеше в един бар на около половин километър нагоре по пътя, но чух, че офейкал от града.

— Какъв бар?

— На Съливан. Самият Съливан е мъртъв от десет години, ама пак му викат така. — Спря с леко притеснен вид. — Ако искате да пийнете, има по-добри места оттам. Искам да кажа, не е много престижно заведение, така де.

Една кола с лодка на покрива сви от магистралата и господин Кумс се затъркаля към нея да я посрещне.

Табелата „Колибата на Съливан“ беше окачена на два стълба съвсем до магистралата, ала самата сграда се намираше на стотина метра по-навътре сред секвоена горичка. Отляво на табелата беше разчистено място за паркиране. Шарлот остави колата си там и тръгна по пътеката към бара. Някога по протежението ѝ е имало гирлянди от светещи лампи, но крушките бяха изгорели или счупени, та бяха останали само жиците, празните фасонки и парченцата стъкло, хрускащи под краката ѝ.

Въпреки свежия ветрец от земята се носеше някаква кисела миризма, сякаш един куп пияници са минали, залитайки, оттук, спирали са да повърнат и са продължавали нататък. На изток изгряваше кръглата луна, но бледата ѝ светлина не проникваше през дърветата и Шарлот трябваше боязливо да опипва пътя си.

Спря внезапно и погледна назад през рамо. Движението ѝ беше инстинктивно, не беше чула нищо зад себе си, но изпитваше непреодолимото желание да се огледа.

Някакъв мъж се появи иззад едно дърво — висок мъж с едри отпуснати рамене, които придаваха на тялото му заплашителен вид.

— Здравей, Шарлот.

— О, уплашихте ме.

— Надявам се — отвърна Истър. Гласът му звучеше ядосано. — Хубав номер ми погоди, като си пристигнала преди мен.

— Нямах намерение да погаждам никому „номер“. Просто дойдох да...

— Подишаш чист въздух, знам. Е, след като съдбата и любовта към чистия въздух са ни събрали, нека да те почерпя едно питие.

— Не, благодаря.

— Не беше ли тръгнала към бара на Съливан?

— Не.

— Просто се разхождаш, а?

— Именно.

— Не ми се зъби. Не ти отива. — Хвана я за ръка. — Хайде, Шарлот. Аз и ти имаме да си поговорим за някои неща.

— Какви?

— Някакви — отвърна неопределено той.

Ръката му държеше нейната твърдо и ѝ действаше неочаквано успокоително. Осъзна, че това странно, мрачно място я е уплашило и страхът ѝ от Истър се е разтворил в по-непосредствения страх да върви сама по тъмната пътечка.

Той нагоди крачките си спрямо нейните.

— Говорих с госпожа Райърлинг. Спомена ми за една „симпатична дама“, която твърдяла, че е приятелка на Вайолет.

— Нима?

— Общо взето, единственият допълнителен факт, който научих, е, че Вайолет не е можела да плува. Но... в апартамента с нея имаше още едно момиче, някоя си госпожица Морис. Изглеждаше много притихнала, изключително нервна.

— Е, не съм аз причината да е притихнала и нервна, ако за това намекуваш.

— Не съм намекувал нищо. Но си струва да се замисля — може пък да е заради теб.

— Как?

— Ти ми кажи — предложи Истър.

— Обичам да гледам как гадаеш — бива те.

— Добре, предполагам, че ти е дала някакви сведения и ти си я помолила да не ми казва поради някакви съображения. Ти си доста

неискрен човек, Шарлот, независимо от това твоё невинно лице и поглед, който уж говори „хайде да си разкрием картите“.

— Ти май си доста сприхав, а?

— Не мисля така. Разбирам се много добре с другите.

— Аз също. Между другото никак не обичам да ми изскачат иззад дървета. Може да е забавно и момчешко и така нататък, но аз се дразня.

Зъбите му се бялнаха в тъмнината.

— Ще трябва да продължа да те дразня, ако не мога да получа друга реакция.

Барът на Съливан представляваше дълга, тясна постройка, направена от дървени трупи със зелен неонов надпис по цялата дължина на витрината: „Наливна бира Акме“. Вътре мъж на средна възраст в дънки играеше на два автомата, редувайки ги така бързо и точно, сякаш не се забавлява, а работи на машина в някоя фабрика. На бара двама мъже разглеждаха обявите за конни надбягвания, ограждаха части от тях с молив, консултираха се шепнешком и пак ограждаха. В заведението цареше атмосфера на убийствена сериозност.

Барманът беше млад и отегчен.

— Бира, ако обичате — поръча Шарлот.

— Да бъдат две. — Истър подхвърли една монета на плота. — Май не е много оживено тази вечер, а?

— Всяка вечер е така по това време. Още е рано. Следобедните пияници не са успели да изтрезнеят и да се върнат.

Истър отпи от бирата си. Имаше метален вкус.

— Гледам, че О'Горман нещо го няма.

— Напусна миналата седмица. Да не сте му приятел?

— Имаме разни общи неща.

— Току-що тази вечер чух, че се бил върнал — каза барманът.

— Браво. Ще ми се да се видим отново.

— Ама според мен е само слух. Оня, дето го видял, твърди, че бил карал нов форд с подвижен покрив. Той имаше един стар плимут, дето не можеше да вдигне осемдесет даже по нанадолнице. А пък от стоене на бара не се печелят пари, вярвайте ми.

— Странно, да е в града и да не ми се обади. Малко съм разочарован.

— Така ли? — Барманът примигна. — На ваше място не бих бил толкова разочарован.

— Ако се появи, предайте му, че Истър го търси, Джим Истър.

— Няма да дойде. Пробута ми фалшив чек за десет долара. Тая работа и фордът не се връзват. Освен ако не е крадена.

— Може и да е.

— Ама вие май сте ченге.

— Аха.

— Не искам да си имам неприятности.

— Няма.

— Това е обещание, надявам се. — Барманът отиде пъргаво на другия край и се заприказва с двамата, надвесени над обявите за конни състезания.

— Значи това е истинската причина за идването ти тук — обади се Шарлот. — Не да се срещнеш със сестрата на Вайолет, а да потърсиш Вос и О'Горман.

— И двете. Съществуваше една далечна възможност О'Горман да сглупи и да се прибере. Всъщност той може даже да не знае, че има заповед за арестуването им. Последните ми сведения за него бяха, че се е отправил на север. Продад плимута си, модел '38 година, в Кресънт сити за сто и петдесет долара, с петдесет долара по-малко от пазарната цена, и след приключването на сделката собственикът малко се усъмнил. Обадил се в местната полиция, а те се обадиха на нас. — Той пресуши чашата си. — За пръв път чувам за форда с подвижен покрив обаче. Това определено доказва, че се навърта тук някъде, не с намерение да остане навярно, а да се поизфука пред хората в родния град.

— И как така си е купил нова кола? Той нямаше пари.

— Вече има. Бих искал да знам откъде ги е получил. Да имаш някаква представа?

— Не.

— Сигурна ли си?

— Естествено.

— Ни най-малка?

— Не! Какво намекваш? Аз... ти ме объркваш. Нали не мислиш, че аз съм му дала парите? Не съм. Когато отидох там, с Вос вече бяха заминали.

— Хайде тогава заедно да се объркаме — пошегува се Истър. — Да знаеш, доста труд положих, за да се сдобия с привилегията да те черпя една бира.

— Труд?

— Естествено, не мислех, че ще се стигне дотук. Аз съм неизлечим оптимист. Реших, че ще ме придружиш и ще ми дадеш възможност да ти демонстрирам остроумието, чара си и така нататък, после ще се върнем у дома — ти с първите рози от любов по страните си, а аз със същите чувства както в началото. И както в момента. Е — добави той, — не се получи.

— Започва да ми просветва.

— Нима? Разкажи ми.

— Отнася се за един познат лекар, Бил Блейк.

— Блейк ли? Струва ми се, че го познавам. — Истър се усмихваше. — Всъщност заедно учихме в колежа. Аз го представих на момичето, за което се ожени.

— Представил си му и идеята да ми се обади и да ми предложи...

— Хайде, не се впрягай.

— Не се впрягам. Цялата кипя.

— Би трябвало да се чувстваш поласкана.

— Ти си планирал всичко това.

— Не съм всем всичко — сухо възрази той. — Подцених ината ти или каквото там качество кара жена като теб да не вижда кое е добро за нея.

— И доброто за мен си ти, нали?

— Да, аз — потвърди Истър. — А Балард не е.

— Моля те, не намесвай и него.

— Как бих могъл? Ти мислиш, че си влюбена в него.

— Мисля и съм.

— Възнамеряваш да се ожениш за него.

— Когато стане възможно, да, естествено, че ще се оженим.

— Направо ми прилява от тази мисъл. — Той поръча още една бира, но когато тя пристигна, не отпи от нея. Непрекъснато изписваше една буква по запотеното стъкло на чашата. „Б“, „б“ и пак „б“. — Имам интересна теория по отношение на теб, Шарлот.

— Нима?

— Смятам, че си избрала Балард, понеже подсъзнателно искаш да избегнеш женитбата. Като си се влюбила в мъж, който не може да се ожени за теб, проблемът ти е бил решен, поне временно. Докато жена му умре. Или нещо друго.

— Какво искаш да кажеш с това „нещо друго“?

— Просто нещо друго. — Той изтри всичките „б“-та от чашата си с едно движение на ръката. — Хората все пак умират. Като Вайолет.

Тя го погледна враждебно.

— Ако намекваш, че Гуен Балард може евентуално да се самоубие, уверявам те, че грешиш. Не е такъв човек.

— Значи я познаваш, а?

— Пациентка ми е от година.

— Виж ти, виж ти. Много интересно. Предполагам, не си се изкушавала да й добавиш, малко циановодороден разтвор в лекарството за кашлица.

— Не — отговори тя твърдо. — Никога. И намирам забележката за изключително дебелашка.

Лицето му изведнъж бе станало сериозно.

— Радвам се, че си шокирана. Такова ми беше намерението. Ако някога нещо се случи с госпожа Балард, ще чуеш много подобни забележки. Търсиш си ги. Не само си й лекар, но и приятелка на съпруга й. И това не е много изтънчено.

Когато тя се извърна, без да отговори, той добави:

— Предлагам ти изключително сериозно да прехвърлиш госпожа Балард на друг лекар.

Шарлот беше твърде горда и не можеше да му каже, че вече е опитала.

— Благодаря за съвета.

— Можеш много да загубиш, Шарлот. Спри да се хвърляш напред с главата. Сега, предполагам, пак се впрегна.

— Не съм преставала. Ти си просто... ти си просто невъзможен.

— Много глупава забележка — възрази търпеливо Истър. — Аз съм най-възможният мъж, ако искаш да знаеш.

— Искам да си ходя.

— Вратата е отворена. — Забеляза колебанието й. — Какво има, да не те е страх от тъмното?

— Не.

— Ами хайде тогава. Тръгвай си.

— Благодаря, ще го направя.

— Между другото, ако ме търсиш, отседнал съм в мотела „Розовата градина“. Там работи и госпожица Морис. Реших, че ще е добре да отседна при тях. Тя е толкова интересен човек.

Шарлот отиде до вратата. Усещаше погледа на Истър на гърба си и се почуди дали ръбът на чорапите ѝ е прав.

16.

Кабинетът на господин Кумс в мотела светеше, ала вратата бе затворена, а щорите дръпнати. Радиото работеше — някаква криминална програма, помисли си Шарлот, докато го подминаваше и слушаше високите, разгорещени гласове и съпровода от странна музика, изпълнявана от орган.

Паркира буика под навеса за коли до номер четири. Все още дишаше тежко и ядосано, докато отключваше вратата на бунгалото и опипваше стената за ключа на лампата. Преди да го намери, нещо изщрака и тя светна, стряскаща като светкавица.

— Изненада! — каза Вос и се изкикоти ниско и самодоволно. — Я гледай бе, Еди. Хубавичко я изненадахме, а?

— Така си е. — Еди се ухили смутено и поглади ревера на зелено-кафявото си карирано сако. И двамата бяха облечени в чисто нови дрехи, почти еднакви. Карирани костюми, с жилетки, кафяви велурени обувки и вратовръзки с нарисувана полугола жена.

С един неочаквано бърз жест, така че Шарлот не успя да го предотврати, Вос се пресегна зад нея и заключи с резе вратата.

Шарлот не опита да го дръпне. Въобще не направи никакво физическо движение.

— Изненадахме ли те, а? — повтори той. — И аз така си мислех.

— Махайте се — каза тя — или ще извикам управителя.

Вос я заобиколи от страни и седна на поставката за багаж в долния край на леглото.

— Управителят ли? Тая си я бива. Че Кумс е стар училищен приятел на Еди. Нали затова сме тук. Еди искаше да се отбие при него, да се сбогува и може би да се поизфука с лъскавите си новички дрехи.

— Кой се фука бе? — промърмори другият. — Я повтори. Кой се фука?

— О, това е шега, я се стегни и престани да ме прекъсваш. Та както казах, дойдохме да навестим Кумс и аз съвсем случайно погледнах в книгата за гости и видях името ви. Рекох си, да взема пък

да поизчакам и да видя какъв е вашият подход. — Очите му обходиха стаята. — Не е лоша барачката, а, Еди? Само че е нищо в сравнение с това как ще живеем ние един ден. — Погледът му се върна на Шарлот и се спря там. — Напускаме страната, двамата с Еди.

— Браво.

— Дойдохме да си вземем довиждане с хората и потегляме към топлите страни, както се казва. — Той спря и се намръщи.

— Ей, Еди, я си свали шапката. Къде ти е възпитанието? И предложи на дамата стол — като я гледам, има нужда.

Прическата му беше нова, подобна на онези, по които бе забелязала, че си падат някои от бандите от малолетни престъпници на улица „Маслините“.

Тя каза:

— Ще постоя, благодаря ви, пък и Еди изглежда по-добре с шапка.

— Не бързай толкова. Нали помниш, че все още разполагаме с едни сведения за теб, дето няма ти се отрази добре, ако бъдат разпространени сред определени кръгове. — Ала думите му не бяха казани със заплашителен тон. Даже се усмихваше, а после усмивката му мина в кикот, сякаш знае някаква много смешна тайна шега. — Определени кръгове. Боже, боже. Това мое чувство за хумор ще ме довърши.

Еди също се смееше, тихичко и озадачено, сякаш не разбира в какво се крие шегата, но не иска да се цепи от компанията.

— Да, мадам — каза Вос. — С Еди ще отлитаме на юг.

— Откъде се сдобихте с пари?

— Спечелихме ги. Страхотно, а, Еди? Спечелили сме ги.

Двамата отново се разсмяха, радостно, като две деца, надхитрили родителите си.

— Не твърдя, че съм чак толкова умен — каза най-после Вос и изтри очите си. — Просто ми върви. Веднъж поне и аз да съм, където и когато трябва и да имам правилните отговори.

— Отговори на какво?

— Ще ви обясня. Ще ви обясня точно как стана. С Еди си вървахме по улицата и мъжът пред нас изведнъж взе да хвърля стодоларови банкноти във въздуха, а ние ги събирахме. Как ви звучи?

— Чудесно — отвърна Шарлот. — Само че на ваше място не бих се надявала на топлите страни.

— Тъй ли? Че защо?

— Има заповед за арестуването ви. Истър ви търси.

— Истър? Ченгето?

— Да.

Лицето на Вос се сбръчка в гримаса на недоверие и оскърбена невинност.

— Нищо не сме направили. Защо ще ни търси? Невинни сме.

— Може да е заради стареца — подсказа му Еди. — Да не е умрял.

— С пръст не сме го докосвали — възрази Вос. — Спорехме си най-приятелски отвън на верандата и той изведнъж, хоп, взе да повръща и после почна да изкарва кръв. — Той прекъсна и се намръщи. — Направо ми се преобърна стомахът. Значи старецът е умрял, а?

— Да.

— Е, мен не може да ме накиснат. Не бих се унизил да трепя някакъв дребен джебчия като Тидълс. Убийството е номер за глупаци.

— Кражбата също. Вие ми взехте чантата.

— Чанта ли?

— Нямали сте намерение да я крадете, а само да ме изплашите. Когато дойдох на „Маслините“ първата вечер да се видя с Вайолет, вие сте се побояли, че съм променила решението си и ще ѝ помогна да се отърве от бебето. Това дете беше безценно за вас — докато тя го носеше, то щеше да бъде средство да правите пари. Така че сте ме изпреварили, когато говорех със стареца Тидълс. Чакали сте ме с намерението да ме подплашите. Ала щом видяхте чантата, не сте могли да устоите, така ли е?

— Аз лично не съм крал никаква чанта — каза Вос и крадешком погледна Еди.

Цигарата, увиснала на устната на другия, подскочи нервно.

— И аз не съм! И аз не съм, казвам ви.

— Кой твърди, че си?

— Ти ме погледна.

— Естествено. Гледам всички. Имам очи, нали?

— Само че не е необходимо да го правиш толкова неприятно.

— Хубаво де, извинявам се, че погледът ми е неприятен. Стига ли ти?

— Не, не ми стига. Погледна ме така, сякаш аз съм свил оная чанта, и това не ми харесва.

— Спри да дрънкаш. Тая мадама точно това чака, не разбираш ли? Искане да паднеш в капана с думите си.

Еди насочи недоволното си лице към Шарлот.

— Къде е този капан?

— Няма такъв — отвърна Шарлот. — Казах ви, че полицията ви търси. Ако сте благоразумни, ще се предадете. Ще имате възможност да докажете невинността си.

— Как мога да докажа моята...

— Млъкни! — изкрещя му Вос. — Затваряй си устата.

— Добре де. Но как бих могъл...

— Хайде, да се измъкваме. — Вос едва ли не подскачаше от възбуждане. — Давай, по-бързо.

— Хубаво. Добре.

— Правите грешка — намеси се Шарлот. — Но вече толкова много сте ги събрали, че една в повече няма значение.

— Така ли? — Вос дръпна резето. — Ти си прави твоите, моето момиче, а аз ще си правя моите. Хайде, Еди, надигни си задните части.

— Къде оти...

— Замълчи!

Вос затвори вратата много бързо, сякаш се опасяваше, че Шарлот ще ги последва и ще се разпищи. След десетина секунди тя чу колата им да потегля с вой. Отвори и излезе с надеждата да види номера ѝ. Но Вос не беше запалил светлините и Шарлот даже не успя да разбере в коя посока на магистралата потеглиха.

Господин Кумс се довлече, прозявайки се, от стаичката си.

— Май че чух кола.

— И аз.

— Едни приятели идваха да ви търсят преди известно време. Намериха ли ви?

— Да, благодаря.

— Местни момчета, ама са се позамогнали, ако се съди по вида им. Странна работа, никога не съм мислил, че Еди има достатъчно

акъл да се оправи. Е, значи... Май е време да затварям и да си лягам, че да не ми пострада хубостта, ха, ха.

— Бих искала да телефонирам преди това.

— Личен разговор?

— Да.

— Ще изчакам навън тогава. Не обичам да подслушвам. Лоша работа е подслушването. Лоша работа и лошо за работата.

Шарлот се обади в бара на Съливан, но Истър си беше заминал, а човекът на телефона в мотела „Розова градина“ ѝ отговори, че господин Истър от номер 21 още не се е прибрал.

Не ѝ оставаше нищо друго, освен да чака. Седна на бюрото на господин Кумс и взе новия брой на „Вълнуващ любовен комикс“. Плачеше ѝ се за всички невинни хора като него, Вайолет и Гуен, за погубените, изкривени души като Вос и гневните, глупави като Еди О’Горман.

17.

Напусна мотела при изгрев-слънце на следващата сутрин и в осем часа вече беше на границата на щата с Калифорния. Тук, в някаква подобна на мост постройка, имаше три врати, пазени от униформени щатски инспектори.

Шарлот се прехвърли в празната средна лента и зачака. Отляво една жена с четири деца и куче стоеше до старо комби с номер от Ню Джърси. Всичките, с изключение на кучето, ядяха череши от едно кашонче, сякаш животът им зависи от това.

Между две череши жената излагаше оплакването си:

— Можеш да си вземеш череши и да ги пренесеш от Уайоминг в Айдахо. От Айдахо в Орегон. Но не и от Орегон в Калифорния. Не! В Калифорния те ти ги вземат.

— Госпожо — каза инспекторът, — вече се занимавахме с този въпрос. Ние не ви ги вземаме. Даваме ви правото да ги изядете тук на границата.

— Аз съм си ги платила и не виждам причина да не си ги взема. Живеем в свободна страна. За какъв се мисли президентът? Или ми ги краде, или принуждава децата ми да ги изядат набързо и може би да получат колики.

— Не е заради президента, госпожо. Заради плодовата муха е. Тези схеми на стената илюстрират жизнения цикъл на плодовата муха...

— Плодова муха. Не ми обяснявайте. Побързайте, Томи, Джанет... Никой от нас няма да мръдне и на сантиметър, докато всичките тези череши не бъдат изядени. Плодова муха. После сигурно ще вземете да ровите кучето ми за бълхи. Може пък кучетата в Калифорния да нямат бълхи. Сигурно имат пеперудки, златни пеперудки... Побързай, Томи.

Момченцето, към което се обърнаха с Томи, погледна крадешком инспектора и внимателно пусна пет-шест череши в отвора на ризата

си. Улови погледа на Шарлот и веднага си придаде изражение на непорочна добродетел.

Шарлот се извърна и потисна усмивката си. Тогава забеляза за пръв път колата, спряла пред третата врата. Беше на Истър, но самия него го нямаше вътре. Стоеше до един плакат и я гледаше. Тя не го погледна. Зяпна плаката. На него беше показано колко милиони долара вреда могат да нанесат двойка мухи.

Истър се обади:

— Умно хлапе е този Томи.

— Следиш ли ме?

Полицаят поклати отрицателно глава.

— И това ако не е типично за теб, Шарлот — има само една главна магистрала от север на юг и ти си мислиш, че всеки зад теб нарочно те следи.

— Не всеки. Само ти.

— Моя скъпа Шарлот, и аз трябва да се прибирам у дома. Надявах се, че шосе 101 ще е достатъчно широко и за двама ни.

Един инспектор приближи, отвори задната врата на колата и се огледа.

— Някакви цитрусови плодове, лимони, портокали...

— Никакви плодове.

— А онази кутия череши, дето я купи при прохода Грант? — попита Истър. — В черешите бъка от плодови мухи.

— Не съм купувала никакви череши — поясни на инспектора Шарлот. — Този мъж просто се опитва да ме забави.

— Все пак съм длъжен да проверя — настоя инспекторът. — Бихте ли ми дали ключовете за багажника, ако обичате?

Тя му ги подаде и той отиде отзад да го отвори.

— До скоро виждане — каза Истър и седна в колата си. Натисна клаксона, докато я подминаваше, и ѝ помахаше с ръка.

През следващите сто и петдесет километра стрелката не слезе под сто, но тя не го настигна. Даже не знаеше защо ѝ е нужно, освен, за да му докаже, че ако и да е жена, е също толкова умел и добър шофьор като всеки мъж.

Отказа се от опитите си при Юрека, където спря за бензин и да обядва. Хапна един хамбургер на улицата. Учуди се на себе си, че се опитва да настигне Истър, и на всичките детинщини, които бе

извършила и изрекла, откак го срещна. Уравновесеността, самоконтролът, изграждани с години, сякаш изчезваха, когато беше с него, и тя започваше да се държи като ученичка, бързо се изчервяваше и бързо се ядосваше или обиждаше.

След като не мога да го настигна, реши Шарлот, ще изостана. Нека да се чуди какво се е случило с мен. Не, не, това е абсурдно. Дори не бива да си го помислям. Трябва да се държа както обикновено, а не по този полуагресивен, полусвенлив женски начин. Ще си отида у дома нормално, все едно Истър не съществува. Би следвало да стигна до пет.

Наближаваше осем, когато сви към гаража си за две коли.

На светлината на фаровете вдигащата се нагоре врата изникна пред нея като празна бяла стена. Беше затворена, а тя я бе оставила отворена. Страхът изостри сетивата ѝ и пришпори въображението ѝ. Нощният вятър, толкова свеж допреди минута по кожата ѝ, сякаш придоби някаква предателска мекота. Един присмехулник я закачи, кацнал на телефонната жица.

Беше оставила гаражната врата затворена, а сега тя бе отворена. Озадачаващо, но няма повод за страх. Опита се да се убеди, че някой я е затворил — Луис, госпожица Шилър, пощальонът, някое дете, играещо в квартала, може би дори Истър, който се опитва да я стресне, така както я беше изненадал, когато пристъпи иззад дървото при бара на Съливан, но здравият разум ѝ подсказваше, че нито една от тези възможности не е реална. Истър не беше жесток шегаджия грубиян и нито Луис, нито сестрата биха имали причина да дойдат, като знаят, че не си е у дома. Детето, пощальонът — беше се сетила за тях просто защото отчаяно ѝ се искаше да повярва, че затворената врата нищо не означава, не крие тайни.

Остави фаровете включени. Докато отиваше към гаража, си представи показаната ѝ от Истър снимка на Вайолет с покрито в предсмъртна пяна лице. Ала морето е далеч, помисли си тя, даже не се вижда в подобни нощи, а аз мога да плувам. Цял километър, ако се наложи.

За пръв път, откак бе замесена в случая, се уплаши, че спрямо нея може да бъде приложено физическо насилие. Смътните ѝ, отвлечени страхове (от Истър, от старата къща на „Маслините“) се

бяха концентрирали в нещо толкова стегнато и компактно, че би могло да се събере на върха на игла и да я прободете.

Вратата не бе заключена и както сега видя, даже не бе напълно затворена. Между нея и пода имаше около десетина сантиметра, сякаш някой в бързината си я е тръшнал, тя леко е отскочила и си е останала там.

С усилие я вдигна, запъхтяна, цялата стегната в очакване на нападение. Но никой не скочи насреща ѝ, в гаража просто нямаше жива душа. Само една кола, паркирана отдясно, където Луис винаги оставяше своята — малък автомобил с подвижен покрив, който бе вдигнат.

Запали лампата и отиде при предницата му. Беше син форд. Често бе виждала такива на улицата, но никой от познатите ѝ нямаше подобна кола и не можеше да си представи по каква причина е бил паркиран в гаража ѝ. Каран бе с висока скорост — по стъклото и фаровете се бяха размазали сиви и жълти петънца от насекоми, а в хромираната решетка се бе оплела една мъртва птичка. Докосна капака на двигателя — беше студен. Колата бе преседяла в гаража известно време.

Форд с гюрук, какъвто Еди бил си купил. Но Вос и той би трябвало да са на километри оттук, навярно вече са извън страната, както възнамеряваха. „С Еди ще отлитаме на юг.“

Седна на предната седалка и включи вътрешното осветление. Ключа го нямаше — предвидено е било да остане тук. Нямаше друг начин да се освободи от нея, освен да я избута, което бе невъзможно, или да се обади в автоклуба да я отнесат.

Извърна се, за да излезе, и долови някакво проблясване на метал с крайчеца на окото си отзад. Наведе се над облегалката и видя, че Еди и Вос са пристигнали в топлите си страни.

Бяха свити на пода като двойка любовници, вкопчени в смъртоносна прегръдка.

Главата на Вос бе забита в гърдите на Еди, нищо не показваше как е умрял. Но лицето на Еди бе извърнато нагоре, притиснато до вратата, а на челото му зееха две чисти, тъмни дупчици. Смъртта е била по-милостива към него, отколкото към Вайолет. Имаше вид на спокойно заспал човек, като се изключи допълнителното око на челото му.

На седалката лежеше най-обикновен нож с извадено широко острие, подобен на този, който Еди бе използвал предишната вечер. Беше го извадил от джобчето на жилетката си, щракнал с острието му и бе си чистил ноктите с него, докато Вос говореше. Сега той лежеше на задната седалка, детинско, безпомощно средство за отбрана срещу сигурната бързина на огнестрелното оръжие. Еди даже не бе успял да го употреби — острието не бе оцапано и проблясваше меко на светлината в гаража.

Тя изскочи, препъвайки се, от колата, почти парализирана не от шока при вида на двата трупа, а от съзнанието, че сега вече по никакъв начин няма да може да се отърве от форда и телата. Те бяха нейни, висяха на врата ѝ като албатроса на моряка. В гърлото ѝ се надигна писък.

Навън присмехулникът все така ѝ се подиграваше от телефонната жица.

18.

По улицата мина кола, не профучавайки, както обикновено правеха шофьорите по „Маунтин Драйв“ нощем, а несигурно, сякаш търси определена къща или човек. Спря, даде на заден и спирачките изскърцаха пред нейния дом.

Тя изтича от гаража и дръпна надолу вратата точно в момента, в който Истър мина пред дървената портичка и влезе в двора. Той не каза нищо в продължение на минута. Очите му обходиха лицето ѝ, после буика с неизгасените фарове и затворената врата на гаража.

— Ще ти отворя вратата — предложи той.

— Не! — Тя инстинктивно направи движение на несъгласие, от което цялото ѝ тяло се стегна, сякаш ударено от електричество. — Не, благодаря.

— Добре тогава, отвори си я сама. — Той добави нещо под сурдинка, което звучеше като „пустите му еманципирани жени“.

— Аз... предпочитам да оставя колата навън. — Гласът ѝ беше неестествен, висок и напрегнат, сякаш някаква ръка е стиснала ларинкса ѝ. — Никога не съм сигурна, че няма да ме извикат при пациент.

— Пациентите ти ги пое Блейк.

— Престани да спориш с мен. Аз... аз съм уморена. Ако не възразяваш, бих искала да си отидеш.

— Все искаш да си ходя. Обидно е. Истър, Истър, върви си, Истър, и не идвай никой друг...

— Моля те. Наистина съм уморена.

— Знам. Няма да те задържам. Дойдох да се убедя, че си се прибрала без проблеми.

— Ами ето. Тук съм. Както виждаш.

— Виждам много неща — бавно произнесе той. — Нервна си до невъзможност. Какво има?

— Нищо. Ти... ти всъщност не си дошъл да се убедиш, че съм се прибрала жива и здрава. Ти ме шпионираш.

— Защо да го правя?

— Понеже смяташ, че съм замесена в онези ужасни истории.

— Не са чак толкова ужасни — самоубийство, естествена смърт, няма убийства. — Истър повтори „Няма убийства“ с многозначителен тон, сякаш очакваше тя да го опровергае.

Шарлот не каза нищо.

Той отиде при колата ѝ, изгаси фаровете и извади ключовете от таблото. Подхвърли ѝ ги. Връзката падна в тревата до нейните крака и тя я погледна тъпо, сякаш съзнанието ѝ е твърде зашеметено и не може да се справи с понятието хващане на нещо, хвърлено към теб.

— Ключовете ти — каза Истър.

— Ключове ли? А, да, разбира се.

Двамата клекнаха едновременно да ги вдигнат и ръцете им се докоснаха. Тя се дръпна, като че ли той се е опитал да я удари.

Истър пръв вдигна връзката.

— Да не би да съм отрова за теб, а?

— Не. Не си отрова. — Сгъваем нож, пистолет, газ.

— Нощес няма да ходиш при никакви пациенти. Ще ти прибера колата и ще ти донеса багажа в къщата.

— Не! Няма да ти позволя...

— Какво има? Да не би в къщата да има нещо, което не искаш да видя?

— Не.

— Балард навярно?

— Вътре няма нищо — презрително каза тя. — Ела и се убеди. Души колкото си искаш.

— След като ме каниш толкова чаровно, ще го направя.

Той извади сака ѝ от багажника, докато тя отключваше входната врата.

Шарлот запали всички лампи в хола.

— Ето. Нещо да виждаш?

— Не.

— Оръжия, т-тела?

Той я погледна насмешливо.

— Не съм очаквал да намеря нито оръжия, нито тела. Само Балард.

— Защо искаш да се видиш с Луис?

— Най-малкото, понеже съпругата му се е обадила, че е изчезнал тази сутрин.

— Изчезнал? Луис?

— Но тази е само една от причините. Има и други. Къде е той?

— Не знам. И ако Луис желае да замине някъде, това не ми влиза в работата, нито пък на вас, господин Истър.

— Може да бъдеш изненадана.

— Единственото, с което разполагаш срещу него, е, че аз го обичам.

— По мое убеждение никак не е малко. Дори и само то да беше.

Напрежението в гласа му я разтревожи. Не знаеше какво да каже или направи. Стоеше до вратата, все още с ръкавици, шапка и чанта под ръка. Най-накрая изрече:

— Седни, а аз ще потърся нещо за пиене.

— Благодаря, ще постоя. Чувствам се повече като полицай, когато съм прав, и по-малко като човек, наминал при жената, която обича. Аз съм и двете. Но в момента стоя прав. Къде е Балард?

— Не знам. Не съм го виждала отпреди два дни по вечерно време. Казах му, че смятам да отида в Орегон с колата.

— Спомена ли защо?

— Да.

— И той не искаше да заминаваш?

— Не го интересува.

— Лъжеш.

— Не го интересува особено.

— Айде бе!

— Престани да говориш със заобикалки — каза с чувство тя. — Ако въобще пътуването ми го е развълнувало, то е, защото това би означавало, че няма да се виждаме ден-два. Каква друга причина би имал да се интересува дали ще ходя в Ашли или не?

— Мога да ти изредя няколко.

— Ти. Ти си в състояние да измислиш какво ли не срещу Луис. Той ми каза какъв си — опак човек.

— Точно така. — Истър запали цигара. В стаята не се долавяше никакво течение. Димът се издигна право нагоре, целенасочено, към тавана. — Между другото, имам новини за Вос и Еди.

Тя усети как кръвта се изтегли от лицето ѝ. Обърна се и започна да си сваля ръкавиците и шапката, да рови из чантата си — каквото и да е бързо движение, което би отклонило вниманието от бледността ѝ.

— Изчезнали са. Безследно. Малко съм разочарован, че ги изтървах. Надявах се да задам на Еди няколко въпроса откъде се е сдобил с парите за новата си кола.

„Пак можеш да го попиташ. Само че няма да ти отговори.“

Телефонът иззвъня. Тя го погледна зашеметено, сякаш за пръв път в живота си чува подобен звук и е изненадана, че странният черен предмет издава шум.

— Вдигни — предложи Истър. — Или аз да вдигна, ако предпочиташ.

— Не. Не. Аз. — Тя прекоси стаята и се обади. — Ало?

— Доктор Кийтинг, аз съм, Гуен Балард. Цял ден се опитвам да се свържа с вас. Госпожица Шилър все повтаря да се обадя на доктор Блейк. Но аз не искам. Казах не, доктор Кийтинг е моят лекар и няма да ходя при никой друг.

Шарлот хвърли поглед през рамо към Истър. Той не беше помръднал, но тялото му се бе напрегнало, като че ли с всяка нервна клетка се стреми да долови какво се говори на другия край на жицата.

— Това е частен разговор с една пациентка. Надали ще ти е интересно.

Той не каза нищо, само я погледна, без да мига.

Шарлот дръпна ръка от слушалката.

— Има ли някакъв проблем?

— Пак получих пристъп. — Дишането на Гуен бе затруднено, а гласът ѝ слаб и треперлив. — Сама съм. Страх ме е.

— Няма нищо тревожещо. Успокойте се и...

— Трябва да ви видя. Моля, елате, доктор Кийтинг... Шарлот, нужно ми е да говоря с някого, с приятел.

Приятел. Гуен сама, ужасена, ѝ се обажда точно на нея от всички останали хора в града, като на приятелка. Шарлот усети как от стомаха започва да ѝ се повдига и в гърлото ѝ закиселява.

— Нещо случило ли се е?

— Той се опита да ме убие. Да! Опита се да ме убие! Каза, че ме ненавижда и винаги ме е мразил!

Височината и силата на гласа на Гуен се бяха увеличили. Шарлот видя, че Истър я е чул, може би не самите думи, но истеричните нотки. Налагаше се да успокои Гуен, преди той да е заподозрял нещо.

Тя каза:

— Веднага идвам. Само десетина минути.

— О, благодаря ви, доктор Кийтинг, благодаря.

Шарлот затвори.

— Трябва да отида при пациент.

— Чух.

— Ще ме извиниш, но... — Тя погледна подчертано към вратата.

Истър повдигна едната си вежда.

— Искаш да си тръгна.

— Така се прави.

— Представи си, че на мен ми харесва тук. Уютно и топло е, пък и очаквам Балард да се обади.

Реакцията му бе непредвидена за Шарлот. Смяташе, че той ще си тръгне с нея и ще ѝ даде възможност да обмисли по-късно какво да прави с Вос и О'Горман. Нямаше друг начин да го принуди да напусне, освен — и иронията на положението я уязви — да повика полиция.

Шарлот мълчаливо взе шапката и чантата си и излезе. Не се обърна назад и Истър нищо не каза.

Докато изваждаше колата на улицата на заден ход, видя, че е допуснала фатална грешка.

В бързината да затвори вратата на гаража, когато чу пристигането на Истър, бе забравила да загаси лампата. Тя светеше весело през малкото прозорче отстрани, сякаш канеше, който иска да влезе и сам да се огледа.

19.

Девет часът. Откъм сушата духаше вятър, палмите се отдръпваха и превиваха пред него, размахвайки отчаяно клони.

Къщата на Балардови не се виждаше от улицата. Изникна внезапно при една извивка на засадената с кипариси пътека — красива сграда от потъмнели секвои, разположена наред симетрично подредена градина. Шарлот никога не я бе харесвала. Цветните лехи бяха прекалено педантично оформени и като че ли бяха загубили всякаква връзка с природата. Принадлежаха на Гуен, а не на земята. Моравата също изглеждаше толкова безупречна, че беше трудно да си представиш истински хора да се разхождат по нея.

И си беше така, помисли си Шарлот. Тя не беше предназначена за разходки, а да ѝ се възхищават от нишата в трапезарията или от панорамния прозорец в хола. Даже колитата, които Гуен обичаше толкова много, не ги пускаха по тревата. Те си имаха двор зад къщата, оградени с мрежа места за тичане и миниатюрни къщички, както и специално помещение за майките с новородените кученца.

Заради кучетата държаха една лампа включена през цялата нощ. Шарлот забеляза някои от тях да я наблюдават внимателно през мрежата е вдигнати опашки, сякаш все още не са сигурни, че е приятел.

Тя им каза тихичко няколко думи и една от опашките се размаха бавно, с достойнство, като ветрило от пера в ръцете на снизходителна графиня.

Другите три колита — любимците на Гуен — бяха горе с нея в спалнята. Лежаха до леглото ѝ, истински боен строй от защитници. Гуен им беше наредила да легнат и те се подчиниха, ала очите им бяха неспокойни, следваха всяко движение на стопанката, следяха лицето ѝ за обезпокоителни признаци и от време на време голямото коли с черната козина надаваше тъжен вой като дете.

— Докторе, докторе... не мога да дишам.

— Прекалено много се стараете. Отпуснете се.

— Добре. Ще го направя. Нали няма да... се задуша?

— Не. Пристъпът почти е отминал. Ето вижте сама. Сложете пръстите си тук, на китката. Чувствате ли пулса си?

— Мисля, че да.

— Не е много по-ускорен от моя.

— Така ли?

— Разбира се.

Дишането на Гуен се беше нормализирало веднага щом вниманието ѝ бе отклонено от необходимостта да си поема въздух. Шарлот често бе срещала подобна реакция у децата, които се страхуват да заспят, понеже може да спрат да дишат.

Главата на Гуен се отпусна сред дантелените възглавници. В този момент Шарлот забеляза синината отстрани на врата ѝ, скорошна синина, все още тъмна, с размер почти колкото палец.

Гуен я забеляза, че гледа насиненото, и докосна много внимателно мястото с пръсти.

— Опитва се да ме убие. Каза, че един ден ще го направи, и наистина опита. Но нещо се уплаши, може би кучетата го стреснаха с ръмженето си. Изведнъж ме пусна и се качи в стаята си. Не съм го виждала оттогава. Случи се преди две вечери, горе-долу по това време.

— Насиняването не е сериозно. — Помисли си: „Не толкова сериозно, колкото куршумените дупки в челото на Еди или лугавата, давяща вода, погълната от Вайолет в битката ѝ за малко въздух“. Не синината беше сериозна, а намерението зад нея. Спомни си думите, произнесени от Луис последния път, когато го видя: „Не съм прекалил с пиенето. Или поне пил съм само с лечебна цел, за да се удържа и да не удуша жена си“.

Искаше ѝ се да каже нещо ободрително на себе си и на Гуен, но единственото, което успя да измисли, бе само:

— Хората вършат странни неща в моменти на гняв.

— Той не беше ядосан. Нищо не съм направила да го ядосам. Върна се онази вечер и аз казах: „Здравей, скъпи. Къде беше?“. А той отвърна: „В ада, в ада бях“. Толкова се изненадах. Луис винаги ми е обяснявал къде е бил.

„Не е, глупачке жалка. Караш ме да мразя себе си, Луис, самия живот.“

Гуен тихо каза:

— Вие познавате моя съпруг.

— Да.

— Вие го познавате такъв, какъвто сте го видели, а не какъвто е. Той е жесток човек. Няма чувства. Другите за него са камъни: може да ги вземе в ръка, да ги захвърли или да ги подритва. За минутка не се замисля, че те са човешки същества и също изпитват болка и отчаяние.

Съвсем не е такъв, искаше й се на Шарлот да възрази. Луис е добър човек, но характерът му е бил изкривен от твоята ограниченост, вкиснат от вечно миличкото ти поведение. Не обвинявай него, пък и себе си. Никой не е виновен. Съдбата е измамила и двама ви, а също и мен, та дори и Истър. Четворна измама.

Мъничката уста на Гуен бе стисната недоумяващо.

— Толкова е странна тая негова жестокост. Колкото повече се старая да му угодя, толкова повече ме презира. Гледа ме през масата по време на вечеря, а на мен сърцето ми се обръща. Мъча се да бъда умна и забавна, както подобава на една съпруга. Даже чета една книга с разни историйки за разказване, интересни факти и разни такива. Но...

— Тънката й ръка се вдигна и падна в израз на безпомощност. — И най-смешните неща, които разказвам, не са смешни, а глупавите прозвучават още по-глупаво, когато ме гледа така — сякаш съм червей, който с удоволствие би размазал с обувката си.

— Досега не сте ми говорили за това.

— И аз си имам гордост — каза сковано Гуен, — и репутация.

— Разбира се.

— Никой не може да ми ги отнеме, въпреки че Луис се опитва. — Тя заопипва възглавниците. Те бяха миниатюрни, съобразени с нейния ръст подобно на всичко останало в спалнята. Стая на малко момиченце, помисли си Шарлот, като погледна плюшеното мече, подпряно на орнаментираното гардеробче, и усмихнатата френска кукла, поставена седнала до прозореца. Годиците минаваха, а малкото момиченце се страхуваше да порасне. Тук, в стаята си, то беше недосегаемо за времето. Въпреки че вече не си играеше с мечето, играчката си беше на място: ако поискаш, да я вземеш, а мекото й пухкаво телце създаваше чувство за комфорт и служеше за символ на сигурност и невинност. Само че момиченцето беше започнало да остарява, а с възрастта бе се появил и страхът. Страхът от тъмното, от спирането на дъха, други безименни страхове, познати на сърцето й —

и то се блъскаше безпомощно като обезумяло в гърдите ѝ, сякаш е душата на уплашено птиче.

— Май не вярвате, че Луис се е опитал да ме убие — каза Гуен. — Но наистина е така и аз знам защо. Той си има друга. Ама вие изглеждате изненадана, доктор Кийтинг, почти колкото мен самата, когато разбрах. Въпреки че сигурно не е трябвало да се учудвам. Случва се и в най-добрите семейства. Съпругът се отегчава от жена си и се хваща, с която му попадне, някоя сервитьорка или продавачка, от ония евтини повлекани, дето имат морал колкото една разгонена котка.

Лицето на Шарлот беше каменно.

— Озлобена ли ви се виждам, доктор Кийтинг? Е, добре, така е. Ужасно, ужасно е да знаеш за тази жена и все пак да нямаш понятие коя е тя, за да отида и да поговоря с нея, да я накарам да осъзнае.

— Какво?

Гуен примигна.

— Какво ли? Ами че разрушава един дом, един брак.

Не е такава, аз не съм такава и нищо не разрушавам, помисли си Шарлот. Този дом принадлежи на теб и на кучетата, а бракът бе съсипан отдавна, още преди да ме запознаеш с Луис тук, в тази къща. И не съм повлекана. Аз съм почтена жена, работя много и когато ми провърви, дори успявам да направя някому добро.

— Мисля, че сега се намира точно там — продължи Гуен. — С оная. Не го казах на полицията, когато им се обадох сутринта. Срам ме беше. Просто им съобщих, че съпругът ми е изчезнал. А после, късно следобеда, един от тях дойде у нас. Обясни, че искал да се поогледа, за да види дали няма да намери някаква следа къде може да е отишъл Луис. Името му беше необичайно — Истър. Разбирате ли нещо от полицейската работа, доктор Кийтинг?

— Много малко.

— Просто се питах. Стори ми се, че този полицаи се държа доста странно. Качи се в кабинета на Луис и го чух да печата на пишещата му машина. Не е ли необичайно? Защо му е да пише на машината на Луис?

— Не знам — отвърна Шарлот. — Но е имал причина, той винаги има причина.

— После слезе пак долу и ми зададе куп чудати въпроси.

— Чудати ли?

— Такива ми се видяха. Попита ме какви пътувания сме предприемали с Луис от Коледа насам. Е, аз естествено не съм ходила никъде. От една страна, сърцето ми, пък и, от друга — обичам моя малък дом. Тук се чувствам щастлива. Не се нуждая от вълненията, по които Луис, изглежда, копнее... Казах го и на полицая. Той поясни, че се интересувал от кратките му разходки и командировки, понеже можело да отиде на някое от същите места. Хората се повтаряли според него. — Тя заувива кичур коса с тънките си, нервни пръсти. — Не му съобщих, че Луис се е опитал да ме удуши. Имам си гордост.

Настъпи дълго мълчание. Шарлот си представи как Истър шари из кабинета на Луис с поглед, изострен от омраза... Истър, който я чака у дома и навярно, докато се мотае, отива в кухнята и вижда запалената лампа в гаража.

— Ако знаех къде се намира — обади се Гуен, — щях да мога да спя спокойно и да спра да се тревожа толкова. Само че той се държи странно почти цяла седмица вече. Когато за последен път вечеряхме заедно пред две вечери, едва ли каза и дума. Опитвах се да поддържам някакъв разговор, та госпожа Питърс да не заподозре, че нещо не е наред — тя е готвачката ни и е страхотна клюкарка. Пък и току-що бях прочела за момичето, дето се удавило, и го споменах пред Луис — мислех, че ще го заинтересува, но той ме срыза да млъквам, и то точно пред госпожа Питърс... Ужасна история е тая с момичето.

— Да.

— Чудя се дали... се е мъчила?

— Сигурно.

— Но всичко е свършило бързо, нали? Разбира се. Така трябва да е било. Много бързо. Просто не мога да понасям страданието. Никога не бих могла да стана лекар като вас. Само че докторите, предполагам, свикват да гледат болки и смърт.

— В известен смисъл.

— Аз пък никога не бих могла. Много съм чувствителна. — Долната й устна затрепери. — Поне момичето е мъртво. Сега е вън от нещата. Няма повече проблеми. О, толкова съм уморена. Толкова ужасно уморена.

— Ще ви дам хапче за сън.

Очите на Гуен веднага се разтвориха панически.

— Не. Не. Няма да вземам нищо. Трябва да съм нащрек, да не би да си дойде и да се опита...

— Опасността е много малка. Но мога да се обадя на госпожа Питърс и да я помоля да стои при вас тази нощ.

— Не. Тя си има семейство и собствени грижи. Доктор... доктор Кийтинг, какво бихте направили на мое място?

— Не знам. Бих отишла на хотел навярно.

— Ами кучетата? Няма кой да се грижи за тях?

— Все едно, аз не мога да ви посъветвам — бавно каза Шарлот.
— Личните проблеми невинаги биват разрешавани чрез обективни разсъждения. Начинът, по който аз бих постъпила, може да е обратен на поведението, което би било добро за вас.

— Май че е така. Божичко, толкова сте разумна и интелигентна! Ще ми се да познавахте съпруга ми по-добре. Той харесва умните жени, може би защото аз съм глупава. — Едното ъгълче на устата ѝ се изкриви в тъжна усмивчица. — Как ми се иска всичко в живота ми да е под контрол, както навярно е при вас. Обзалагам се, че нямате никакви проблеми.

За Шарлот това беше върхът на иронията. Погледна френската кукла на прозореца. Тя се усмихваше многозначително с нарисуваните си уста.

20.

Истър я чакаше. Не беше нужно да го пита намерил ли е Еди и Вос: в гаража не светеше.

Той я погледна през стаята. Всички лампи все още бяха запалени и всяка черта и извивка на лицето му бяха отчетливи и мрачни.

— Имаш си големи неприятности, Шарлот.

Тя мълчаливо отиде до големия прозорец, където стоеше столът на Луис, и се загледа в светлините на града. Само преди пет вечери беше стояла на същото това място и се бе чудила коя ли от тях е на Вайолет. Беше разказала за нея на Луис и бе му се доверила: „Луис, мисля, че направих грешка“.

Е, грешката се бе разраснала като рак, побеснелите й, злокачествени клетки се бяха прехвърлили от един живот на друг, докато накрая бяха обхванали всички — Вайолет и Еди, Вос, жена му и стареца Тидълс, Истър, Луис, Гуен и госпожа Райърлинг. Грешката й бе заразила всеки от тях, но последната й жертва беше самата тя, Шарлот Кийтинг.

Каза, без да се обръща:

— Съобщи ли вече?

— Още не.

— Но ще го направиш.

— Длъжен съм.

— Предполагам, осъзнаваш, че това ще сложи край на живота ми тук, на работата ми.

— Да.

Шарлот затвори очи. Усещаше клепачите си сухи и прашни.

— Каква ирония, а? Щеше ми се само да помогна на Вайолет, когато отидох на „Маслините“ през онази нощ. Задълженията ми изглеждаха толкова ясни и неотменни. Аз всъщност нямах желание да ходя в оная къща. Страхувах се от нея. Помня какво си помислих — че там са се случили толкова много неща, та едно в повече даже няма да

бъде забелязано. Не съм била права. Навярно предприех доста погрешни стъпки, натиснах грешни копчета, чуках не където трябва.

— Все още имаш шанс — каза Истър, — ако намериш Балард.

— Наистина ли толкова го мразиш, че искаш да го забъркаш в тая каша?

— Не е достатъчно голям и важен, че да го мразя. И се смаява с всяка изминала минута.

— Изразяваш се странно.

— Ще ме разбереш, ако се заслушаш в думите ми. Или не искаш?

— Не съм сигурна. Аз... аз съм объркана. Всичките тези намеци за Луис...

— Опитвах се да те сваля на земята внимателно, Шарлот. Ти не желаеш да слезеш. Хвърчиш из облаците, дори и сега. А когато един облак натежи, завалява. Извива се буря.

— Бъди директен, ако обичаш.

— Опитвам се — каза Истър. — Балард не ти е казал, че познава Вайолет, нали?

— Той не я познава.

— Не е така. Именно той я е изпратил при теб.

— Не! Не го вярвам!

— Трябва. Истина е. Детето е било негово. Изпратил я е, понеже е знаел какво изпитваш към хората в затруднено положение, и се е надявал да я отървеш от бебето, да ѝ помогнеш и едновременно с това да му спасиш кожата.

— Не. — Възражението несигурно заседна в гърлото ѝ. — Той ми каза... през нощта, когато се срещнахме на вълнолома, че даже не я познава. Повярвах му. Говореше истината, сигурна съм.

— Може да е така, поне доколкото на него му е било известно. Възможно е да не е помнел момичето и дори да не е знаел името ѝ, докато не е видял снимката ѝ във вестника на следващия ден, снимката и името на градчето, откъдето е родом. Тогава се е сетил.

Настъпи дълго мълчание, нарушавано единствено от тиктакането на часовника на камината, отброяващ неспокойните минути.

— Това не са догадки — обади се Истър. — Знам, че е изпратил Вайолет при теб, понеже името и адресът ти на картичката, намерена в

твоята чанта, са напечатани на пишещата машина в кабинета на Балард.

— Опитваш се да го натопиш. Фабрикуваш улики срещу него.

— Не действам по този начин — категорично каза той, — дори и заради любов към жена. Още доказателства ли искаш?

— Не.

— Имаш нужда. — Истър извади сгънат лист хартия от джоба си и ѝ го показва. Беше фотокопие на страница от адресната книга на мотела „Розова градина“, в Ашли, Орегон, С. Винсънт Ролс, собственик и управител, дата: 26 февруари. Име — Л.Б. Балард. Адрес — „Корона дел Мар“, номер 480, Салинда, Калифорния. Автомобил — „Кадилак“, регистрационен номер „Калифорния 17 У 205“.

Шарлот не можеше да откъсне очи от името на фотокопието. Изписано бе много небрежно и набързо и тя не беше сигурна дали почеркът е неговият или не. Каза:

— Не прилича съвсем на неговия почерк.

— Но е.

— И това не доказва нищо, освен че се е отбил в Ашли да пренощува.

— На двадесет и шести февруари.

Шарлот не отвърна, въпреки че разбираше значението на датата. Сега беше началото на юли, а Вайолет беше в четвъртия месец, когато умря. Но как е станало? Луис не е такъв, помисли си Шарлот. Той даже не би я погледнал — момичето можеше да му бъде дъщеря, толкова бе младо и невежо и дори не беше красиво, а Луис бе представителен мъж, малко флегматичен, човек, който държи на мястото си в обществото и репутацията си. Луис и Вайолет. От мисълта ѝ се догади. Тя заседна в гърлото ѝ и не можеше нито да я преглътне, нито да я изкашля. А момченцето, умряло заедно с Вайолет, е било на Луис, можело е да порасне и да заприлича на него, да се движи като него — синът, за когото винаги си е мечтал, а сега в кофата за боклук в моргата или вече изгорен на прах в пещта. Горкият Луис, помисли си тя. Но съжалението ѝ бе примесено с желязна доза горчивина.

Истър я наблюдаваше с присвити очи.

— Не държа да изправя Балард пред правосъдието от морални съображения. Това са женски неща. Как си прекарва почивните дни в Ашли или Кукамонга, не е моя работа.

— Но успя да го превърнеш в твоя работа. Случайно също да влизаш с взлом в заключени хотелски стаи или да надничаш през прозорчетата на вратите и да пълзиш под...

— Аз издирвам един убиец — прекъсна я Истър. — А не някой евтин Ромео.

Шарлот облегна чело на стъклото, за да се овладее. Светлините на града се завъртяха, после забавиха движението си и спряха.

— Луис не е нито едно от двете — каза накрая тя.

— И двете е.

— Не. Не разполагаш с доказателства.

— Не мога да докажа, че е убил Вайолет. Но той ме улесни, като застреля Вос и О'Горман и остави телата в гаража ти.

Тя се извърна с лице към него.

— Луис не би постъпил така. Дори и да е бил в безизходица, не би ме забъркал в подобна каша. Той ме обича. Смей се, ако искаш, но е вярно. Той ме обича.

— Но обича преди всичко себе си и това е голямата му страст. За съжаление ти си на второ място, Шарлот.

Тя повтори упорито:

— Никога не би постъпил така.

— Признавам, идеята да докара кола с подвижен покрив, в която има две тела, в гаража на приятелката си е доста глупава. Но, предполагам, очаквал е да те няма още няколко дни и е възнамерявал да се възползва от времето и да открие някакъв изход от бъркотията. Погледнато от този ъгъл, постъпил е хитро. Гаражът ти е на практика единственото безопасно място, където би могъл да скрие телата, докато измисли начин да се отърве от тях.

Луис и Вайолет. Луис и Вос. Луис и Еди. Три смъртни случая вече и още смърт в очите на Истър.

— Повтарям — каза полицаят. — Имаше ли Балард ключ от гаража ти?

— Оставих вратата отключена.

— Но той е имал ключ?

— Не виждам какво променя...

— Имаше ли ключ?

— Да!

И двамата бяха повишили глас, но при Истър той прозвуча ниско, а този на Шарлот бе висок и пронизителен.

— Трябва ли да изцеждам всичко капка по капка от теб? — попита той. — Не разбираш ли, че се опитвам да ти помогна?

— Не ми трябва такава помощ.

— Не можеш да бъдеш много придирчива на този етап от играта. По-добре се възползвай от цялата помощ, която можеш да намериш, докато все още ти я предлагат. Вън в гаража ти има кола с двама много мъртви мъже и аз съм длъжен да докладвам за нея. Трябва да съобщя на шефа, на прокурора, на шерифа. При това трябваше да го направя преди половин час, но аз ти дадох шанс. Къде е Балард?

— Не знам.

— А даже и да знаеше...

— Нямаше да ти кажа.

— Играеш ролята на малката предана женичка, а? — През лицето му мина неприятна усмивка. — Е, хайде, предана женичке, нека да ти покажа нещо.

— Не съм длъжна да...

— Хайде. Искam да видя как предаността ти хвърква във въздуха право пред слепия ти поглед.

Тя усети подтик към насилие. Имаше желание да се пресегне и да го фрасне. За пръв път от детските години насам ѝ се приискваше да удари някого, да го нарани.

— Ти си един недостоеен...

— Грубиян — довърши той. — И простак. Да, известно ми е.

— Моята... моята привързаност не е толкова абсурдна, колкото ти май я мислиш. Няма доказателства, че Луис е виновен за каквото и да било.

— Не като за пред съда. Може да отнеме месец, два, за да се съберат свидетелите и специалистите по медицина и балистика и да се организират уликите. Но дори и в този момент съм убеден, както се изразява съдията в напътствията си към съдебните заседатели, без да храня никакви съмнения и по съвест, че Балард е убил и тримата — Вайолет, Вос и О'Горман.

„Без да храня съмнения и по съвест.“ Тежки, мрачни думи, като от погребална проповед.

Истър погледна към часовника си, преди да отвори входната врата.

— Не разполагаш с много време. Идваш ли?

— Къде отиваш?

— Само до гаража.

— Не искам.

— Страхуваш се да не се увериш?

— Не.

— Хайде, Шарлот.

— Не.

Истър направи жест на нетърпение.

— Ако трябва да те убеждавам, че Балард е убиец, за да направиш нещо и да се измъкнеш от тази каша, налага се да дойдеш в гаража и да се увериш с очите си.

— В какво?

— Оръжието.

— Оръжие ли?

— Много повече си загазила, отколкото си мислиш, Шарлот. Уликите сочат, че са застреляни в колата, може би дори тук, в гаража ти. — Той спря. — Идваш ли?

— Да. — Искаше да го види. Дори изпита внезапно надеждата, че ще може със сигурност да каже, че то не принадлежи на Луис. Той имаше пистолет за спортна стрелба, всъщност два. Помнеше деня, когато ги видя за пръв път. С Луис бяха отишли на пикник на една далечна ивица плаж близо до Пизмо и той се опита да ѝ обясни разликата между револверите и автоматичните пистолети...

— *Револверите са такива. Сега значи автоматичните пистолети действат по различен начин. Патроните се зареждат в пълнителя, той се пъха в дръжката, а това тук устройство изхвърля празните гилзи и вкарва нов патрон в цевта. А пък револвер, подобен на този, има въртящ се цилиндър, който — ти не ме слушаш, Чарли.*

— *Слушам те.*

— *Добре, какво е това в ръката ми, тогава?*

— *Колт, 38-ми калибър, за спортна стрелба. Скъпи, слънцето ме унася. Пък и какво е калибърът?*

— Наистина ли не знаеш?

— Наистина.

— Ти си една удивително невежа, но мила жена — тържествено каза Луис. Беше се навел да я целуне все така с пистолет в ръката.

Щастлив ден. Мислеше за него, докато вървеше мълчаливо след Истър към гаража. Плажът, слънцето, щастието бяха далечни, сякаш са били сън.

Истър светна с фенерчето си на задната седалка. Лъчът се насочи обвинително като пръст към оръжието на пода до коляното на Вос.

— Виждаш ли го?

— Да.

— Познат ли ти е?

— Не... не знам... аз съм много невежа по отношение на револверите.

— Не си чак толкова, иначе нямаше да го наречеш револвер.

— Аз... аз си мислех, че на всичко се казва револвер.

— Нима? — Светлината не помръдваше от оръжието, беше безмилостно стабилна. — Е, наистина е револвер, при това много интересен. Обърни внимание на вдлъбнатината по дължината на цевта. Тя е за по-точно прицелване. Да познаваш някого, който се занимава със спортна стрелба?

— Не.

Той издаде звук на недоверие.

— Моделът му е доста разпространен — „Колт“, тридесет и осми калибър. Необичаен го прави само дръжката ръчна изработка и фактът, че има два такива, чифт са. И другият се намира в кабинета на Балард. Видях го там днес следобеда.

Шарлот се извърна. Лампата на тавана на гаража бе запалена и на светлината ѝ, в рязък контраст с чуждата кола и съдържанието ѝ, изпъкваха обикновените предмети от ежедневието ѝ: градинските сечива, платнените ръкавици, които си слагаше, за да запази ръцете си, куфарът с вълнени дрехи, прибран за през лятото, старият велосипед, който понякога караше за физическо натоварване. Всички те ѝ изглеждаха далечни като оня ден на плажа с Луис. Имаше чувството,

че никога повече няма да може да подхване живота си оттам, откъдето го бе оставила. Бримката бе изпусната и дори и да имаше как да се върне и да я хване, шарката вече неумолимо се беше променила.

Шарлот произнесе уморено:

— Имам законното право да не казвам нищо.

— Вярно е.

— Искам да... се прибера вкъщи.

Той я последва обратно в къщата. Лицето му бе неестествено зачервено като на човек, който се опитва да се въздържа и да овладее гнева си. Закрачи из стаята бавно, тежко, натискайки при всяка крачка.

— Шарлот...

— По-добре вземи слушалката и докладвай.

— Засега не. Мога да отложам няколко часа. Тебе те е нямало, разбра ли? Нямало те е и още не си се върнала.

— Ще ми се да не бях се връщала. И никога да не бях заминавала. Да не бях срещала никой от вас, Вайолет, Еди, теб или...

— Успокой се. — Той отиде в кухнята, намери бутилка бърбън и й наля малко във водна чаша. — Изпий го.

— Не искам.

— Страхуваш се да не се разприказваш? Виж, Шарлот, това вече не е само въпрос на привързаност, а как да се предпазиш от съсипване.

— Не мога да се предпазя. Те са там, Вос и Еди. Няма начин да се отърва от тях.

— Знам. — Той остави чашата с бърбън на холската масичка. — Но можеш да намалиш максимално значението на факта, че са били открити в гаража ти. При настоящото положение на случая това е въпросът, върху който ще се съсредоточат вестниците. „Двойно убийство в гаража на известна лекарка“ — ще се хванат здравата и независимо дали си виновна или не, ще бъдеш залята с кал. Ще те обвини и осъди не група съдебни заседатели, равни на теб, а няколко журналисти търсачи на пикантни истории, един прокурор, който обича да го снимат за пресата, неколкостотин домакини, изпитващи злобно негодувание срещу факта, че имаш професия, неколцина недоволни пациенти, част от приятелите ти — те ще са знаели „през цялото време“, — двама-трима от членовете на някоя обществена организация, видели те да изпиеш една бира веднъж през 1943 година,

и обичайният набор от религиозни манияци, невротици, садисти... Ето това ще бъде твоят съдебен състав. Е, харесва ли ти?

— Не. — Усещаше гърлото си продрано, сякаш е яла стъкла.

— С тебе сега ще се опитаме да променим акцента — продължи Истър. — Мястото, където са били намерени Вос и Еди, няма да изглежда толкова важно, ако убиецът им бъде намерен преди това. Намерен и си признае. — Той отново погледна часовника си. — Не разполагаш с много време за размишление. Къде е Балард?

— Не знам.

— Но знаеш кои са му приятелите?

— Някои от тях.

— Къде е най-вероятно да се крие?

— Едва ли се укрива някъде наблизо.

— Размърдай мозъка си — дрезгаво каза Истър. — Сигурно се намира наблизо. Надали е докарал оная кола в гаража ти с намерението да я остави там. Възнамерявал е да се върне, да се отърве от нея. Ала аз не знам кога, а времето тече.

— Какво трябва да направя?

— Намери го. Давам ти три часа.

— А ако не успея? — Чувстваше краката и ръцете си студени и чупливи като клонки.

— Опитай. Познаваш навиците му, приятелите му, местата, където обича да ходи.

Тя се поколеба:

— Ако го намеря, какво да правя?

— Кажу му да спре да се крие, че представлението е свършило.

— Ти къде... къде ще бъдеш?

— Аз ли? — Устата му се разтегна в усмивка, но погледът му не се промени. Очите му изглеждаха плоски и твърди като монети. — Ще чакам тук. Ако Балард се появи, не искам да се почувства самотен.

По лицето му Шарлот разбра, че полицаят желае именно това — Луис да пристигне за колата, а Истър да го чака като лъв, дебнещ край извора, сигурен, че антилопата ще дойде. Той не вярваше, че тя ще го намери, само се опитваше да се освободи от нея, за да могат те двамата да се срещнат насаме. По гърба ѝ пробягна студена тръпка на страх. Непременно трябва първа да стигна до Луис, помисли си тя. Независимо какво е извършил, трябва да го предупредя за Истър.

Шарлот погледна през стаята към полица. Почувства прилив на омраза към него — към високомерието му, силата, маниакалната му неприязън към Луис. Докато го подминаваше на път за вратата, юмруците ѝ се свиха, готови да удрят.

Той ги забеляза. Усмивката му изчезна. Със светкавично, грубо движение Истър се пресегна, сграбчи китките ѝ и ги притисна към гърдите си с една ръка. С другата я хвана за врата, наведе се и притисна устните си към нейните.

Пусна я изведнъж и тя залитна леко, притиснала opakото на ръката си до натъртената си уста.

— Това ти е заради нищото — обясни той. — Заради липсата на насърчение, на взаимност. На мили усмивки, нежни погледи, нищо.

— Ти си един евтин, мръсен...

— Драсвай — тихо я пресече той. — Намери нашия любовник. Търпението ми взема да се изчерпва.

21.

По някое време през изминалия час откъм пустинята от другата страна на планината бе задухала „Света Ана“ — горещ, сух, задушаваш вятър, който превиваше дърветата, вдигаше пушилка по градските улици, прогонваше хората по домовете им или по входовете, където те се свиваха, кашляйки и прикривайки очите си с длан. Разни боклуци се търкаляха нагоре-надолу по паважа като нахални птички, залепваха сгърчени по предните стъкла на колите за секунда и отново отлитаха.

Вятърът разкъсваше града на парчета, изпразваше улиците, оголваше дърветата — полудял, объркан, духащ едновременно във всички посоки. Шарлот се почувства като част от него, и двамата изпаднали в същото диво объркване. Не знаеше къде се намира Луис или как да го намери. Не беше сигурна даже дали е жив.

Луната се зъбеше през листата на гигантските дъбове, забулена, предизвикателна като наполовина призната тайна: „Жив ли е? Може би. Къде е? Някъде, тук или там“. Шарлот нямаше нито надежди, нито планове, но все отнякъде трябваше да започне. Отиде с колата си до сградата, където се намираше кабинетът му. На втория етаж през частично затворените венециански щори светеше. Луис често работеше нощем и тя го бе чакала, седнала в колата или във фойето долу, правейки се, че чете указателя на етажите до асансьора. Х.М. Морис, електролиза. Асоциация на наемодателите в Салинда. Ч. Чарлс Томлинсън, брокер. Балард и Джонсън, адвокати...

Асансьорът бе заключен за през нощта. Един възрастен негър с бяла вълниста коса с формата на шапка миеше пода, бършейки на едно и също място, сякаш мислите му са много далеч, заети от доста по-нежни неща, отколкото плочките.

— Здравей, Том.

— Да, госпожо.

Разбра, че не я помни. Хората влизаха и излизаха, разменяха си имена, лица, носеха дрехите на другите — те бяха толкова много, че

изгубваха самоличността си в главата на Том и той изтриваше отпечатъка от стъпките им с парцала си.

— Хубава, ясна вечер, госпожо — каза Том.

Независимо дали валеше, дали градът бе захлупен от мъгла или блъскан от пустинния вятър, вечерите винаги бяха хубави и ясни за него. Той стоеше на закрито, спеше в мазето и се хранеше седнал на стол с висока облегалка в килера за метлите и парцалите, четейки Библията или поне държейки я отворена на скута си. („Той не може да чете — бе й казал веднъж Луис пред самия него. — Но е много набожен и обича да намира думите, които познава, като например Бог и рай.“

„Бог и рай са хубави думи.“ — поясни Том с достойнство.)

— Том...

— Да, госпожо.

— В... виждал ли си господин Балард тази вечер?

— Не, госпожо, не помня такава работа.

— В кабинета му свети.

— Може. Не съм си спомнил да я загася.

— Ще се кача и ще проверя.

— Асансьорът е изключен, госпожо. Пеша ще трябва да качиш.

— Няма нищо, Том.

— Стъпалата мокри, да внимаваш.

— Добре.

Коридорът горе беше слабо осветен и миришеше на сапун и хлор. Вратата на кабинета на Луис беше наполовина отворена и се виждаше част от приемната — луксозното двойно канапе, тапицирано със златист сатен, и тропическият аквариум, вграден в стената. Лампичките му бяха запалени и миниатюрните рибки плуваха безмълвно зад стъклото — нашарени на ивици, кадифеночерни и ярко светещи, дребни като кабарчета.

Още щом видя, че в аквариума свети, разбра, че не Луис е в кабинета. Той не обръщаше внимание на рибките — те принадлежаха на Върн Джонсън, който ги хранеше и се суетеше около тях със същите грижи, отделяни от госпожица Шилър за котарака й.

Тя почука на вратата и извика:

— Върн?

— Кой е?

— Шарлот.

— Ами влизай, влизай, Чарли.

Тя влезе и затвори зад себе си. Върн Джонсън беше едър мъж с лице като луна и дебели рогови очила, които му придаваха фалшиво изражение на отнесеност. Познаваше го от години, беше съученичка със сестра му и бе отхвърлила неговите донякъде пиански и братски предложения. Именно на едно от неговите събирания за пръв път бе говорила насаме с Луис, седмица след като Гуен ги запозна.

„Знаете ли, помолих Върн да ви покани, госпожице Кийтинг.“

На нея не й беше харесало началото. Каза резервирано:

„Нима?“

„Да. Исках да поговоря с вас. От два дена мисля какво да ви кажа, само че сега забравих всичко. Ала идеята най-общо беше да ви впечатля с ума си.“

„Защо ви е да го правите?“

„Откъде да знам, освен че изглеждате толкова компетентна и превъзхождаща другите, та и на мен ми се иска да ви покажа, че и аз съм същият.“

Произнесе думите с някаква тъжна откровеност.

„А такъв ли сте, господин Балард?“

„Винаги съм си го мислил.“

Тогава тя смени темата с преднамерена внезапност.

„Госпожа Балард не е ли с вас тази вечер? Надявам се, не е болна.“

„Не. Не е болна.“

Той се обърна и я остави, а след малко Върн дойде и й съобщи, че си е заминал.

„Какво толкова му каза?“

„Ами нищо, съвсем нищо.“

„Той е много свястно момче, Чарли. Което е цяло чудо, като се има предвид жена му.“

— Седни, Чарли — покани я Върн.

— Благодаря.

— Луис ли търсиш?

— Аз... Да.

— Значи ставаме трима. Гуен се обажда целия ден.

Шарлот не седна. Каза:

— Няма да ти преча, ако си зает, Върн.

— Не съм. — Той взе една малка стъклена купа от масата и я вдигна към светлината. В нея имаше черна рибка, не по-голяма от два-три сантиметра. — Виждаш ли тази малка госпожичка? Не ѝ личи особено, но се кани да стане майка. Проблемът е, че инстинктът ѝ за хранене е значително по-силен от майчините ѝ инстинкти, ето защо трябва да изчакам и да се погрижа да не изяде поколението си.

— Върн... кога си го видял за последен път?

— Преди три дни.

— Обаждал ли се е по телефона?

— Вчера сутринта. Беше пиян.

— Пиян?

— Така ми се стори. — Той върна купата на масата, но продължи да наглежда рибката, докато, говори. — Какви ги върши Луис между другото?

— Не мога да ти кажа.

— Не искаш.

— И двете.

— Строго секретно, а? Обзалагам се, че Гуен вдига пушилка, понеже е разбрала за вас двамата с Луис. Нашата Гуен не е толкова тъпа, колкото изглежда. Дъската ѝ хлопа, но не е сто процента глупава.

— Не е разбрала. Това няма нищо общо с нея. По-... по-сериозно е.

— Ясно.

— Върн, когато се обади, той каза ли ти къде се намира?

— Не. Знам само, че разговорът беше градски и не се обаждаше от уличен телефон. Чуваше се доста шум — приказващи хора, тракане на чинии, дрънкане на касов апарат. Сигурно е бил в някое кафене или бар, където няма отделна телефонна кабинка.

— Не го ли попита къде се намира?

— Разбира се, че го попитах. Но той не ми отговори. Очевидно нещо се беше скарал с Гуен, понеже ме помоли да ѝ се обадя и да ѝ се извиня от негово име, но да ѝ кажа да не се опитва да го търси. Аз ѝ

позвъних, но тя вече се бе обадила в полицията. Гуен притежава невероятен талант да върши точно това, което не трябва.

Една от рибките роди първата си рожба. Приличаше на половинсантиметрова тясна черна кадифена панделка, но беше жива и завършена. Веднага заплува из аквариума, абсолютно безразлична към майката, както и тя към нея, прекарвайки първите минути от живота си по начина, по който щеше да изживее и последните — в търсене на храна.

Лицето на Върн се оживи.

— А, пак започва. Божичко, не е ли страхотно това мъниче? Знаеш ли, последния път роди двадесет и две. Продължи повече от четири часа.

Шарлот погледна рибката, която току-що им бе демонстрирала с отегчената лекота на специалист чудото на раждането. Помисли си за човешките рожби, самите те рибки, но безпомощни, без кости, слепи и глухи, хранени чрез пъпната връв — растежът им бавен, появата на този свят жестока. А между тези две насилствени събития — шокът от раждането и от смъртта, непредсказуемостта им съществуване.

Рибката забеляза рожбата си, направи кръг около нея и загуби интерес, понеже вече бе нахранена.

— Чарли — обърна се към нея Върн.

Тя погледна уморено към него.

— Чарли, вече почти от година насам от време на време ми минава през ум, че би следвало да ти се извиня.

— Защо?

— Май не биваше да си играя на купидонче. Помниш ли първата вечер, когато срещна Луис в моя дом?

— Да.

— Не предполагам, че нещата ще се развият по този начин.

— Никой не е предполагал.

— Мислех си... по дяволите, толкова съм привързан и към двама ви, просто исках да се съберете. Изглеждахте като предопределени един за друг, нали разбираш? И се надявах, ами май всъщност съм се надявал Гуен да вземе да умре или нещо такова. Ама и аз съм един мечтател, а?

— Изживях една щастлива година — успокои го Шарлот. — Би трябвало да съм ти благодарна за нея.

— Недей обаче — рязко каза той. — Чувствам се отговорен.

— Не бива. Бях готова да се влюбя и го направих. Никога до този момент не бях обичала.

Тогава Върн се усмихна с приятелска, но доста тъжна лека усмивка.

— Дори и мен?

— Не.

— Проблемът ми е, че се налага да изчакам появата на някоя жена, която харесва рибки или пък мен самия дотолкова, че да ги заобича.

Видя я да поглежда към вратата и каза:

— Не си тръгвай още.

— Налага се.

— След като не иска да го открият, не го търси, Чарли. Може да си има причини.

— Аз също си имам такива.

— В такъв случай... — Той ѝ отвори вратата. — Все едно, желая ти късмет.

— Благодаря, Върн.

Долу във фоайето старият негър все още миеше плочките по пода и си пееше тихичко, докато работеше.

— Лека нощ, Том.

— Подът е мокър, стъпваш внимателно.

— Добре.

— Хубава, ясна вечер, госпожо.

Тя излезе на прашната улица.

Вятърът проникваше навсякъде като любопитен призрак, през ключалките, комините, под процепите на вратите и всичко беше сякаш посипано с песъчинки на допир.

Плажът бе осеян с клони от палмовите дървета. В малкото кафене до вълнолома по масите имаше слой фин пясък, който навяваше при отварянето на вратата и постепенно се слягаше навсякъде. Сам, собственикът, обикаляше наоколо, мърморейки си под нос, и правеше безплодни опити да го избърше с една кърпа за чинии.

Шарлот седна на бара и си поръча кафе.

Телефонът си беше на мястото, както го помнеше, на края на плота до касовия апарат. В главата ѝ се появи надежда, че Луис може да се е обадил оттук вчера сутринта на Върн. С него често се отбиваха при Сам за късна вечеря. Храната беше ужасна, а съдовете никога съвсем чисти, но заведението беше от типа, в който и двамата надали щяха да срещнат познати. А и задното сепаре, където обикновено седаха, имаше малко прозорче, подобно на параходен люк, с изглед към вълните, пълзящи към брега. „Нашият изглед“ — го наричаше Луис с някаква печал в гласа, сякаш иска да каже, че това е единственият, който биха могли да наблюдават заедно от малкото мрачно прозорче.

Сам донесе кафето. Грък от Бруклин, той беше дебел мъж с любопитни очи, клечести крака и тесни, изящни стъпала, които едва издържаха тежестта на тялото му. Приказваше много, винаги шепнешком с крайчеца на устата си като шпионин от филмите.

— Че как така седите тук? Задното сепаре е празно.

— Тази вечер съм сама.

— Морето да ни закриля, не сме ли всички така — каза Сам мрачно. — Аз самият се замислям дали да не взема пак да се ожена. Знам каква жена ми трябва — хубава вдовичка с нещичко настрана в банката и застраховчица. Ама такива трудно се намират, а пък в тая професия заровете са срещу теб. Идва например някоя симпатична вдовичка и какво — вижда ме с мръсната престилка и толкова, не гледа по-нататък. Разбираш ли? Сигурен съм. — Той опря лакти на бара, за да премести тежестта от краката си. — Оня, дето идваш с него, приятелят ти ли е?

— Да. Всъщност именно него търся в момента.

— Да не е станало нещо?

— Не, просто... ами да. Скарахме се. Искам да го намеря и да му се извиня.

— Не е идвал днес. Ей, шик има в него, ще знаеш. Сигурно е от дрехите — тия елегантни спортни костюми, а не омърляна престилка като...

— А вчера?

— Вчера да. Рано-рано дойде да закусва. Изяде две яйца, пийна кафе и помоли да използва телефона. Аз викам, да, разбира се. Въпреки че на теб под секрет ще ти кажа — не насърчавам хората да се

обаждат оттук. Откъде да знам дали няма да приказват с леля си Дейзи от град Джърси?

Той направи пауза колкото да обърне няколко хамбургера, печачи се на газовия грил.

— Ами обади се той и после купи един хляб, четвърт мляко и цигари. Не изглеждаше както обикновено. Облечен бе в работен комбинезон и дъждобран. Аз рекох да се пошегувам: „На риболов ли ще ходим?“. Той не отговори. Плати си сметката и излезе. Малко ме гризеше любопитството, та отидох на прозореца и погледнах къде ще отиде. Отпраши като вихрушка към вълнолома, там, дето връзват лодките. Ама в този момент, като мина онова момиче с розовите шорти, нарамило въдица с макара, нали разбираш. Окото ми някак си се отклони. Много се интересувам от въдици и макари. — Сам се изсмя на собствената си шега, подпрял подскачащия си стомах с длани.

Шарлот не го чу. Вече знаеше къде се намира Луис.

22.

На вълнолома беше тъмно, но в малката стаичка на началника на пристанището светеше и вратата бе отворена. Един младеж седеше върху бюрото и разглеждаше подметката на платнената си обувка. Беше около седемнадесетгодишен, облечен в прилепнали към тялото дънки и морска риза, с капитанска шапка, килната назад. Не изглеждаше по-малък, но лицето му бе безбрадо, а в поведението му се усещаше несигурността на младок.

Когато забеляза Шарлот на прага, той скочи от бюрото със смутена усмивка.

— Търся началника на пристанището — обясни Шарлот.

— Отиде си у дома, госпожо.

— Вие ли го замествате?

— Ами нещо такова. Тоест той ми е чичо и аз се понавъртам за през ваканцията.

— Една лодка е закотвена тук, „Мирабел“.

Несигурността на младежа се изпари.

— А, да, едномачтовото корабче на господин Джонсън. Той ми даде да се кача на него тази вечер, като го попитах може ли.

— Тази вечер? — Ако Върн е бил на корабчето тази вечер, значи цялата ѝ теория е погрешна и Луис не се крие тук. Почувства се победена, уморена, като животно, опитвало се с часове да намери пътя сред лабиринта от затворени капани и задънени улички.

Младежът я гледаше любопитно. Кафявите му очи бяха широко отворени и будни като на шпаньол. Очевидно бе, че не е свикнал сами добре облечени жени да идват на вълнолома почти в единадесет часа вечерта.

— При „Мирабел“ ли искате да отидете, госпожо?

— Да. Аз... господин Джонсън ми е приятел.

— Така ли?

— Много добър приятел. Можете да проверите, ако желаете.

Не разбра защо бузите и крайчетата на ушите му изведнъж пламнаха.

— Мисля, че може да вземете някоя от лодките долу на водата, ако я върнете сутринта.

— Ще я върна след половин час.

Той не каза нищо и изглеждаше, сякаш му е страшно неловко.

— Вижте — предложи Шарлот. — Ако изпитвате съмнения, обадете се на господин Джонсън. Смятам, че все още си е в кабинета.

— Господин Джонсън е на борда.

— На борда ли?

— Да, госпожо.

— Видях се с него в кабинета му преди половин час.

— Не, госпожо — упорито отрече момчето. — Той е на борда. Каза, че щял да спи там.

Тя слезе до дървеното мостче при водата, размишлявайки. Върн не може да е стигнал преди мен. Но ако е така, защо? Дали през цялото време е подозирал, че Луис се крие на корабчето? Нима е дошъл да го предупреди? Не, абсурдно е. Върн даже не подозира в какви неприятности се е забъркал Луис.

Тежката платформа се полюшкваше леко на отлива. Пет-шест лодчици бяха извадени на нея с обърнати дъна. Момчето спусна една от тях на водата и се върна в началото на дървения мостик, а силуетът му ясно измъкна на светлината на малката стаичка.

„Мирабел“ бе закотвена на стотина метра от брега със свалени платна. Прозорчетата ѝ бяха тъмни. Шарлот завърза лодката за кърмата и се изкачи несръчно по стълбичката.

— Върн?

Прекося палубата и отвори вратата на каютата. Очите ѝ бяха свикнали с тъмнината, ето защо успя да долови очертанията на една фигура, просната на долната койка с лицето надолу.

Слезе по петте тесни стъпала бавно, все едно краката ѝ са изтръпнали.

— Върн?

Той се раздвижи, изстена, едната му ръка посегна към главата, сякаш да се предпази от удара, който виждаше да го връхлита в някакъв кошмар. Шарлот намери ключа за лампата и я запали.

Не беше Върн. Луис.

Спеше, но продължаваше да мърда, мяташе главата си напред-назад, прикриваше лицето си с ръце. Сънят спря внезапно, както бе започнал, ръцете му се отпуснаха, битката свърши.

Тя коленичи и докосна нежно бузата му.

— Луис, аз съм, Чарли. Събуди се, Луис.

Той отвори очи. Бяха зачервени и подпухнали, сякаш е плакал. В съня си бе се бил и победил — или пък загубил — и битката, усилието бяха истински, а челото му бе покрито с пот.

— Луис...

Той извърна лице към стената. Вратът му изглеждаше много млад и уязвим.

— Нямам какво да кажа, Чарли.

— Не можеш все да се криеш. Ще те намерят като мен.

— Не ме интересува.

— А трябва. Всичко ще бъде толкова по-лошо за теб, ако се наложи да дойдат и да те приберат, по-лошо за... за всички нас.

Той стана от койката, без да отговори. В каютата нямаше достатъчно място да се изправи. Прозорчетата бяха затворени, а въздухът задушен, натежал от миризмата на бърбън. Не й се видя пиян, а зашеметен, сякаш е използвал алкохола не като средство за бягство от действителността, а като оръжие срещу самия себе си и сам се е праснал по главата с него за наказание.

— Трябва да говоря с теб, Луис. Ела на палубата.

— Късно е за приказки.

— Не, не е. — Но в гласа й нямаше убеденост, тя разбираше, че е късно. Истър й дал два часа, а те вече бяха изминали. Качи се на палубата и Луис я последва.

Брегът изглеждаше далечен, а светлините на града — недостижими като звездите.

Под акомпанимента на леките вълнички в пристанището, които припляскваха и придърпваха носа на корабчето, тя му разказа всичко, което бе научила от Истър. Гласът й бе тих и спокоен. Той нямаше връзка с думите й или страха и жалостта в сърцето й. „Доказателства“, повтори тя, „доказателства“, и думата й се видя окончателна като смъртта, по-ужасяваща от убийството.

Когато тя свърши, Луис мълча доста време, с глава, заровена в ръцете, за да не вижда Шарлот лицето му, да не намери по него

чувствата, които всеки невинен човек би изразил — шок, отричане, протест.

— Трябва да кажеш нещо, просто си длъжен!

— Съжалявам, Чарли.

— Съжаляваш. Ти съжаляваш. — Усети как в гърлото ѝ се надига истерия като жлъчка. Преглътна, за да я задържи, но в устата ѝ остана острият горчив вкус. Знаеше, че Луис няма да произнесе нито дума, която би го уличила, дори от нея да зависи спасението ѝ. Спомни си изреченото от Истър преди няколко часа: „Той обича преди всичко себе си и това е голямата му страст. За съжаление ти си на второ място, Шарлот“.

— Ако можех поне да разбера — с болка произнесе тя. — Ако знаех поне защо, защо...

Той взе ръката ѝ и я притисна към горещата си, суха буза.

— Може би един ден ще знаеш отговорите... Не се отдръпвай, не се плаши.

Но тя се страхуваше. Погледна надолу в черната вода и се сети за Вайолет.

— Кажи, че ме обичаш, Чарли.

— Аз... аз наистина те обичах.

— А сега?

— Не знам... Ти ме излъга за Вайолет. Каза, че даже не си чувал за нея.

— Тогава това не беше лъжа. Не знаех, че е същото момиче, докато не видях снимката ѝ на другата сутрин. Аз... божичко, та тя беше още хлапе. Бях пил доста. Тя все се въртеше край мен, без да мога да се отърва от нея, а аз... Но сега е твърде късно за извинения и обяснения. Не, не бива да плачеш, Чарли, моля те, недей. — Тя скри лице в ръкава на палтото си. Той погали косата ѝ несръчно. — Кажи ми, Чарли, вярваш ли в прераждането, в даването на втори шанс?

— Аз... опитвам се, но не мога.

— И аз. Това тук е всичко и няма повече. Няма втори шанс. — Очите му се бяха вторачили немиждящо в тъмния хоризонт. — Смешен край за един сън, нали? Спри сега. Спри да плачеш, Чарли. Ти ще излезеш чиста от тази история, обещавам ти.

Тя плака дълго време като дете, с юмруци, притиснати към очите. Когато спря, той изтри лицето ѝ с кърпичката си и я вдигна на крака:

- Тръгвай вече, Чарли. Може би и двамата трябва да тръгваме.
- Къде ще отидеш?
- У дома.
- У дома?
- Да. Можеш да предадеш на Истър, че ще го чакам.

23.

Кипарисите край пътеката се бореха с вятъра, прегънати и сгърчени в ярост като побеснели танцьори с тела без кости.

Лампите на верандата бяха запалени, сякаш Луис нарочно го е направил като добър домакин в чест на гостите, които очаква. Силни лъчи светлина пронизваха градината и Шарлот видя, че тя вече не е гордостта на Гуен, строга и прецизна. По моравата бяха разхвърляни прекършени цветя, палмови клонки, сухи остри дъбови листа и малки морави топчици като конфети, които преди са висели на гроздове по околните храсти. Вятърът бе прекършил цветята. Шибоите и гергините се свиваха полуголи на земята, напръстничетата се бяха прекатурили като стълбове и розовите им камбанки се търкаляха по тревата.

Колитата, скупчени при вратичката в оградата, издаваха леки нервни звуци, сякаш им се иска да залаят, но не смеят, тъй като знаят, че Гуен ще се появи с навит вестник в ръка и ще почука предупредително с него по мрежата. Те се страхуваха от нея и от вестника повече, отколкото от побъркания вятър и неспокойната нощ.

Изкачиха се по стълбите в мълчание — Шарлот, прикривайки лице с яката на палтото си, за да го предпази от боцкащия прахоляк, а Истър с ръце в джобовете, без да обръща внимание нито на вятъра, нито на праха.

Завесите на хола бяха дръпнати докрай към стената. Шарлот се запита дали и това като осветената веранда е жест на гостоприемство, покана да спреш и да се отбиеш. При първото ѝ идване тази вечер те бяха затворени, къщата затъмнена, а Гуен лежеше на горния етаж с насинено гърло.

Синината сега бе прикрита сред надиплени сини дантели, а пострадалата и причинените ѝ страх и болка бяха скрити както скалите при прилив. През прозореца Шарлот видя ясно и двамата — Гуен и Луис. Гуен седеше и плетеше с крака, вдигнати на нейното малко столче, а на масичката до нея имаше сребърен чаен сервиз. Трите колита се бяха свили неспокойно в неудобна поза на дивана, но

въпреки това не искаха да се откажат от тази си привилегия. Луис стоеше до камината с неразтворено списание в ръка, сякаш го е взел и смята да чете, когато Гуен свърши да говори.

Огънят бе запален. Пламъците му танцуваха по сребърния чайник и медната купа, пълна с алени малини. Стаята имаше весел коледен вид, хората в нея изглеждаха естествени, ситуацията съвсем обикновена: „Още чай, скъпи?“. „Не, благодаря, вече е късно.“ „Ами да, приближава полунощ, а ти трябва да ставаш за работа сутринта.“

Сутринта, ако има такава.

— Моля те — каза Шарлот, — пусни ме да вляза отначало сама.

— Не мога. Даже не исках да идваш с мен. Прекалено е опасно.

— Не и за мен.

— Преди всичко за теб.

Истър натисна звънеца.

Топуркане на кучета в коридора вътре, едно рязко излайване, а после бързите стъпки на Гуен, почукването на токчетата ѝ по паркета.

Вратата се отвори и Гуен застана на прага, стегнала тялото си срещу вятъра.

— Ами че това е доктор Кийтинг, Шарлот! — възкликна тя с лек възбуден смях.

— Господи, колко ми е приятно да ви видя. Излез и виж кой е тук, Луис.

Луис се появи на прага на хола. Беше се преоблякъл и избръснал. Лицето му бе безизразно като прозорец със спуснати капаци. Само очите му издаваха болка — те гледаха през коридора към Шарлот сякаш през огромен, непревземаем каньон.

Гуен беше зачервена и усмихната, по детински зарадвана на неочакваните гости.

— И сте довели приятел с вас, Шарлот. Много мило. Наистина е забавно според мен. Гости по това време — кара ме да се чувствам толкова приятно порочна. Влезте, влезте, много ви моля. — Тя позна Истър едва когато той си свали шапката. — А, аз ви знам, разбира се. Вие сте полицаят, който беше тук следобеда. Господин Истър, нали?

— Да, госпожо Балард.

— Я виж, Луис, кой е дошъл, истински полицаи. Надявам се, че не си направил нещо, скъпи!

Двамата мъже не се гледаха.

— Ах, божичко — възкликна Гуен. — Всички са толкова тихи. Да не би да сбърках с приказките си? — Тя въздъхна и отново се обърна към Истър: — Сигурно. Винаги става така. Моля, дайте ми шапката си и влезте да седнете. Луис и аз точно си бърбяхме и пийвахме по чашка чай преди лягане. Аз обожавам чая. Шарлот ми се кара, но... — Гуен се усмихна нервно на Истър, докато вземаше шапката му. Едно от колитата се приближи и я подуши, а после подуши маншетите на панталона му. Домакинята го почука по носа с показалец. — Отиди си на мястото, Лади. Аз... наистина е много забавно, нали? Елате в салона. Така го наричах, когато бях малко момиченце — моя салон. И все още намирам, че това е по-хубава дума от хол или гостна, не мислите ли?

Никой не отговори. Не беше необходимо. Гуен като че ли нито очакваше, нито се нуждаеше от отговор.

В салона беше задушно. Малините в медната купа се бяха спаружили на горещината, а кучетата лежаха проснати с изплезени езици на прага с надеждата да доловят течение.

— Чувствам се доста дръзка — каза Гуен, докато наливаше на Шарлот чаша чай. — Неочаквани гости, Луис отново у дома, това е чудесно. И двамата знаете, че той се държа много непослушно. Не се прибра цели два дни само заради едно малко скарване помежду ни. Но сега се е прибрал вкъщи завинаги, нали, скъпи?

Луис се обади за пръв път:

— Да, Гуен.

— Къде, за бога, прекара времето, скъпи?

— На корабчето на Върн.

— Колко глупаво, да стоиш на някакво си клатушкащо се, старо корабче, когато си имаш такава хубава къща, в която можеш да се прибереш!

— Глупаво е. Да, предполагам.

— И, Луис, мили, бъди възпитан. Може би господин Истър не иска чай, а нещо по-силно.

— За мен нищо, благодаря — отказа Истър.

— Карате ме да се чувствам много лоша домакиня. Дори не желаете да седнете. Аз... е, лятото досега беше доста приятно, нали? Толкова се надявам да продължи.

Вятърът отново се заби в прозорците и стените и цялата къща сякаш се разтресе, готова да се откъсне от основите си и да се затъркаля по моравата като мълчаливите камбанки на напръстничетата. Един повей долетя през комина, пламъците се издигнаха, някакъв пън подскочи нервно и падна върху решетката на камината.

Гуен също подскочи при шумното избухване на искрите.

— Ох. Ох, уплаши ме. Вятърът... знам, че е глупаво, но мразя вятъра. Шарлот, обзалагам се, че си седиш там и си мислиш каква невротичка съм.

Шарлот поклати отрицателно глава.

— Не, не си мисля.

— Сигурна съм наистина. Знам, че Луис ме смята за такава. Всеки път, като ме заболи някъде или позабравя нещо, Луис мисли, че в главата ми... в главата ми... — Тя спря и примигна. — Не сме твърде весела компания, да ви кажа. У дома в Луивил правехме такива хубави събирания. Татко обаче беше много строг: всички трябваше да си тръгват в дванадесет часа като Пепеляшка. Луис, мили, ти помниш.

— Ходил съм само на едно — отговори той.

— О, ти беше ужасно красив в ония дни — ти беше красив и аз бях красива. Като порцеланова кукла, така казваха хората. Като... порцеланова кукла. О, доста, доста по-различна от теб, Шарлот, доста по-различна. Бях мъничка и костите ми бяха толкова крехки, че татко все се страхуваше да не падна и да не си счупя нещо. — Ръцете й опипаха косата. Шарлот забеляза, че треперят спазматично, а nelaкираните нокти са сини по краищата. — Не бях и предполагала в онези дни колко жесток може да бъде светът, грозен и жесток и... за мен бе голям шок... ад, страшен ад...

— Гуен — повика я Луис.

Тя се обърна и му се намръщи.

— Не бива непрекъснато да ме прекъсваш. Не е учтиво. Едно от нещата, на които татко ме научи у дома, бе никога, никога да не прекъсвам. О, ние с него, трябва да ви кажа, често имахме уроци по възпитание! Той ме упражняваше, упражняваше, докато не усвоя всичко идеално. Татко ще се направи на някого като графа на Глостър например и ще почука на вратата на салона, чук, чук, а после казва: „Графът на Глостър поднася комплиментите си на госпожица

Гуендолин Ан Маршъл!“... Луис, мили, не чука ли някой на външната врата?

— От вятъра е — отвърна Луис.

— Грещиш. Непрекъснато грещиш, Луис. Не го осъзнаваш, но непрекъснато правиш... — Тя отиде до входната врата, отвори я и се върна, усмихнато клатейки глава. — Нали ти казах, вятърът е. Луис, дължиш ми извинение.

Луис извърна глава. На светлината от огъня то изглеждаше смъртно бледо, изкривено, обезкървено, като восъчна маска, намерена от дете, което я е месило и мачкало до неузнаваемост.

— Луис, мили.

— Да.

— Наистина трябва да ми се извиниш. Пак сгрещи.

— Извинявам се.

— Е, не го направи много любезно.

— Аз... за бога, Гуен.

— И да ме ругаеш пред гостите, това е много грубо. — Тя погледна умолително към Истър. — Онзи мъж също ме изруга, оня ужасен дребен човек.

— Вос — каза Истър.

— Вос, точно така му беше името. Казах му колко неприлично е да се ругае в присъствието на дама, но той само ми се изсмя.

— Гуен — отново се обади Луис. — Замълчи.

— Няма да мълча.

— Той е полицаи.

— Ами аз знам. Не съм глупава. Пък и не се страхувам от него. Нищо лошо не съм направила, освен дето шофирах, без да си нося книжката.

— Кога сте шофирали, без да си носите книжката, госпожо Балард? — много тихо попита Истър.

— Е, това е доста детинско, да се опитвате да ме подвеждате така. Няма пък да ви кажа.

Кучето, Лади, изведнъж се изправи на крака. Без предупреждение вдигна глава нагоре и започна да вие — ужасяващ, печален вой, който сякаш извираше не от гърлото му, а от дълбините на времето. Спря на два пъти, за да си поеме въздух, и отново

продължи, а когато свърши, се промъкна обратно в коридора като засрамено с подвита между краката опашка.

Усмивката изчезна от лицето на Гуен.

— Някой току-що е умрял. — Тя отпи от студената, горчива утайка, останала на дъното на чашата ѝ. — Радвам се, че не съм аз.

Шарлот погледна разтревожено към Истър. Полицаят не беше помръднал, дори не беше преместил тежестта си от единия на другия крак. Като че ли нямаше нищо против да остави Гуен да говори, а той да събира фактите оттук-оттам сред неравния поток на думите ѝ.

Шарлот отиде при него и му прошепна забързано:

— Тя е объркана, не мисли нормално. Всичко, което казва, е...

— Остави ме аз да се оправя.

— Чух ви, Шарлот — извика Гуен. — Чух какво казахте.

— Аз само...

— Казахте нещо за мен. Но и аз имам какво да кажа за вас. — Тя се насочи през стаята към нея с бавна, грациозна походка, сякаш изведнъж си е спомнила дните в родния дом, когато е ходила с книга, поставена на главата за подобряване на стойката. — Искате ли да го чуете?

— Да.

— Уличница — произнесе Гуен. — Уличница.

Луис ѝ подвикна:

— Гуен. Моля те, Гуен.

— „Моля те, Гуен!“ Не се бъркай, развратник такъв. Уличница и развратник. Чудна двойка, нали, господин Истър? И така умело заблуждаваха бедната стара Гуен, така добре, че знаех всичко за тях двамата още отпреди месеци. Но и аз си имах своите отмъщения, мънички и големи. Само като си помисля за дните, когато Шарлот идваше да ме прегледа и как все ѝ казвах, колко честна, достойна за доверие е, а после ѝ говорех за Луис. Лицето ѝ — божичко, наистина беше доста забавно!

Шарлот бе отстъпила назад тихичко и бе оставила двамата да се гледат, изправени един срещу друг — Гуен като кукла, внезапно надарена с глас, която започва да излива всичко, натрупано в сламената ѝ глава през годините на мълчание, а Истър, подобен на гигант в сравнение с нея, хитър и безпристрастен.

— А голямото отмъщение? — попита той.

— Гуен — обади се Луис. — Предупреждавам те, че всичко, което кажеш сега, ще бъде използвано...

— Аз... — Тя презрително метна глава. — Не приемам съвети от един развратник. Голямото отмъщение, да, не мислите ли, че наистина беше такова, господин Истър?

— Не съм сигурен все още какво е било или как сте го постигнали?

— Надали сте много умен.

— Не съм.

— Можете поне да опитате да отгатнете. Никога няма да напреднете в работата си, ако не се стараете.

— Ще се постарая.

— Така и предполагам. Казвайте.

— Моето предположение е, че Вайолет е дошла тук през следобед на миналия понеделник, за да се срещне със съпруга ви. Вместо това се е срещнала с вас.

— Точно така. Помниш Вайолет, нали, Луис?

Съпругът ѝ не я погледна.

— Аз... да.

— Е, би трябвало. Тя носеше детето ти все пак.

— Да.

— Не е ли смешно да направи дете на нея, но не и на мен, не на мен, а точно аз го исках!

— Съжалявам.

— Вече няма бебе, нали, Луис?

— Не. Не!

— И Вайолет я няма. Вие с Шарлот я убихте.

— Не!

— Е, поне в морално отношение. Аз бях само средството. Вие с Шарлот сте истинските убийци.

— Не забърквай Шарлот.

— Защо? Аз я намесих. Аз изпратих момичето при нея. Чуваши ли, Луис? Аз я изпратих! Помислих си колко чудесно би било да събера твоите две улици.

Стаята започваше да изстива с изгасването на огъня.

— Реших, че е добра идея. Но не се получи, както го бях замислила. Исках Шарлот да разбере що за човек е Луис в

действителност. И исках също да отърве Вайолет от бебето, да ми спести унижението и скандала, ако момичето заведеше дело срещу съпруга ми и окаляше доброто ми име в съда и вестниците. Но Шарлот отказа. И през онази нощ, след вечеря, Вайолет се върна при мен. Аз бях в градината... Виждали ли сте градината ми, господин Истър?

— Да.

— Красива е, нали?

— Много красива. — Прекършени до земята цветя, оголени от вятъра дървета, пречупени кипариси. — Тя сама ли беше, когато дойде за втори път?

— Двама мъже я докараха с кола. Дребничкият я доведе през моравата до мястото, където седях на една люлка. Каза, че бил чичо на Вайолет и смятал, че ние двете с нея трябвало да си поговорим за условията, докато чакаме Луис. Точно тази дума употреби — условия. Остави ни сами. Тя се разплака. Сълзите вече не ми въздействат — самата аз съм проляла прекалено много, — но се отнесох мило с нея. Възпитана съм да се държа любезно с всички, особено с по-долу стоящите.

— Тя спомена ли нещо за пари?

— Не, аз го направих. Попитах я колко ще вземе, за да напусне града и никога да не се връща. Тя обаче изпадна в истерия. Все едно и също повтаряше — че Вос се опитвал да я принуди да вземе пари, но тя не ги искала. Желаела единствено да се отърве от детето, да станела пак „обикновена“, както се изрази. От думите ѝ излизаше, че бебето е като някаква ужасна болест.

Шарлот си спомни сцената, която бе направила Вайолет в кабинета ѝ, как се бе удряла по бедрата с юмруци и бе извикала: „Ще се убия!... Даже не ми трябват парите му. Просто искам да си бъда както преди — без нещо да расте вътре в мен“.

Ръцете на Гуен се занимаваха с дантелите около врата ѝ.

— Тя поиска да се срещне с Луис и когато ѝ казах, че той не си е у дома, ме обвини, че лъжа, че се опитвам да го защитя. Обясних ѝ, че не лъжа, съпругът ми е заминал на риболовен излет. Тя не разбра точно за какъв риболовен излет става въпрос и заплаши, че ще отиде на кея и ще го изчака. Аз се съгласих: „Добре, ще дойда с теб“.

— И отидохте — подсказа Истър.

— Отишла съм? Да, навярно. Но не знам как. Смятате ли, че сме се придвижили пеша?

— Не е далеч.

— Да, предполагам, че сме повървели. Аз не съм много добър шофьор. Там долу беше толкова студено и мъгливо, пък и миришеше някак неприятно. „Не мога да го понеса — все повтаряше тя, — ще се самоубия.“ И го направи. Наистина се самоуби.

— Не.

— Така трябва да е станало. Не помня.

— Опитайте.

— Няма. Не искам да си спомням. Луис, Луис, помогни ми! Не му позволявай да ме кара да си спомням! Луис... татко!

— Всичко е наред — обади се Истър. — Не е необходимо да си спомняте, ако не искате.

— Нали?

— Не. Забравете за Вайолет.

— Да. Да, мисля, че ще я забравя напълно. Тя беше едно невежо момиче, без никакво възпитание.

— Но нямате нищо против да си спомните за Вос, нали? Вие не го харесвате. Той ви е изругал.

— Да. Изруга ме.

— Срецнали сте се с него по-късно през същата нощ.

— Да, струва ми се. Мисля, че беше през онази нощ. Той дойде за Вайолет и аз му казах, че си е тръгнала. — Гуен разтърка очи. — Аз... започвам да се обърквам. Не би трябвало да ви разказвам всичко това, нали? Луис ме гледа много странно. Престани, Луис, престани да ме гледаш по този начин.

— Аз... добре, Гуен — успокой я той. — Добре.

— Сигурно много си ми ядосан, задето ти взех пистолета.

— Не, не съм, Гуен. Не си могла другояче.

— Точно така, не можех. Нямах друго оръжие, а аз трябваше с нещо да се защитавам.

— Госпожо Балард — намеси се Истър. — В понеделник вечер, когато дойде за Вайолет, Вос повярва ли ви, че си е тръгнала към къщи?

— Не. Каза, че бил идвал преди това и когато никой не му отворил, покарал малко наоколо, а после, после ме видял да отивам с

нея към кея. Чакал и гледал, а аз съм се прибрала сама. Обвини ме... каза разни лоши неща...

— Тогава ли му дадохте пари?

— Налагаше се. Всичките ми средства — парите за домакинството и шестстотинте долара, които получих в събота от продажбата на двойката колита, двата пръстена и огърлицата. Той обеща, че ще си трае, ще замине и няма да се връща.

— Но се върна — каза Истър.

— Да, рано тази сутрин. Много рано. Беше още тъмно. Луис не се беше обадил или нещо такова. Бях притеснена и не можех да спя. Чух колата и надникнах през прозореца. Видях ги — Вос и другия мъж — да вървят през алейката. Обух си обувките, облякох си палтото, а после отидох в кабинета на Луис, взех един от пистолетите и го скрих в джоба си. Слязох долу и отворих входната врата. „Какво искате?“ — попитах. А Вос отговори, че било изникнало нещо ново и на тях с Еди им трябвали още пари, за да се измъкнат от страната завинаги. „Не можем да говорим тук — казах аз, — съпругът ми е горе в спалнята и ще ни чуе.“

Шарлот погледна през стаята към Луис и разбра по болезненото съжаление в очите му, че мислите му са подобни на нейните: наистина е трябвало да бъде горе в спалнята в ранната сутрин, както и вкъщи, когато Вайолет е дошла за първи път. Ако беше станало така, и четиримата щяха да са живи, да имат бъдеще, Еди, Вайолет и Вос, а също и самата Гуен. За Гуен пътят напред бе тъмен и оплетен, с тук-там някое петънце светлина и една стрелка, сочеща назад, назад, назад, към веселите събирания, татко, плюшеното мече и усмихнатата порцеланова кукла, назад към по-хубавите години, още по-назад и още, докато краят му не се слее с началото.

— Излязохме при колата — продължи Гуен. — Вос се качи на предната седалка, а другият, Еди, седна отзад при мен. Минахме край гробището и Еди се пошегува: „Хората направо си мрат да попаднат тук“. Аз също се засмях и после го застрелях. Прострелях го два или три пъти. Вос спря колата. Казах му, че ще застрелям и него. Той ме помоли да го пощадя, но аз въпреки това го направих.

Едно от кучетата засънува — опашката му се раздвижи, лапите му се размърдаха в преследване на нещо.

— Беше дребен човек, не много по-едър от мен, но тежък. Хванах го под мишниците и го издърпах отзад върху Еди. После седнах зад кормилото и подкарах колата. Смятах да я пусна от някоя скала, но не исках да убивам и себе си, защото кой тогава ще гледа кучетата? Нали разбирате?

Истър кимна.

— Естествено.

— Е, после си спомних, че Шарлот я няма, и си помислих колко хитро би било да закарам колата в гаража ѝ и да я оставя там. Представих си как ще се изненада, като се върне. И ти наистина се изненада, нали, Шарлот?

— Да — мрачно потвърди Шарлот. — Много бях изненадана.

— Ще ми се да можех да съм там и да видя лицето ти. Все едно, никога не ми е харесвало. Лице на лъжкиня. На уличница. Искан ми се да го разпоря с нож. Да го...

— Гуен — прекъсна я Луис.

Тя се обърна към него. Изражението ѝ внезапно коренно се промени.

— Да, татко?

— Дръж се възпитано.

— Ще се постарая, татко. Моля те, извини ме, че ти казах истината, Шарлот, уличнице, ако обичаш, сипи си още чай, съвсем пресен е, освежаващ и... боли ме глава. Нервна съм, Луис, толкова съм нервна.

— Знам — отвърна той.

— Хората не бива да ме нервират, нали?

— Да, Гуен.

— Но го правят. Трябва да им попречиш.

— Добре. — Той отиде при нея и сложи ръцете си на треперещите ѝ рамена.

— Обичаш ли ме, Луис.

— Да.

— И винаги си ме обичал?

— Да.

— А нея я мразиш, нали? Презираш я. Ненавиждаш лицето ѝ. Искан ти се да го разпориш с нож, нали така?

— Гуен... о, боже.

— Кажи го.
— Не.
— Кажи го!
— Аз... я мразя.
— А лицето ѝ — какво би искал да му сториш?
— Да го... разпоря... с нож.
— Ето. Видя ли, Шарлот? Двама срещу един сме. Ние просто те мразим, аз и Луис. Нали така, господин Истър? А, къде е той?
— Говори по телефона — обясни ѝ Луис. — Наложил се да се обади.
Тя притисна бузата си с ръка.
— На нас обаче не ни пука, нали?
— Не, Гуен.
— Я, съвсем като в старите времена. Качи ме на ръце по стълбите както преди.
— Още не.
— Не, сега. Уморена съм. Танцувах цяла нощ.
Той я вдигна внимателно и я понесе към коридора. Сълзите, капещи от очите му, се губеха в посивяващите ѝ руси къдрици. Качи се бавно по стълбите. Тя беше уморена — танцувала бе цяла нощ — и заспа на ръцете му.

Вятърът бе утихнал, сякаш на небето се бе отворила една огромна дупка и бе изсмукала всички стихии на света.

Истър отвори дървената портичка. Полицайте бяха пристигнали и си бяха заминали, колата бе откарана, а на изток руменееше утрото.

— Довиждане, Шарлот.
— Довиждане.
— Почини си.
— Не, нямам нужда. Не съм уморена. — „И не съм танцувала цяла нощ.“

Той докосна ръката ѝ.
— Съжалявам, че животът ти се обърка.
— Вината е моя. Търсех си го. — „Да го разпоря с нож.“
— И за Балард ми е жал. Бях несправедлив с него — той е по-свестен човек, отколкото мислех. Той няма да я остави и навярно един

ден тя ще се излекува.

— Навярно. Да, навярно.

— Сега не му е нито времето, нито мястото да ти кажа, че те обичам, но все едно — казвам ти. Чакат те тежки дни. Може би моята любов ще ти бъде утеха.

— Благодаря — прошепна тя.

— Ще ти бъде ли?

— Да. Голяма... утеха. — Сълзите, напирани в очите ѝ, ги притискаха като с жестоки пръсти, докато накрая се почувства, сякаш очните ѝ ябълки ще експлодират.

— Поплачи си, ако ти се иска — посъветва я той.

— Аз никога... никога не плача.

— Наплачи се сега — дълго и обилно. Ще ти олекне.

— Не мога.

— И все пак ще се разплачеш. — Истър се наведе и целуна сухите ѝ очи. — Довиждане, Шарлот.

— Довиждане.

Портичката се затвори тихо като страница от книга, когато я преобръщат.

Шарлот се върна в къщата и седя дълго време в креслото на Луис до прозореца, загледана в просветляващото небе. Не беше сигурна в кой момент светлините на града изгаснаха и настъпи утрото.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.